

Mackenzie's Pleasure

Contents

Mackenzie's Pleasure	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	13
3. Chương 3	19
4. Chương 4	26
5. Chương 5	34
6. Chương 6	42
7. Chương 7	51
8. Chương 8	59
9. Chương 9	65
10. Chương 10	74
11. Chương 11	80
12. Chương 12	87
13. Chương 13	95

Mackenzie's Pleasure

Giới thiệu

Mackenzie Family #3 Chuyển ngữ: Huyền Hoa, HuyenChubby, Linh2000Zane Mackenzie, Thiếu tá Hả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mackenzies-pleasure>

1. Chương 1

Woof Mackenzie tuột khỏi giường và bồn chồn bước về phía cửa sổ, nơi mà ông đứng nhìn lên bầu trời, ánh trăng soi sáng toàn bộ khung cảnh vùng đất của ông. Ông hơi liếc nhìn qua vai để chắc chắn rằng Mary ngủ ngon mà không bị đánh thức, mặc dù ông biết rằng không bao lâu nữa bà sẽ cảm nhận thấy sự vắng

mặt của ông và tựa mình, với tay ra để chạm vào ông. Khi mà bàn tay và không cảm nhận thấy hơi ấm của ông, bà chắc chắn sẽ thức giấc, ngồi dậy, mơ màng gạt những lọn tóc khỏi mặt. Khi và nhìn thấy ông ở bên cửa sổ, bà sẽ liền trượt khỏi giường và đến bên ông, dựa người vào cơ thể trần truồng của ông, ngái ngủ tựa đầu lên ngực ông.

Một nụ cười nhẹ nở ra trên khuôn miệng cứng cỏi của ông. Dù thích dù không, hễ ông rời khỏi giường đủ lâu khiến và khiến bà thức dậy, thì khi họ trở lại giường thì sẽ không còn ngủ nữa mà là làm tình. Như ông còn nhớ, Maris cũng được thụ thai trong một trường hợp tương tự như vậy, khi mà ông cảm thấy bồn chồn bởi vì phi đội chiến đấu của Joe triển khai ở nước ngoài nơi đang có chiến sự. Đó là hành động đầu tiên của Joe, và Woft căng thẳng như chính những ngày như vậy của ông ở Việt Nam.

May mắn, ông và Mary trải qua những ngày đó bằng sự đam mê không kìm nén mà kết quả là một sinh linh mới được hình thành. Ngày nay họ đã có những đứa cháu, mười đứa cả thảy.

Nhưng tối nay ông lại cảm thấy bồn chồn không yên, và ông biết tại sao.

Một con sói bao giờ cũng ngủ ngon khi tất cả đàn con của nó an toàn.

Bất chấp việc đàn con ấy bây giờ đã trưởng thành, một số còn có con của mình nữa. Bất chấp việc chúng không chỉ một mà tất cả chúng, hoàn toàn có khả năng tự chăm sóc bản thân mình. Chúng là của ông, và ông sẵn sàng làm bất kỳ điều gì khi chúng cần đến ông. Ông rất muốn biết chúng tối ngủ ở đâu, không nhất thiết là biết địa điểm cụ thể - có một vài điều bố mẹ không nên biết thì tốt hơn - nhưng nếu ông biết được chúng đang ở vùng nào thì cũng là đủ rồi. Chết tiệt thật, thỉnh thoảng ông cảm thấy đủ hài lòng nếu biết được chúng ở quốc gia nào.

Sự lo lắng của ông lần này không phải là về Joe. Ông biết bây giờ Joe ở đâu - Lầu Năm Góc. Joe bây giờ đã có bốn sao và là đang tọa lạc ở Bộ Tham Mưu.

Joe có thể vẫn muốn leo lên những con chim sắt và lao đi với tốc độ gấp đôi tốc độ ánh sáng, nhưng những ngày nguy hiểm đã ở đằng sau. Nếu Joe cần đạt được điều gì đó thì anh chắc chắn sẽ đạt được. Hơn nữa, như anh có lần nói, cưới Caroline còn kích thích hơn là tham dự vào một cuộc không chiến một chọi bốn.

Woft mỉm cười khi ông nghĩ đến con dâu mình. Là một thiên tài IQ, là tiến sĩ cả hai lĩnh vực vật lý và máy tính, hơi kiêu ngạo và lắm mưu mô, giỏi hùng biện. Cô lấy bằng lái máy bay chỉ ngay sau khi sinh đứa con trai thứ nhất, cô nói rằng vợ một phi công chiến đấu thì cần biết một chút gì đó về bay. Cô nhận được giấy chứng nhận lái máy bay phản lực loại nhỏ vào khoảng thời gian sinh đứa con trai thứ ba. Sau khi sinh đứa con trai thứ năm, cô gắt gỏng nói với Joe rằng cô sẽ đầu hàng, bởi vì cô đã cho anh năm cơ hội vậy mà rõ ràng anh không có khả năng trở thành cha của một đứa con gái.

Có một lần có một lời gợi ý nhẹ nhàng rằng Joe nên buộc Caroline bỏ việc. Công ty mà cô làm việc có liên quan mật thiết với một số hợp đồng làm việc cho chính phủ và nếu có một sự thiên vị nào đó thì sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến sự nghiệp của anh. Joe lập tức lạnh lùng ném cái nhìn chết người vào những vị cấp trên mình mà nói, “Thưa các quý ông, nếu tôi buộc phải chọn giữa vợ mình và sự nghiệp, tôi sẽ viết đơn từ chức ngay lập tức. Đó không phải là câu trả lời được chờ đợi, nhưng từ đó không còn có một lời nói nào về công việc nghiên cứu của Caroline.

Woft cũng không phải lo lắng về Micheal. Mike là người điềm tĩnh và ổn định nhất trong số tất cả các con của ông. Anh quyết định từ khi còn rất trẻ là anh muốn trở thành một chủ trang trại và anh đã làm đúng như vậy. Anh là chủ một trang trại rất rộng lớn ở Laramie, và anh cùng vợ hạnh phúc chăm sóc hai đứa con trai và gia súc.

Việc ồn ào duy nhất mà Mike gây ra là khi anh quyết định cưới Shea Colvin. Woft và Mary cầu phúc cho họ nhưng vấn đề ở chỗ là mẹ của Shea là Pam Hearst Colvin, một trong số những bạn gái cũ của Joe - và cha của Pam, cực lực phản đối việc cháu gái yêu quý của mình cưới Micheal Mackenzie cũng như đã từng cực lực phản đối việc con gái hẹn hò với Joe Mackenzie.

Micheal, người với tính cách điềm tĩnh như thường lệ, hoàn toàn lơ đi những chuyện huyên náo, ồn ào. Sự quan tâm duy nhất của anh là cưới Shea và mặc kệ hết thảy những ồn ào nổ ra trong gia đình Hearst. Shea với bản tính trầm lặng và dịu dàng đã phát khóc, nhưng cô chỉ muốn Micheal và cô đã từ chối việc hủy đám

cưới như yêu cầu của ông ngoại. Cuối cùng thì Pam cũng phải ra mặt kết thúc mọi việc, đứng đối mặt với cha mình ngay giữa cửa hàng của ông ta.

“Shea sẽ cưới Micheal,” cô hét lên, khi Ralph dọa sẽ xóa tên Shea ra khỏi di chúc nếu cô cưới một trong những đứa con lai đó. “Cha đã không muốn con hẹn hò với Joe, trong khi anh ấy là một trong những người đàn ông ưu tú nhất mà con từng gặp. Bây giờ Shea muốn Micheal và nó sẽ có cậu ta. Thay đổi di chúc nếu cha muốn. Cứ việc khư khư ôm lấy sự ghét bỏ của mình, bởi vì cha sẽ không được ôm cháu mình - hoặc là chết mình một lần nào nữa. Nghĩ kỹ đi!”

Cuối cùng thì Micheal cũng cưới Shea, và bất chấp sự cản nần, cau có của mình, ông già Ralph đâm ra say mê hai đứa cháu ngoại như điên. Lần mang thai thứ hai của Shea thật khó khăn. Và cả mẹ cùng con gần chết. Bác sĩ đã khuyên họ không nên có thêm con, nhưng dù sao họ cũng đã quyết định chỉ có hai đứa. Hai đứa con trai lớn lên trong môi trường của ngựa và gia súc. Wolf thích thú khi nghĩ đến việc cháu của Ralph Hearst mang họ Mackenzie. Ai mà nghĩ lại có ngày này xảy ra?

Josh, đứa con trai thứ ba của ông, sống ở Seattle cùng vợ, Loren, và ba đứa con trai. Josh là một người mê máy bay điên cuồng như Joe, nhưng anh đã chọn Hải quân thay cho Không quân có lẽ vì anh muốn thành công bằng chính thực lực của mình chứ không phải bởi vì anh trai là một tướng không quân.

Josh là một người vui vẻ, cởi mở và tốt bụng, là một người thoải mái, xuề xòa nhất nhà, nhưng anh cũng như những đứa con khác đều có một ý chí quyết tâm sắt đá. Anh sống sót sau một tai nạn đã làm cho chân trái của anh phải cố định và khiến cho anh phải kết thúc sự nghiệp ở Hải quân, nhưng như tính cách lệ thường của mình, Josh bỏ lại những thứ đó đằng sau và tập trung vào phía trước. Thời gian đó, mối bận tâm của anh là - bác sĩ Loren Page. Ngay khi nhìn thấy nàng bác sĩ Loren đáng yêu, anh đã lập tức quá trình tán tỉnh của mình khi còn trên giường bệnh. Anh vẫn còn ở trên giường bệnh khi họ cưới nhau. Bây giờ họ đã có ba con trai, anh làm việc cho một công ty hàng không, phát triển những loại máy bay chiến đấu mới, và Loren làm việc trong một khoa chỉnh hình ở bệnh viện tại Seattle.

Woft cũng biết nơi Maris đang ở hiện thời. Đứa con gái duy nhất của ông hiện đang ở Montana, là một người huấn luyện cho một trang trại ngựa. Cô đang cân nhắc nhận một công việc ở Kentucky, huấn luyện những con ngựa thuần chủng. Ngay từ khi đủ lớn để ngồi chắc chắn một mình trên lưng ngựa, tham vọng của cô hoàn toàn tập trung quanh loài động vật to lớn, tuyệt đẹp này. Cô thừa hưởng tài năng của ông đối với ngựa. Riêng Woft thì nghĩ cô có thể sẽ vượt qua ông. Những gì mà cô có thể làm với ngựa gần như là ma thuật.

Đôi môi cứng rắn của Woft mềm lại khi ông nghĩ về Maris. Cô đã nắm chặt trái tim của ông trong những ngón tay nhỏ nhắn của mình ngay từ giây phút người ta đặt cô và đôi bạn tay ông, khi đó cô chỉ mới ra đời vài phút, và cô đã nhìn ông bằng đôi mắt đen ngái ngủ. Trong tất cả đám con của ông, cô là người duy nhất có đôi mắt đen của ông. Đám con trai của ông tất cả đều giống ông như lột, chỉ trừ đôi mắt màu xanh, nhưng Maris, người hoàn toàn giống Mary lại có đôi mắt đen của cha. Con gái của ông có mái tóc màu nâu nhạt, làn da mịn màng gần như là trong suốt, và sự quả quyết của mẹ. Cô chỉ cao có năm feet ba và nặng có 100 pound, nhưng Maris chẳng bao giờ để ý đến sự mảnh khảnh của mình; khi mà cô đã quyết tâm làm điều gì đó, cô sẽ kiên trì với một sự gan lì cứng cỏi, ngoan cố, và kiên quyết đến kỳ lạ cho đến khi thành công mới thôi. Cô cũng hoàn toàn có thể khuất phục đám anh trai to lớn và độc đoán của mình.

Sự lựa chọn nghề nghiệp của cô không dễ dàng gì. Mọi người thường có xu hướng nghĩ đến hai điều. Một là cô huấn luyện ngựa hoàn toàn phụ thuộc vào danh tiếng của cái họ Mackenzie, hai là cô quá mảnh khảnh cho cái nghề này. Họ sớm nhận ra là học đã lầm như thế nào với cả hai lý do đó. Nhưng mà đó là cuộc chiến mà Maris phải lập đi lập lại nhiều lần. Cô chiến đấu đến cùng, rồi dần dần cô cũng nhận được sự tôn trọng mà cô đáng được hưởng trước tài năng độc đáo của mình.

Ý nghĩ tiếp theo của ông về đám con của mình, là Chance. Quỉ thật, ông thậm chí cũng biết được nơi mà Chance ở hiện nay, và điều đó nói lên một cái gì đó. Chance lang thang khắp thế giới, mặc dù anh luôn luôn quay trở về Wyoming, trở về với ngọn núi là ngôi nhà duy nhất của anh. Chance vừa mới gọi về sớm nay thôi, từ Belize. Anh nói với Mary rằng anh sẽ nghỉ ngơi vài ngày trước khi đi chuyển tiếp. Khi đến lượt Woft nhận cuộc gọi, ông cố tránh khỏi tâm nghe của Mary và nhẹ nhàng hỏi Chance về mức độ thương tích của anh.

“Không nặng lắm đâu cha ạ” Chance trả lời vắn tắt, “Một vài mũi khâu và mấy cái xương sườn bị gãy. Nhiệm vụ đột nhiên trở nên khó khăn một chút ạ.”

Woft không hỏi nhiệm vụ đó là gì. Đứa con trai là lính đánh thuê của ông thỉnh thoảng làm một số công việc nhảy cảm cho chính phủ, mà thường thì anh hiếm khi tình nguyện kể chi tiết. Hai người đàn ông có một thỏa thuận ngầm là giữ không cho Mary biết chút gì về nguy hiểm mà Chance phải thường xuyên đối mặt. Không phải chỉ là họ không muốn và lo lắng, mà là vì nếu và mà biết anh bị thương, và sẽ ngay lập tức nhảy lên một chiếc máy bay và lôi anh về nhà.

Khi Woft đặt máy xuống và quay lại, ông đã thấy ngay đôi mắt màu xanh ngọc của Mary đang nhìn xoáy vào ông. “Nó bị thương có nặng lắm không?” bà hỏi, với cánh tay chống trên hông.

Woft biết rất rõ rằng tốt nhất không nên cố gắng nói dối bà. Thay vì nói dối ông bước tới bên bà và kéo bà vào vòng tay mình, vuốt ve mái tóc mềm mại của bà và nâng niu cơ thể mảnh khảnh của bà vào cơ thể rắn chắc đầy cơ bắp của mình. Thỉnh thoảng sức mạnh tình yêu của ông đối với người phụ nữ này gần như khiến cho đầu gối của ông muốn quỵ xuống. Ông không thể bảo vệ bà tránh khỏi những lo lắng, nên ông cố gắng trao cho bà sự tôn trọng và sự thật. “Không tệ lắm, theo như nó nói.”

Bà phản ứng ngay lập tức. “Em muốn nó về nhà.”

“Anh biết, em yêu. Nhưng nó không sao đâu. Nó không nói dối chúng ta đâu. Hơn nữa, em hiểu Chance mà.”

Bà gật đầu, thở dài và hôn nhẹ lên ngực ông. Chance giống như là một con báo đẹp đẽ đầy hoang dại và không thể nào chịu đựng được sự kìm kẹp, giam cầm. Họ đón nhận anh vào nhà họ và mang lại cho anh một gia đình, trói buộc anh vào họ bằng tình yêu thương khi mà chưa từng ai có thể trói buộc anh. Và giống như các loài động vật hoang dã khác bao giờ cũng chỉ thuần hóa được một nửa, anh chấp nhận ranh giới của nền văn minh nhưng chỉ là một chút thôi. Anh lang thang khắp nơi, khắp chốn, và dù vậy thì anh vẫn luôn luôn trở về bên họ.

Từ đầu, anh đã không thể nào chống lại tình yêu thương của Mary. Bà ngay lập tức bao bọc anh bằng rất nhiều tình yêu sự chăm sóc tận tụy làm cho anh không bao giờ có thể kháng cự lại bà, mặc dù đôi mắt màu xanh lục của anh ánh lên nỗi sợ hãi, kinh hoàng, thậm chí sự lúng túng, ngượng ngịu trước sự quan tâm, chăm sóc của bà. Nếu Mary mà có chạy đi lôi Chance về thì, anh sẽ trở về nhà không chút phản đối, nhưng anh sẽ bước vào trong ngôi nhà với biểu hiện bất lực, hơi hoảng loạn trên mặt, kiểu như “Ồi, Chúa ơi, làm ơn kéo con ra khỏi đây”. Và rồi anh sẽ ngoan ngoãn để bà chăm sóc vết thương của mình, nuông chiều anh và bao bọc anh với sự quan tâm lo lắng của một người mẹ.

Quan sát Mary quá chú ý chăm bẵm Chance là một trong những điều thích thú của Woft. Bà chăm bẵm tất cả những đứa con của mình, nhưng những đứa con kia của họ lớn lên cùng với sự chăm bẵm, quá chú ý của bà nên coi điều đó là hiển nhiên. Nhưng Chance... đã mười bốn tuổi và gần như là hoang dã khi Mary tìm thấy cậu. Nếu cậu từng có một ngôi nhà thì cậu cũng không nhớ nổi nó. Nếu cậu từng có một cái tên thì cậu cũng không biết nó. Cậu tránh thiện trí của các nhà chức trách công tác xã hội bằng cách di chuyển liên tục, ăn trộm bất cứ thứ gì cần thiết, thức ăn, quần áo, tiền bạc. Cậu rất thông minh và tự học đọc từ những tờ báo mà mọi người vứt đi. Các thư viện là nơi yêu thích mà cậu thường lân la, có thể thậm chí là để qua đêm nếu cậu có thể thu xếp, nhưng không bao giờ quá hai đêm. Từ những gì mà cậu đọc và một chút ít mà cậu xem tivi, cậu hiểu về khái niệm gia đình, nhưng đó là tất cả những gì mà cậu biết - một khái niệm. Cậu không tin tưởng một ai cả trừ bản thân mình.

Cậu có lẽ sẽ trưởng thành như vậy nếu cậu không vướng vào một trận cảm nặng. Trong khi lái xe từ trường về nhà. Mary tìm thấy cậu nằm bên đường, mê man và nóng bừng vì sốt. Mặc dù cậu cao hơn bà hẳn một cái đầu và nặng hơn bà hẳn 50 pao, nhưng bằng cách nào đó bà đánh vật được với cậu bé và lôi được cậu lên xe và đưa cậu đến trạm y tế địa phương, nơi mà bác sĩ Nowacki khám phá ra rằng trận cảm đã biến thành viêm phổi nặng và nhanh chóng chuyển Chance đến một bệnh viện gần nhất, cách đó 80 dặm.

Mary lái xe về nhà và khẳng khái rằng Woft phải đưa mình đến bệnh viện - ngay lập tức.

Chance đang ở trong phòng chăm sóc đặc biệt khi họ đến nơi. Đầu tiên những y tá trong bệnh viện không muốn để họ vào thăm cậu bé, vì họ không phải là người trong gia đình và trên thực tế là chẳng biết gì về

cậu bé cả. Trung tâm chăm sóc trẻ em được thông báo, và có một người nào đó đang trên đường đến bệnh viện để hoàn tất thủ tục giấy tờ. Họ hoàn toàn có lý, thậm chí là rất lịch sự, nhưng họ hoàn toàn không tính đến Mary. Bà không hề nao núng. Bà muốn gặp cậu bé và xe ủi cũng không thể làm bà nhúc nhích cho đến khi bà được nhìn thấy cậu bé. Rốt cuộc thì những y tá của bệnh viện không còn cách nào khác là phải đầu hàng một ý chí mạnh mẽ hơn họ rất nhiều, đã để cho Woft và Mary vào trong phòng.

Ngay khi nhìn thấy cậu bé, Woft biết tại sao Mary lại kiên quyết kéo ông theo. Không phải là cậu bé ốm rất nặng, mà rõ ràng cậu bé lại Anh diêng. Cậu bé nhắc cho Mary thử một cách sinh động về những đứa con của bà làm bản thân bà không thể nào bỏ mặc cậu bé.

Đôi mắt thành thạo của Woft quan sát cậu bé, cậu nằm hoàn toàn lặng thính, mắt nhắm nghiền, hơi thở nặng nhọc. Đôi má đỏ ửng vì sốt cao, đang được truyền nước biển.

Không phải là lai, Woft nghĩ, một phần tư, có lẽ, không hơn. Nhưng hoàn toàn không nghi ngờ gì về phần lai Anh diêng trong người cậu. Móng tay sáng trên nền da rám nắng trong khi móng tay của người da trắng màu hồng nhạt. Mái tóc đen dài và dày, gò má cao, làn môi rõ ràng và sống mũi cao. Cậu bé là sáng sủa đẹp trai hơn bất kỳ đứa bé nào khác mà Woft từng gặp.

Mary bước đến gần giường, toàn bộ sự chú ý của bà tập trung vào cậu bé đang nằm mê mết trên giường. Bà đặt nhẹ bàn tay mát lạnh của mình lên trán cậu bé, rồi vuốt ve nhẹ nhàng mái tóc cậu. “Con sẽ không sao đâu sẽ ổn thôi,” bà thăm thò với cậu. “Ta đảm bảo con sẽ không sao đâu.”

Cặp mi mắt trĩu nặng của cậu mở ra. Và lần đầu tiên nhìn thấy đôi mắt màu nâu lục nhạt, gần như vàng. Bối rối, cậu bé nhìn trước tiên là Mary sau đó nhìn sang Woft và vẻ hoảng hốt hiện lên trong mắt cậu. Cậu cố ngồi dậy, nhưng quá yếu thậm chí không thể nhắc đầu dậy.

Woft bước đến gần, và nói ngắn gọn. “Đừng sợ con bị viêm phổi, và đang ở trong bệnh viện.” Rồi, chợt nhận ra nguyên nhân nỗi sợ hãi của cậu bé, ông nói thêm, “Chúng ta sẽ không để họ bắt con đi đâu.”

Đôi mắt của cậu liền nhắm lại, có lẽ sự xuất hiện của Woft đã trấn an được cậu bé phần nào. Như một con thú hoang đầy cảnh giác, cậu dần dần bớt căng thẳng và rồi chìm vào giấc ngủ.

Trong tuần tiếp theo, tình trạng của cậu bé đã có nhiều tiến triển hơn, và Mary bắt đầu hành động. Bà quyết tâm rằng cậu bé, người vẫn chưa hề nói cho họ biết tên mình, sẽ không bị đưa vào trại trẻ mồ côi dù chỉ một ngày. Bà lôi ra bằng hết những người có liên quan, thuyết phục họ, thậm chí gọi cho cả Joe để anh dùng ảnh hưởng của mình, và rồi sự dai dẳng kiên trì của bà đã có kết quả. Khi cậu bé được phép rời khỏi bệnh viện, cậu được theo Woft và Mary về nhà.

Dần dần rồi thì cậu cũng quen dần với họ, mặc dù vậy thì vẫn chưa có dấu hiệu cậu trở nên thân mật hơn với họ, chứ đừng nói đến sự tin cậy. Cậu có thể trả lời câu hỏi của họ, cố để nói càng ít càng tốt, nhưng cậu chưa bao giờ thực sự chuyện trò với họ. Mary không hề nản trí. Đầu tiên, bà đối xử với cậu bé một cách đơn giản như cậu là con trai của bà vậy - và rồi chẳng bao lâu sau cậu trở thành con trai thực sự của bà.

Cậu bé người luôn luôn chỉ có một mình đột nhiên bị nhận chìm vào giữa một gia đình ồn ào, đông đúc. Lần đầu tiên, cậu có một mái nhà trên đầu mỗi tối, một căn phòng hoàn toàn thuộc về bản thân cậu, bụng đầy thức ăn. Cậu có quần áo treo đầy trong tủ và một đôi boot mới để đi. Cậu bé vẫn còn quá yếu để chia sẻ những công việc vặt trong nhà như mọi người khác vẫn thường làm, nhưng Mary đã ngay lập tức bắt tay vào việc dạy học cho cậu bé để đưa cậu lên cùng cấp học với Zane, vì có vẻ cả hai cùng tuổi. Chance vồ lấy những quyển sách như một đứa trẻ chết đói với được vú mẹ, nhưng những thứ khác thì cậu quyết tâm giữ nguyên. Đôi mắt cậu thận trọng quan sát, phân tích từng sắc thái của mối quan hệ trong gia đình họ, cân nhắc những gì cậu nhìn thấy hoàn toàn trái ngược với những gì mà cậu biết trước đây.

Cuối cùng cậu cũng dịu bớt đủ để nói cho họ biết rằng cậu được gọi là Sooner. Cậu không có một cái tên thực sự.

Maris ngáy ra nhìn cậu. “Sooner?”

Miệng cậu méo đi, và cậu chợt trong già hơn cái tuổi 14 của mình. “Đúng vậy, giống như tên một con chó lai.”

“Không,” Woft nói, bởi vì cái tên là một đầu mối. “Con biết là con có phần lai Anh diêng. Con được gọi là Sooner tức là con được sinh ra ở Oklahoma và cũng có nghĩa con có thể thuộc tộc Cherokee.”

Cậu bé chỉ là đơn thuần nhìn lên Woft, cậu có vẻ cảnh giác, nhưng đột nhiên có gì đó trong cậu nhẹ hẳn đi vì ít nhất cậu cũng có nguồn cội và không phải bị ví như một con chó.

Mối quan hệ của cậu với mọi người trong gia đình rất phức tạp. Với Mary, cậu cố gắng giữ mình tránh xa bà, nhưng cậu đơn giản là không thể làm được. Bà chăm sóc, đối xử như một người mẹ với cậu, theo đúng cách mà bà chăm sóc con đẻ của bà vậy, và điều đó làm cậu cảm thấy khiếp sợ mặc dù cậu hoàn toàn hài lòng về điều đó, cậu chìm ngập trong sự yêu thương lo lắng vô bờ bến của bà. Cậu rất thận trọng, cảnh giác đối với Wolf, như thể cậu chờ đợi một lúc nào đó người đàn ông to lớn đó giờ nắm đấm vào cậu. Cực kỳ có kinh nghiệm đối với những biểu hiện của sự hoang dã, chưa được thuần hoá, Wolf từ từ đối xử nhẹ nhàng, thận trọng nhưng yêu thương đối với cậu bé như cái cách ông thường đối xử với các con ngựa, để cậu từ từ quen dần với sự hiện diện của ông, để cậu nhận ra rằng cậu không có gì phải sợ hãi cả, rồi dần dần đề nghị sự tôn trọng và tình bạn và rồi cuối cùng là sự yêu thương.

Micheal thời gian đó đã đi xa học đại học, nhưng khi cậu về nhà cậu dễ dàng hoà nhập với mọi người trong gia đình vây quanh thành viên mới. Sooner thoải mái với Mike ngay từ đầu, cảm thấy như đã quen biết từ lâu.

Cậu cũng thân thiết với Josh, nhưng Josh là người rất thoải mái, vui vẻ nên không thể không thân thiết được. Josh là người đầu tiên dạy cho Sooner làm những công việc lật vật ở trại ngựa. Josh cũng là người đầu tiên dạy cho cậu bé cưỡi ngựa mặc dù Josh là có thể cho rằng là kỵ sĩ tệ nhất trong gia đình. Điều đó không có nghĩa là cậu không giỏi, nhưng những người khác giỏi hơn rất nhiều, đặc biệt là Maris. Josh không quan tâm đến điều đó, bởi vì trái tim của cậu đã hoàn toàn bị máy bay nắm mất như cái cách mà Joe đã từng trải qua, nên có lẽ vì vậy mà cậu kiên nhẫn với những lỗi của Sooner hơn những người khác.

Maris cũng giống như Mary. Cô bé mới nhìn thấy Sooner đã ngay lập tức kéo cậu vào dưới sự bảo vệ mạnh mẽ của cô, không thèm để ý đến việc cậu phải to gấp đôi mình. ở tuổi 12, Maris cao không tới 5 feet và nặng chỉ có 74 Pound. Nhưng điều đó chẳng quan trọng đối với cô bé; Sooner trở thành của cô như cái cách các anh trai lớn là của cô vậy. Cô líu lo với cậu, trêu chọc cậu, đùa cậu - nhanh chóng khiến cậu phát điên lên, như cái cách mà các em gái nhỏ thường làm với anh trai mình. Sooner hoàn toàn không hề có cách nào để đối phó với cách mà cô bé đối xử với cậu, không khác gì việc cậu bất lực trước Mary. Thỉnh thoảng cậu quan sát Maris như thể cô bé là một quả bom nổ chậm vậy, nhưng Maris chính là người đã chiếm được nụ cười đầu tiên của cậu khi cô bé trêu đùa cậu. Cũng là Maris là người đầu tiên lôi kéo được cậu vào các cuộc chuyện trò của gia đình: chậm rãi, từ từ, cậu học được cách một gia đình sống như thế nào, làm thế nào để tha thứ, yêu thương lẫn nhau giữa những người trong gia đình, và càng ngày cậu càng thoải mái hơn với họ. Maris vẫn tiếp tục trêu chọc cậu đến giận lên, cũng như có thể khiến cậu vui vẻ cười phá lên nhanh chóng hơn bất kỳ ai khác. Có một thời gian Wolf tự hỏi không biết cả hai có thể trở nên thân mật hơn, có những mối quan tâm lãng mạn hơn đối với nhau một khi bắt đầu trưởng thành, nhưng điều đó không bao giờ xảy ra. Điều đó cho thấy rõ ràng rằng Sooner đã hoàn toàn trở thành một thành viên của gia đình họ; cả hai đơn giản là anh trai và em gái.

Mọi việc với Zane phức tạp hơn nhiều, vì, Zane bản tính tự nhiên cũng là người cảnh giác hết như Sooner. Wolf hiểu rõ các chiến binh, vì bản thân ông cũng vậy, và những gì mà ông nhìn thấy ở đứa con trai nhỏ nhất của mình gần như khiến ông sửng sốt, kinh ngạc. Zane là người cực kỳ điềm tĩnh và vô cùng thận trọng. Cậu di chuyển như một con báo, uyển chuyển, không một tiếng động. Wolf dạy tất cả các con mình, bao gồm cả Maris, các phương thức tự vệ, nhưng Zane thì cực kỳ vượt trội. Cậu bé học chúng dễ dàng như người đút chân vào một đôi giày quen chân vậy, như thể nó dùng chỉ để giành riêng cho cậu vậy. Còn khi học đến kĩ thuật thiện xạ, cậu có con mắt của người bắn tỉa, và kiên nhẫn không thể tưởng tượng được.

Zane có khuynh hướng tự nhiên của một chiến binh: bảo vệ. Cậu ngay lập tức hình thành tâm lý cảnh giác đối kẻ xâm phạm vào sự thiêng liêng, bất khả xâm phạm của gia đình cậu.

Cậu không hề giận dữ, cáu kỉnh với Sooner. Nhưng cậu cũng không hề nói chuyện cũng như không tỏ ra thân thiện, điều trái với bản tính tự nhiên của cậu. Hơn nữa, cậu còn hơi tránh xa người mới đến, không hắt bỏ nhưng hoàn toàn không hề có ý định chào đón. Nhưng vì bởi vì hai cậu cùng tuổi, sự chấp nhận của

Zane là rất quan trọng và Sooner phản ứng lại sự lạnh lùng của Zane về việc nhận nuôi giống hệt như Zane. Hai cậu lờ nhau đi.

Trong khi bọn trẻ giải quyết vấn đề của chúng, Wolf và Mary đẩy nhanh quá trình nhận nuôi Sooner. Họ hỏi cậu có yêu cầu gì không, như thường lệ, cậu trả lời bằng một cái nhún vai và vẻ mặt, “sao cũng được”. Coi đó như là một tín hiệu tích cực, Mary đẩy nhanh gấp đôi nỗ lực của bà để việc nhận nuôi nhanh hơn nữa.

Mọi việc rồi cũng xuôi chèo mát mái, họ nhận được tin quá trình nhận nuôi đã hoàn tất cũng đúng ngày mọi việc giữa Sooner và Zane được giải quyết. Một đám bụi thu hút sự chú ý của Wolf. Đầu tiên ông chẳng nghĩ có việc gì xảy ra cả, bởi vì khi ông nhìn về hướng đó thì thấy Maris ngồi trên hàng rào, bình tĩnh quan sát hoạt động gì đó. Cho là một con ngựa nào đó đang chạy tạo nên đám bụi, Wolf quay trở lại làm việc. Tuy nhiên, hai giây sau, đôi tai nhạy bén của ông nhận thấy những âm thanh gầm gừ và cái gì đó nghe giống như những cú đấm.

Ông liền đi tới bãi chăn thả. Zane và Sooner tập trung ở một góc, nơi mà chúng sẽ không bị trông thấy từ phía nhà, và đang đánh nhau. Wolf nhìn thấy ngay rằng cả hai cậu bé, bất chấp sức mạnh của các cú đấm của mình, cố gắng kiềm chế bản thân để cuộc chiến là một cuộc chiến theo ước lệ hơn là một cuộc ẩu đả ác hiểm và ồn ào. Ông tựa người vào hàng rào bên cạnh Maris. “Chuyện gì với chúng thế con?”

“Các anh đánh nhau để giải quyết vấn đề của họ thôi ạ.” Cô bé nói một cách đơn giản mà không hề dời mắt khỏi cuộc chiến.

Chẳng bao lâu sau Josh cũng gia nhập cùng họ, và cả ba bố con bình tĩnh quan sát cuộc chiến. Cả Zane và Sooner đều là những cậu bé cao lớn, cơ bắp, rất mạnh mẽ so với tuổi. Chúng đứng đối diện với nhau, thay nhau tung ra những quả đấm vào mặt nhau. Khi một trong hai cậu bị hạ sẽ nhanh chóng đứng dậy và trở lại cuộc chiến. Cả hai đều im lặng một cách kỳ quái, trừ những tiếng gầm gừ không chủ ý và những tiếng của nắm đấm vung ra.

Mary nhìn thấy mọi người tụ tập ở quanh hàng rào, liền bước ra xem có chuyện gì xảy ra. Bà đến đứng bên cạnh Wolf và đặt nhẹ tay lên bàn tay ông. Ông cảm thấy bà run run mỗi khi có một cú đánh vào mặt cả hai, nhưng khi ông ngẩng lên nhìn bà, ông thấy mặt bà hiện lên vẻ nghiêm nghị của một cô giáo, và ông biết rằng Mary Elizabeth Mackenzie chuẩn bị lên lớp.

Bà để cho chúng năm phút. Rõ ràng nhận thấy rằng chuyện này có thể kéo dài hàng giờ, và cả hai cậu bé đều quá cứng đầu cứng cổ để có thể từ bỏ, và bà phải tự giải quyết vấn đề. Với giọng nói rõ ràng, rành mạch của một cô giáo, bà gọi, “Được rồi, các con, hãy thu xếp mọi thứ thôi nào. Bữa tối sẽ được dọn trên bàn 10 phút nữa.” Rồi bà bình tĩnh đi về phía nhà, hoàn toàn tự tin rằng bà mang lại sự hoà hoãn cho cuộc chiến.

Quả đúng là vậy, bà đã làm được. Bà đã khiến cho cuộc chiến thành một thứ có vẻ như là một công việc dọn dẹp nào đó, chìa ra cho chúng một khoảng thời gian để làm lý do kết thúc cuộc chiến.

Mắt cả hai cậu bé ánh lên vẻ muốn rút lui. Rồi Zane quay sang phía Sooner, đôi mắt màu xanh bình tĩnh của cậu hơi sưng. “Một cú nữa thôi,” cậu nói dứt khoát, và tung một cú đấm vào mặt Sooner. Sooner chống tay đứng dậy, và tung một cú trả đòn.

Zane đứng dậy, phúi phúi những đám bụi trên người và gơ tay ra. Sooner nắm lấy, dẫn cho cả hai cậu đều nhăn mặt vì những khớp ngón tay đau nhừ. Cả hai bắt tay nhau, hai cặp mắt nhìn nhau hoà hoãn, và rồi quay vào nhà để tắm táp. Rốt cuộc bữa tối đã gần như được dọn hết lên bàn rồi.

Sau bữa tối, Mary nói với Sooner rằng việc nhận nuôi đã được bật đèn xanh. Đôi mắt màu nâu lục nhạt của cậu sáng lên trên khuôn mặt sưng méo của cậu, nhưng cậu không nói gì cả.

“Anh bây giờ đã là một Mackenzie rồi.” Maris tuyên bố một cách cực kỳ hài lòng. “Anh sẽ phải có một cái tên thực sự, bởi vậy chọn đi nào.”

Cô bé không hề nghĩ rằng việc chọn tên cần phải suy nghĩ cẩn thận nhưng Sooner cũng không nghĩ lâu la, cậu nhìn một vòng quanh bàn, nhìn cả gia đình một cảm giác may mắn rõ ràng tràn ngập tâm trí cậu, và một nụ cười nhếch nhếch nở trên khuôn mặt đầy vết bầm tím của cậu. “Chance,” cậu nói, và cậu bé không gia đình không tên tuổi trở thành Chance Mackenzie.

Zane và Chance không ngay lập tức trở thành bạn thân sau cuộc chiến. Thay vì vậy, cái mà cả hai tìm thấy là sự tôn trọng lẫn nhau, tình bạn tiến triển từ từ. Những năm sau đó, cả hai trở thành những người bạn cực kỳ thân thiết, dính chặt lấy nhau cứ như là hai anh em sinh đôi vậy. Còn có một số cuộc chiến nữa giữa hai cậu nhưng có một lời đồn đại được biết đến nhiều ở Ruth, Wyoming, rằng nếu như có ai đó quyết định gây chiến với một trong hai cậu bé, thì sẽ thấy rằng mình phải đối mặt với cả hai cậu, nhưng nhờ ơn chúa chẳng ai có cái gan đó cả.

Họ cùng nhau ra nhập Hải quân, Zane trở thành một SEAL, trong khi Chane vào Tình báo hải quân.

Chance đã rời khỏi hải quân, và hiện tại anh làm một việc tối mật, trong khi Zane là đội trưởng của SEAL.

Và đó chính là lý do sự bồn chồn lo lắng của Wolf. Zane.

Có rất nhiều lần trong sự nghiệp của Zane khi mà không thể nào liên lạc được với anh, không thể biết anh ở đâu, chẳng biết anh đang làm gì. Và chẳng lần nào trong số đó Wolf có thể ngủ yên được. Ông biết rất rõ về SEAL, đã tiếp xúc với một số họ ở Việt Nam. Họ được huấn luyện cực kỳ nghiêm ngặt, được huấn luyện những kỹ năng biệt kích đặc biệt, sự chịu đựng và tính đồng đội của họ được thử nghiệm qua những bài kiểm tra cực kỳ khắc nghiệt không giành cho những người yếu đuối. Zane đặc biệt phù hợp với loại công việc này, nhưng dù sao đi nữa SEAL cũng là con người. Họ có thể bị giết. Và đặc biệt là do tính chất đặc biệt của công việc họ làm, họ thường xuyên bị đặt vào tình trạng nguy hiểm.

Những huấn luyện đặc biệt của SEAL chỉ làm nổi bật lên những mặt tự nhiên đã sẵn có của Zane. Anh được mài dũa thành một cỗ máy chiến đấu hoàn hảo, một chiến binh có thể hoạt động ở mọi tình huống, nhưng chủ yếu sử dụng đầu óc nhiều hơn cơ bắp. Anh bây giờ còn nguy hiểm và đáng sợ hơn rất nhiều, nhưng anh đã học cách để hạn chế biểu hiện điều đó ra ngoài một cách dễ dàng, nên hầu hết mọi người đều không nhận thức được là mình đang đối mặt với một người đàn ông có thể giết chết họ theo hàng tá cách khác nhau chỉ bằng tay không. Qua rèn luyện, Zane đã học cách khống chế bản thân. Trong tất cả các con của Wolf, Zane là người có khả năng tự chăm sóc bản thân nhất, nhưng anh cũng là người luôn gặp nguy hiểm nhất. Không biết giờ này thằng con ấy của ông đang ở đâu?

Có tiếng thì thầm nhỏ phát ra từ giường, Wolf quay lại và nhìn thấy Mary tuột khỏi giường, tiến về phía ông. Bà vòng tay quanh thắt lưng gọn gàng của ông và tựa đầu vào bộ ngực trần của ông.

“Zane?” bà hỏi nhẹ nhàng, trong bóng tối tĩnh mịch.

“Đúng.” Sự giải thích là không cần thiết.

“Nó không sao đâu mà,” bà nói với sự tự tin của một người mẹ. “Nếu nó có sao thì em phải biết chứ.”

Wolf nâng cằm bà lên và hôn nhẹ lên môi bà, rồi đột nhiên cái hôn sâu hơn, nồng nàn hơn. Ông xoay người bà lại ôm chặt lấy bà, ông cảm nhận được bà run rẩy khi bà tựa mình vào ông, ôm chặt lấy ông. Sự đam mê, say đắm giữa họ xuất hiện ngay từ lần đầu tiên gặp nhau, qua bao nhiêu năm tháng vẫn không hề thay đổi.

Ông bế bà lên trong vòng tay ông và đưa bà về phía giường, chìm đắm trong sự ấm áp, mời gọi từ thân thể mềm mại. Khi đam mê dịu lại, mệt mỏi nằm yên, ông hướng mặt ra cửa sổ. Trước khi giấc ngủ ập đến, ông lại một lần nữa nghĩ, “Zane đang ở đâu?”

Zane Mackenzie chẳng vui vẻ chút nào.

Không ai trên cái hàng không mẫu hạm USS Montgomery này sung sướng cả; à, có lẽ mấy người đầu bếp thì có thể, nhưng ngay cả điều đó cũng không chắc chắn, bởi vì tất cả những người mà họ phục vụ đều mặt mày sùng sĩa, lo lắng. Đám thủy thủ không hề sung sướng, đám radar cũng không sung sướng gì, đám pháo thủ không sung sướng gì, đám lính thủy đánh bộ cũng vậy. Trung uý không quân không sung sướng, đám phi công cũng không sung sướng gì. Chỉ huy phó hải quân không sung sướng gì, đại tá Udaka lại càng chẳng sung sướng gì.

Tổng hợp tất cả nỗi buồn của 5000 thủy thủ trên tàu cũng không thể nào sánh được với nổi tức giận của Thiếu tá hải quân Mackenzie.

Đại tá hơn hẳn cấp bậc so với anh. Người chỉ huy phó cũng có cấp bậc cao hơn anh. Thiếu tá Mackenzie có thể nói chuyện với họ bằng tất cả sự kính trọng mà cấp bậc của họ yêu cầu, nhưng cả hai người đó chắc chắn đều khó chịu nhận ra rằng đám người ngu độn của họ đã làm gì và sự nghiệp của họ đang lung lay. Thực ra thì sự nghiệp của họ có lẽ đã rơi tõm vào cái bồn cầu rồi rồi. Có thể sẽ không có phiên tòa nào, nhưng chắc chắn sẽ không có sự cất nhắc nào nữa cả và quyền chỉ huy của họ từ bây giờ sẽ không còn được tôn trọng nữa cho đến khi họ về hưu hoặc là từ chức, sự lựa chọn của họ không còn nhiều.

Khuôn mặt mặt vuông vắn và vui vẻ của đại tá Udaka luôn có vẻ dễ dãi, nhưng bây giờ cau có khi gặp đôi mắt lạnh lẽo của Thiếu tá Mackenzie. Đám SEAL nói chung là luôn khiến vị đại tá phải lo lắng, bồn chồn; ông ta chẳng bao giờ dám tin tưởng họ, cũng như chẳng bao giờ có thể đoán trước hành động của họ. Tình huống hiện tại lại càng khiến ông cực kỳ muốn nhanh chóng biến đi đâu đó - bất kỳ đâu cũng được.

Đại tá đã từng gặp Mackenzie trước đây, khi cả ông và người trợ lý Boyd, báo cáo tóm tắt về tiến trình thực hiện cuộc tập trận về an ninh. Đội SEAL dưới sự chỉ huy của Mackenzie sẽ có nhiệm vụ khoan thủng bức tường an ninh của tàu, phát hiện và chỉ ra những điểm yếu có thể bị khai thác bởi một nhóm khủng bố nào đó. Đây là kiểu tập trận đã từng được dàn dựng bởi đội SEAL Six Red Cell, cực kỳ khét tiếng và đã đi quá xa so với những quy tắc chung nên đã bị giải tán sau bảy năm hoạt động. Tuy nhiên, khái niệm thì vẫn sống và đã được không chế nhiều hơn. Đội SEAL 6 là một đội thực hiện cách hành động tiêu diệt khủng bố đặc biệt, và là một trong những đội chống khủng bố giỏi nhất bằng cách ngăn chặn khủng bố từ khi còn trứng nước, chứ không để đến khi có người chết. Theo như kịch bản, sự sắp đặt an ninh của hải quân và các nhóm chiến đấu của tàu được thử nghiệm bởi những thành viên của SEAL, những người được tiến cử đến thay đổi và sửa chữa những điểm yếu mà họ khám phá ra. Luôn luôn có những điểm yếu, những điểm dễ bị tấn công.

Tại buổi họp mặt, Mackenzie cực kỳ tách biệt nhưng dễ chịu. Hoàn toàn tự chủ. Phần lớn SEAL đều dữ dội và hoang dã, nhưng Mackenzie có vẻ như một lính hải quân đúng chuẩn mực, hoàn hảo như trên poster tuyển quân vậy, cách đối sự lịch thiệp, điềm tĩnh và dứt khoát. Đại tá cảm thấy thoải mái, rõ ràng là thiếu tá Mackenzie là một chỉ huy điển hình hơn là một phần của đám khốn kiếp hoang dã SEAL đó.

Nhưng ông ta đã nhầm, hoàn toàn nhầm.

Sự nhã nhặn, lịch sự và sự điềm tĩnh, kiềm chế vẫn còn đó. Bộ quân phục màu trắng hoàn hảo như lần trước. Nhưng hoàn toàn chẳng còn chút nào dễ chịu trong cái giọng nói trầm trầm đó hoặc là trong cái nhìn giận dữ, lạnh lẽo phát ra từ đôi mắt màu xanh đỏ, chúng sắc như dao. Cái mùi của nguy hiểm phát ra từ anh ta cực kỳ khủng khiếp gần như là có thể sờ thấy được và đại tá Udaka biết rằng mình đã lầm một cách nghiêm trọng khi đánh giá Mackenzie. Đây chẳng phải đùa, ở gần người đàn ông này thì những người khác thực sự phải cố bước sao cho nhẹ nhàng, không tiếng động. Đại tá cảm giác như thể da ông bị lột ra khỏi cơ thể, chỉ bằng đôi mắt màu xanh lạnh lùng đó. Ông cũng chưa bao giờ cảm thấy gần cái chết như lúc này khi mà Mackenzie bước vào phòng của ông sau khi biết được mọi việc vừa xảy ra.

“Đại tá, ông đã tóm tắt cuộc tập trận này rồi,” Zane nói lạnh lùng. “Và mọi người trên cái thuyền này đã được cảnh báo trước, cũng như được thông báo rằng người của tôi sẽ không mang theo bất cứ vũ khí nào. Vậy, hãy giải thích đi, giải thích có chuyện khốn khiếp gì xảy ra mà khiến cho hai người của tôi bị bắn.”

Người trợ lý, ông Boyd, nhìn xuống bàn tay. Cổ áo của đại tá Udaka đột nhiên chặt lại, cho dù đã được mở hết cúc, và đó chính là do cái nhìn từ đôi mắt của Mackenzie.

“Điều này không có lý do nào có thể bào chữa được. Có thể đám lính gác bị giật mình và bắn mà không nghĩ gì cả. Có thể là lòng tự tôn, thượng phụ ngu ngốc muốn chỉ cho đám SEAL thấy rằng họ không thể xâm nhập được vào hệ thống an ninh của chúng tôi. Dù sao thì cũng chẳng quan trọng nữa. Không thể nào sửa chữa được nữa.” Mọi việc xảy ra trên thuyền do ông chỉ huy, là trách nhiệm của ông. Đám lính gác hiếu chiến đó sẽ phải trả giá vì lỗi của họ và ông cũng vậy.

“Người của tôi thực tế đã xâm nhập được vào hệ thống an ninh của các ông,” Zane nói một cách nhẹ nhàng, nhưng giọng nói của anh làm tóc gáy của ông đại tá dựng đứng cả lên.

“Tôi nhận thức rõ điều đó.” Lỗ thủng trong hệ thống an ninh trên thuyền như muối xát thêm vào vết thương của ông đại tá, nhưng không có gì có thể so sánh được với lỗi lầm khủng khiếp đã xảy ra khi mà những người dưới sự chỉ huy của ông bắn vào đám SEAL không có vũ khí. Người của ông, trách nhiệm của ông.

Nhưng điều đó cũng chẳng thấm vào đâu so với việc, sau khi hai người trong đội bị bắn, những người còn lại của SEAL, không hề trang bị vũ khí, đã nhanh chóng kiểm soát hoàn toàn thể trận và khống chế hoàn toàn khu vực đó. Nói một cách rõ ràng hơn, là những người lính gác đã bắn hoàn toàn bị khống chế và hiện tại bị thương chẳng khác gì hai người mà họ bắn. Nói “hoàn toàn bị khống chế” là nói trại đi việc đám SEAL đánh cho người của ông chẳng còn ra hồn người nữa.

Một trong hai người của SEAL bị nặng nhất là Đại úy Higgins, nhận một viên vào ngực, đã được đưa đi bằng máy bay đến Đức ngay sau khi được băng bó. Người khác, Chuẩn úy Odessa, bị bắn vào chân, viên đạn làm vỡ xương đùi của anh ta. Anh ta cũng được đưa đến Đức, nhưng tình trạng của anh ta ổn định, mặc dù tâm trạng của anh ta thì không. Bác sĩ của tàu đã phải cho anh ta thuốc ngủ để giữ cho anh ta không đi báo thù đám người bắn anh ta, những người hầu như méo mó chẳng còn nguyên vẹn, hai trong số đó vẫn đang còn bất tỉnh.

Năm người còn lại của nhóm SEAL đã hoàn thành sứ mệnh, thì đang đi lại lảng vảng như hổ dữ đi kiếm người nào đó chịu đòn để cảm thấy khá hơn. Họ bị giới hạn trong một khu vực dưới lệnh của Mackenzie, còn đám thủy thủ trên tàu thì trốn sạch, tránh xa họ. Đại tá ước gì mình cũng làm như vậy được với Mackenzie. Ông có cảm tưởng rằng sự tàn bạo khủng khiếp đang bị che giấu dưới vỏ bọc điềm tĩnh của con người này. Đây là sự trả giá khủng khiếp nhất cho một đêm khốn nạn của ông.

Điện thoại trên bàn ông kêu lên. Mặc dù ông mừng vì bị cắt ngang, nhưng cũng giật lấy máy và hét, “Tôi ra lệnh là không bị...” ông chợt dừng lại, lắng nghe và vẻ mặt thay đổi. Mắt của ông thoáng nhìn Mackenzie. “Chúng tôi sẽ đến.” ông nói và ngắt máy.

“Có một tín hiệu vệ tinh được chuyển cho cậu,” ông ta nói, và đứng dậy. “Khẩn cấp.” Chẳng cần biết có nội dung gì trong đó, Đại tá Udaka cũng cực kỳ hài lòng vì sự cứu nguy này.

Zane lắng nghe chăm chú chỉ thị, đầu óc của anh bắt đầu hoạt động khi anh bắt đầu lên kế hoạch cẩn thận cho nhiệm vụ. “Đội của tôi có hai người bị bắn, thưa ngài.” Anh nói, “Higgins và Odessa bị thương trong một cuộc tập trận an ninh.” Anh không nói vì sao họ bị thương, việc đó sẽ được giải quyết trong một lúc khác.

“Khốn kiếp,” Chỉ huy Lindley lầm bầm. Ông ta đang ở trong văn phòng của đại sứ Mỹ tại Athens. Ông ta nhìn lên những người khác trong văn phòng: Đại sứ Lovejoy, một người cao và gầy gò, với vẻ mịn màng của người người chuyên sống trong đặc ân và sự giàu có, mặc dù vậy vẻ mặt ông ta kinh hoàng và ảm đạm; chỉ huy CIA địa phương, Art Sandefer, một người đàn ông khó tả với mái tóc màu xám và đôi mắt thông minh nhưng mệt mỏi, và cuối cùng là, Mack Prewett, người đứng thứ hai sau Sandefer của CIA địa phương. Mack được biết đến như là Mack - Lưỡi dao; Chỉ huy Lindley biết rằng Mack được nhắc đến chung chung là một người đàn ông luôn hoàn thành mọi việc, một người đàn ông nguy hiểm. Dù anh ta kiên định kinh khủng, nhưng anh ta cũng không phải là một gã cao bồi người gây nguy hiểm cho người khác bằng cách tỏ vẻ ta đây. Tính cẩn trọng của anh ta cũng ngang bằng với tính kiên định, và cũng nhờ những mối liên lạc của anh ta mà họ đã đạt được những thông tin mau lẹ về trường hợp này.

Vị chỉ huy để Zane ở trên loa, nên tất cả mọi người ở trong phòng đều nghe thấy tin xấu về đội SEAL là niềm hy vọng cuối cùng của họ. Đại sứ Lovejoy nhìn càng tan tác hơn, “Vậy thì chúng ta phải tìm đội khác thôi,” Art Sandefer nói. “Điều đó mất quá nhiều thời gian.” Đại sứ nói đầy kích động. “Ồi chúa ơi, lẽ như con gái tôi...” Ông ta dừng lại, sự đau đớn hiện lên trên khuôn mặt ông. Ông ta không thể nói hết câu.

“Tôi sẽ dẫn đội đi nhiệm vụ này.” Zane nói. Giọng nói của anh vang lên rõ ràng trong căn phòng cách âm. “Chúng tôi ở gần nhất, và chúng tôi có thể sẵn sàng trong một giờ nữa.”

“Cậu?” giật mình, vị chỉ huy hỏi. “Zane, cậu đã không tham gia cách hành động thực chiến từ khi...”

“Từ lần thăng tiến cuối cùng của tôi,” Zane kết thúc khô khan. Anh không hề thích công việc làm một người chỉ huy cao cấp chút nào cả và anh đang cực kỳ nghiêm túc trong việc cân nhắc từ chức. Anh đã 31, và có vẻ như bắt đầu xuất hiện dấu hiệu cho thấy chính sự thành công của anh trong lĩnh vực mà mình chọn lại cản trở anh hành động. Sĩ quan cao cấp, theo như họ nói cần phải được hạn chế khỏi những hành động thực chiến, nguy hiểm. Anh đang nghĩ đến việc tham gia vào ngành hành pháp, hoặc có thể là tham gia cùng Chance. Nơi đó thì chẳng bao giờ có hạn chế trong hành động, chắc chắn như vậy.

Tuy vậy, bây giờ, nhiệm vụ tự đứng lại nhảy vào lòng anh và anh sẽ nhận nó.

“Tôi huấn luyện cùng người của tôi, chỉ huy,” anh nói. “Tôi không hề hen gì hay thiếu sức khỏe.”

“Tôi không bao giờ nghĩ cậu như vậy.” Chỉ huy Lindley nói và thở dài. Ông ta gặp cái nhìn đau khổ của đại sứ và đọc thấy lời cầu khẩn giúp đỡ thầm lặng. “Sáu người có thể hoàn thành nhiệm vụ được không?” ông ta hỏi Zane.

“Thưa ngài, tôi không bao giờ mạo hiểm mạng sống của người của tôi nếu tôi không nghĩ là họ có thể hoàn thành công việc.”

Lần này vị chỉ huy đưa mắt nhìn cả Art Sanderfer và Mack Prewett. Biểu hiện của Art không thể nào đọc được, con người tính toán này từ chối dính đầu mình vào việc này, nhưng Mack thì gật đầu đồng ý. Chỉ huy Lindley cân nhắc tình thế. Cứ cho là đội SEAL có thiếu mất hai thành viên, và chỉ huy là một sĩ quan đã không còn thực hiện các nhiệm vụ thực chiến hơn một năm nay, nhưng mà sĩ quan đó là Zane Mackenzie. Mọi việc đều có thể xem xét, vị chỉ huy không thể nghĩ được một người nào mà ông có thể cân nhắc thực hiện nhiệm vụ này tốt hơn. Ông biết Zane đã nhiều năm rồi, và chẳng có chiến binh nào tốt hơn anh, và chẳng ai ông có thể tin tưởng hơn anh. Nếu Zane nói anh sẵn sàng thì chắc chắn anh đã sẵn sàng. “Được rồi. Hãy hành động đi và cứu cô ấy ra.”

Khi chỉ huy ngắt máy, vị đại sứ bật lên nói, “Tại sao ông không gửi người khác đi? Tính mạng của con gái tôi đang bị lâm nguy. Người đàn ông đó lâu đã không hành động rồi.”

“Đợi cho đến khi chúng ta có thể tìm được một đội khác thì cơ hội tìm thấy con gái ông bị giảm đi rất nhiều.” vị chỉ huy cố gắng nói nhẹ nhàng, lịch sự nhất có thể. Đại sứ Lindley không phải là loại người mà ông yêu thích. Có thể nói ông ta là loại người trưởng giả, cao ngạo khôn kiêu nhưng không nghi ngờ gì về việc ông ta yêu mến con gái mình, “Và một khi có Zane Mackenzie dính líu vào thì có thể nói là không có ai tốt hơn anh ta trong việc này.”

“Chỉ huy nói đúng đấy,” Mack Prewett nói ngắn gọn. “Mackenzie cực kỳ giỏi trong loại việc này, anh ta hầu như là một huyền thoại. Tôi còn có thể cảm thấy thoải mái về việc gửi anh ta đi một mình. Nếu ông muốn con gái mình trở về nguyên vẹn thì đừng có cản trở anh ta.”

Đại sứ vò đầu, một cử chỉ cực kỳ xa lạ đối với một người kiểu cách như ông ta, điều đó thể hiện rõ mức độ lo lắng của ông ta, “Nếu có việc gì đó không đúng xảy ra...”

Không rõ rằng ông ta định cất lời đe dọa hay chỉ đơn giản là lo lắng mà thốt nên lời, nhưng ông ta không thể hoàn tất câu nói. Mack Prewett cười mỉm. “Mọi việc đều có thể xảy ra hết. Và nếu có ai đó có thể giải quyết được thì đó là Mackenzie.”

Zane tắt thiết bị truyền tin và đi về phía đội của mình. Anh đã cảm thấy tràn đầy năng lượng trên khắp cơ thể khi anh bắt đầu chuẩn bị, cả về tinh thần và thể xác cho công việc trước mắt. Khi anh bước vào phòng với những tấm bản đồ, hải đồ và những thiết bị liên lạc, thì quanh một cái bàn dài nằm gương mặt hầm hằm ngay lập tức quay lại nhìn anh.

Chỉ có một mình Santos là đang ngồi cạnh bàn, nhưng Santos là cứu thương của cả đội, và anh ta thường là người điềm tĩnh nhất trong cả đám. Thiếu úy hải quân Peter “Rocky” Greenberg, chỉ huy thứ hai của đội, một người bản tính cẩn thận và kiểm chế, đang tựa người vào vách tường, tay vòng quanh ngực và đôi mắt nâu ánh lên vẻ chết người. Antonio Withrock, hay gọi là Bunny bởi vì anh ta dường như không bao giờ cạn năng lượng thì đang đi đi lại lại như một con hổ đói vậy. Paul Drexler, người bắn tỉa của đội thì đang ngồi hằn trên bàn trong khi lau về dầu một cách âu yếm khẩu súng Remington 7.62 yêu dấu của mình. Zane không hề sửng sốt vì cảnh này. Đám người của anh được cho là không mang súng nhưng bất Drexler không mang súng là một chuyện hoàn toàn khác.

“Định làm cổ cá con tàu này hả?” Zane hỏi người bắn tỉa.

Đôi mắt xanh của anh ta lạnh lùng ánh lên, Drexler gục gặc cái đầu như cân nhắc ý kiến này, “Có thể lắm chứ.”

Winstead “Spooky” Jones ngồi ngay trên sàn nhà, lưng tựa vào tường, nhưng ngay khi Zane bước vào anh ta nhanh nhẹn đứng dậy. Anh ta không nói gì cả nhưng nhìn lướt qua gương mặt Zane và sự quan tâm loé

lên nhường chỗ cho sự giận dữ trong mắt anh ta.

Spook thường không bỏ lỡ việc gì cả, và các thành viên khác trong đội có thói quen quan sát anh ta, dự đoán tình hình thông qua những tín hiệu từ cơ thể của anh ta. Không đầy ba giây toàn bộ năm người đều hoàn toàn tập trung quan sát Zane.

Greenberg là người đầu tiên cất tiếng hỏi. “Bobcat thế nào rồi, sếp?”

Họ đọc thấy sự căng thẳng của Spooky nhưng đã hiểu lầm nguy hiểm, Zane nhận thấy vậy. Họ nghĩ Higgins chết vì vết thương. Drexler ngay lập tức bắt đầu lắp ráp khẩu súng trường của anh ta với sự nhanh nhạy, chính xác cực kỳ. “Cậu ấy ổn định rồi.” Zane trấn an họ. Anh hiểu rõ người của mình, hiểu rõ họ gắn bó với nhau như thế nào. Một đội SEAL luôn luôn gắn bó chặt chẽ với nhau. Họ tin tưởng lẫn nhau, điều đó là hoàn toàn rõ ràng, và có điều gì đó xảy ra đối với một trong bọn họ thì tất cả mọi người khác đều cảm nhận được. “Họ đã được chuyển đi rồi. Sẽ khó khăn nhưng tôi đánh cược là Bobcat sẽ qua thôi. Odie cũng sẽ không sao.” Anh bước đến ngồi lên cạnh bàn, đôi mắt của anh sáng rực làm cho Spooky chú ý. “Nghe đây, các cậu bé. Con gái của một đại sứ bị bắt cóc vài giờ trước và chúng ta sẽ đi Libya để cứu cô ta.”

Sáu con người trong những bộ đồ đen len lỏi trong những con phố chật hẹp, hoang vắng của Benghazi, Libya. Họ liên lạc bằng những tín hiệu tay, hoặc là bằng cách thì thầm vào những bộ điện đài của Motorola mà tất cả bọn họ đều đeo bên dưới bộ mũ trùm đầu đen kịt chỉ hở hai con mắt. Zane đang trong tâm trạng cực kỳ tập trung; anh hoàn toàn bình tĩnh khi họ tiến từng bước một về phía ngôi nhà đá bốn tầng nơi mà Barrie Lovejoy bị giam giữ ở tầng trên cùng, nếu tình báo của họ là đúng và nếu cô chưa bị di chuyển đi nơi khác trong vòng mấy giờ qua.

Hành động luôn luôn tác động đến anh theo cách này, như thể là mỗi phân trên cơ thể anh được tạo ra chỉ để hành động. Anh thấy thiếu cảm giác này, và anh biết rằng anh sẽ không ở lại Hải quân mà không có cảm giác này. Khi hành động, mọi giác quan của anh đều trở nên sắc bén hơn, thậm chí sự điềm tĩnh còn toả ra cả bên ngoài. Nhiệm vụ càng khó khăn anh lại càng điềm tĩnh. Thời gian như bị kéo chậm lại vậy, anh có thể nghe và nhìn mọi chi tiết, phân tích và dự đoán kết quả, rồi quyết định và hành động - tất cả chỉ diễn ra trong vài giây mà có cảm tưởng như vài phút vậy. Adrenaline tràn ngập khắp cơ thể anh - anh có thể cảm nhận được máu chảy trong huyết quản, nhưng tâm trí, đầu óc của anh hoàn toàn bình tĩnh và tách biệt. Anh đã từng được nói cho nghe rằng nhìn mặt anh lúc đó cực kỳ lạnh nhạt, hoàn toàn chẳng có cảm xúc gì cả.

Cả đội di chuyển hoàn toàn yên lặng. Mỗi người bọn họ đều biết phải làm gì và cũng biết người khác sẽ làm gì. Đó chính là mục đích của sự tin tưởng và tình đồng đội đã được rèn lên con người họ trong suốt 26 tuần địa ngục thường được gọi là cuộc huấn luyện BUD/S. Sự gắn kết giữa họ làm cho việc họ làm việc cùng nhau sẽ đạt hiệu quả hơn nhiều nếu riêng rẽ từng người. Tình đồng đội không chỉ là một từ để miêu tả SEAL mà nó chính là tâm điểm của họ.

Spooky Jones là người dẫn đường. Zane thích sử dụng cậu trai miền nam dẻo dai này vào công việc dẫn đường vì anh ta cực kỳ táo gan và có thể đi lại nhanh nhẹn thoát ẩn thoát hiện như loài linh miêu vậy. Bunny Withrock, người có thần kinh phải xạ cực kỳ nhanh nhạy bọc hậu. Chẳng ai có thể lên đằng sau lưng Bunny - trừ Spook. Zane ở ngay sau Jones, cùng với Drexler, Greenberg và Santos. Greenberg là người điềm tĩnh, chắc chắn và hoàn toàn có thể tin cậy được. Drexler thì cực kỳ giỏi với khẩu súng trường và Santos ngoài việc là một SEAL hoàn hảo, còn có khả năng hỗ trợ chấp vá rất tốt, giữ cho họ tiến đi hoàn hảo. phải nói rằng Zane chưa bao giờ làm việc với nhóm nào tốt hơn thế này.

Sự hiện diện của họ ở Benghazi tương đối may mắn và Zane biết điều đó. Tốt cho họ và cũng tốt cho cô Lovejoy, nhưng không tốt cho đám khủng bố đã bắt cóc cô ta ngay trên đường phố Athens 15 giờ trước. Nếu Montgomery không phải chỉ là miền nam của Crete và không phải là vị trí tuyệt vời để khởi đầu cho một công cuộc giải cứu, nếu đội SEAL của Zane không ở trên chiến hạm để tập trận thì chắc chắn sẽ có sự trì hoãn hàng giờ nữa, thậm chí có thể hàng nhiều ngày nữa, trong khi một đội khác chuẩn bị vũ khí và vào vị trí.

Cô Lovejoy không chỉ là con gái của đại sứ, cô ta cũng là nhân viên của đại sứ quán, vị đại sứ này hình như có vẻ rất nghiêm ngặt và ám ảnh về cô con gái này, mất vợ và con trai trong một cuộc tấn công khủng bố ở Rome 15 năm trước, khi cô Lovejoy này chỉ mới là một đứa trẻ mười tuổi. Sau đó, ông ta luôn luôn giữ cô

ta tránh xa mọi thứ trong những trường nội trú tư thực, và ngay khi cô tốt nghiệp đại học, cô hành xử như bà chủ tiệc của ông ta cũng như tham dự vào công việc của sứ quán. Zane cho là công việc của cô ta chắc chỉ là bình hoa trưng bày hơn là làm việc thực sự. Cô ta chắc chưa bao giờ thực sự làm việc trong cuộc đời, chưa bao giờ ra khỏi đôi cánh bảo vệ của người cha cho đến hôm nay.

Cô ta và bạn rời đại sứ quán đi mua sắm. Ba người đàn ông túm lấy cô ta, kéo vào xe và lái đi. người bạn lập tức báo về vụ bắt cóc. Bất chấp nỗ lực kiểm tra các cửa khẩu an ninh và hàng không, Zane nghi ngờ là có sự nhúng tay của một số người có quyền hành ở Hy Lạp, một máy bay tư nhân đã cất cánh khỏi Athens và bay thẳng đến Benghazi.

Nhờ hành động mau lẹ của người bạn, những nguồn tin ở Benghazi đã được cảnh báo. Và đã có một xác nhận rằng có một người phụ nữ trẻ trông giống như miêu tả về cô Lovejoy được đưa ra khỏi một máy bay và ngay lập tức được đưa vào thành phố, vào ngôi nhà mà giờ đây Zane và đồng đội đang chuẩn bị thâm nhập vào.

Đó chắc chắn phải là cô ta. Chẳng có nhiều người phụ nữ phương tây tóc đỏ rực như thế ở quanh đây.

Đó phải là cô ấy, không có nhiều phụ nữ phương tây tóc đỏ ở Benghazi. Thật sự, anh có thể cược là chỉ có một - Barrie Lovejoy.

Họ đang đánh cược cả cuộc đời cô vào đó.

2. Chương 2

Barrie nằm trong bóng tối dày đặc, tấm rèm cửa nặng nề ở khung cửa sổ đơn khóa kín đã ngăn bất cứ ánh sáng nào có thể lọt vào. Cô có thể nói bây giờ là đêm, mức độ ồn của đường phố trước đó đã dần dần giảm bớt, cho đến giờ đã yên hẳn. Những người đàn ông bắt cóc cô cuối cùng đã ra ngoài, có thể là đi ngủ. Chúng không lo lắng về việc cô có thể trốn thoát; cô bị lột trần và trói chặt vào cái giường nhỏ mà cô nằm. Cổ tay trói hướng vào nhau, cánh tay cô bị kéo hướng lên đầu và bị buộc chặt vào khung giường. Mắt cá chân cô cũng bị buộc lại với nhau và bị giữ chặt vào cái khung. Cô chỉ mới vừa cử động, mọi bắp thịt trên cơ thể cô đã nhức nhối, và bà vai như bốc cháy với nỗi đau đớn cùng cực. Cô đã có thể hét lên, đã có thể cầu xin ai đó đến và giải thoát cô khỏi những sợi dây thừng đang trói tay cô ở trên đầu, nhưng cô biết rằng người đến chỉ có thể là bọn người đã trói cô trong vị trí như thế này và cô có thể làm bất cứ thứ gì, đưa bất cứ cái gì để không phải nhìn thấy chúng lần nữa.

Cô lạnh. Chúng thậm chí đã chẳng buồn ném một tấm chăn lên cơ thể trần trụi của cô, và những cơn run mình chấn động kéo dài cứ làm cô run lên, thậm chí cô không thể nói là liệu cô bị lạnh như vậy vì không khí ban đêm hay là vì sốc nữa. Cô không nghĩ nó là vấn đề nữa. Lạnh là lạnh.

Cô quá mệt để nghĩ, cổ lờ đi cảm giác đau đớn, cố để không bị đẩy vào trạng thái sốc hay khiếp sợ. Cô không biết là cô đang ở đâu, không biết cô có thể trốn thoát bằng cách nào, nhưng nếu có một cơ hội dù là nhỏ nhất, cô cũng phải sẵn sàng để bắt lấy. Đêm nay có lẽ cô không thể trốn được, những mối buộc quá chặt, sự di chuyển cô có được quá hạn chế. Nhưng ngày mai - ời, lạy Chúa, ngày mai.

Nỗi khiếp sợ thiết chặt lấy cổ họng cô hầu như làm cô nghẹn thở. Ngày mai chúng có thể quay trở lại và có thể có một ai khác đi với chúng, một người mà chúng chờ đợi. Một cơn run mình đau đớn cuốn lấy cô khi cô nghĩ về cái lũ thô tục đó trên cơ thể cô, những cái cầu véo, vỗ đập và những cái thăm dò thô thiển, và dạ dày cô nhạo lên. Cô có thể đã nôn, nếu có bất cứ thứ gì để nôn, nhưng chúng cũng chẳng buồn cho cô ăn.

Cô không thể lại trải qua chuyện đó lần nữa.

Bằng cách nào đó, cô phải rời khỏi đây ngay.

Cô chiến đấu với nỗi đau đớn một cách tuyệt vọng. Những suy nghĩ của cô cứ quay cuồng lên trong khi cô cố gắng để lập một kế hoạch, để nghĩ ra một cái gì đó, bất cứ cái gì, mà cô có thể làm để bảo vệ bản thân mình. Nhưng cô có thể làm gì, nằm đây như một con cá được đặt sẵn trên thớt ư?

Sự nhục nhã thiêu đốt cô. Chúng đã không cưỡng hiếp cô, nhưng chúng đã làm những thứ khác đối với cô, những thứ làm cô xấu hổ và khiếp hãi, bẻ gãy ý chí của cô. Ngày mai, khi tên cầm đầu đến, sự tri hoãn đối với cô sẽ hết. Nỗi đe dọa bị cưỡng hiếp, và những hành động sau đó có thể đánh gục cô, khiến cô không thể kháng cự, hay liều lĩnh làm bất cứ thứ gì để tránh bị xâm hại một lần nữa. Ít nhất đó là cái mà chúng lên kế hoạch, cô nghĩ vậy. Nhưng cô sẽ bị nguyên rửa nếu cô làm theo kế hoạch của bọn chúng. Cô đã bị mờ mịt giữa những nỗi khiếp sợ và choáng váng từ khi chúng tóm lấy cô, quăng cô lên ô tô, nhưng khi cô nằm đây, trong bóng tối, lạnh, khổ sở và dễ tổn thương một cách đau đớn với tình trạng trần truồng của mình, cô cảm thấy như là mọi thứ đã rõ ràng. Không ai biết rằng Barrie đã từng được miêu tả là một người nóng tính, nhưng sau tất cả, những gì hiện tại mà cô cảm thấy trong con người mình không phải là một thứ bùng bột thoáng qua như cảm xúc đơn thuần. Đó là cơn thịnh nộ, thuần khiết và dữ dội như dung nham cuộn cuộn đẩy lên trong lòng quả đất, cho đến khi nó phun trào ra ngoài và quét sạch mọi thứ trên đường nó đi.

Chưa bao giờ trong cuộc đời mình, cô được chuẩn bị cho những tình huống đã xảy ra vài giờ vừa qua. Sau khi mẹ cô và anh trai qua đời, cô đã được nuông chiều và bao bọc không như bao đứa trẻ khác. Cô đã từng nhìn thấy một vài - hay thường xuyên là phần lớn - các bạn cùng lớp cô phải vật lộn với nỗi buồn vì ba mẹ thất hứa, đặt áp lực hoặc bị lừa dối, và gặt sang một bên, nhưng cô không như họ. Bố cô hết sức yêu thương cô, và cô biết điều đó. Ông hết sức quan tâm đến sự an toàn, những người bạn và cả những công việc ở trường của cô. Nếu ông bảo ông gọi cho cô thì có nghĩa là cuộc gọi sẽ đến chính xác vào giờ ông nói. Mỗi tuần lại có một món quà nhỏ ở trong thư không đắt tiền nhưng đầy ý nghĩa. Cô hiểu vì sao ông lo lắng quá nhiều như thế đến sự an toàn của cô, tại sao ông muốn cô ghi danh vào trường nữ sinh ở Switzerland với sự an toàn của tu viện hơn là một trường công với sự ồn ào bát nháo của nó. Cô là tất cả những gì ông còn.

Ông cũng là tất cả những gì mà cô còn. Khi cô vẫn là một đứa trẻ, sau tai nạn chia cắt gia đình, một vài tháng cô vẫn bám lấy cha một cách đầy sợ sệt, bám sát gót của ông khi có thể, và khóc không ngừng khi công việc tách ông xa cô. Thậm chí khi nỗi khiếp sợ rằng ông cũng biến mất đã tan đi nhưng sự bảo vệ quá mức đó vẫn còn ở đây còn có nghĩa là với sự an toàn bởi những bức tường bao quanh.

Giờ đây cô đã 25 tuổi, một người phụ nữ trưởng thành, và mặc dù vài năm trước sự bảo vệ của cha đã bắt đầu khiến cô bức, cô vẫn thích mình thật bận rộn để không phải phản kháng lại. Cô thích công việc của cô ở đại sứ quán, nhiều đến nỗi mà cô đang cân nhắc việc có một công việc chính thức ở nước ngoài. Cô thích là bà chủ những bữa tiệc của cha. Cô cũng có những nhiệm vụ và nghi thức ngoại giao, và ngày càng có nhiều các nữ nhân viên đại sứ quán trong môi trường quốc tế. Đó là một cộng đồng giàu có và thiếu cận, nhưng với khí chất và huyết thống của mình cô phù hợp với nhiệm vụ đó. Cô điềm tĩnh, thậm chí là trầm lặng và được Chúa ban phúc với bản tính chu đáo và lịch thiệp.

Nhưng giờ đây, nằm trần trụi và vô vọng ở trên giường, với những vết thâm tím vẫn lên trên làn da nhợt nhạt, nỗi khiếp sợ đã ngấm vào cô quá sâu, cô cảm thấy như thể nó đã thay thế những điều căn bản trong con người cô, rất nhiều sự thay đổi một cách tự nhiên. Cô không thể cam chịu những gì mà bọn chúng sắp sẵn cho cô - lũ đàn ông vô danh và ác độc. Nếu chúng giết cô, thì cứ kệ đấy. Cô đã chuẩn bị cho cái chết, dù thể nào đi nữa, cô cũng sẽ không cam chịu.

Tấm rèm cửa nặng nề rung lên.

Chuyển động đó không thoát khỏi mắt cô, và cô liếc về phía cửa sổ, tự động chứ không phải vì tò mò. Cô đã quá lạnh đến nỗi mà thậm chí cái cơn gió mạnh đủ để lay tấm rèm nặng nề kia cũng không thể làm cô lạnh hơn được.

Cơn gió màu đen, và có bóng.

Hơi thở cô đột ngột nghẹn lại nơi cổ. (nghe như phim ma ấy (!_!))

Cô nhìn theo cái khối đen to lớn đó một cách câm lặng, lặng lẽ như một cái bóng, trượt qua khung cửa sổ. Đó là không thể là một con người, con người sẽ gây tiếng động khi họ di chuyển. Một cách chần chẫn, trong sự im lặng tuyệt đối của căn phòng, cô có thể nghe được tiếng thì thầm của tấm rèm cửa, hay dấu hiệu mờ nhạt nhịp nhàng của hơi thở khi những hình khối đó chuyển động. Một mẫu giấy trên sàn, tiếng sột soạt của quần áo, bất cứ thứ gì, nếu đó là con người. Sau khi bóng đen đó vượt qua giữa họ, tấm rèm cửa không quay trở lại sự thẳng nếp lúc trước che kín ánh sáng nữa, có một khe nhỏ, cho phép ánh trăng, ánh sáng của sao, của đèn đường - của bất cứ cái gì - làm giảm bớt ánh sáng dày đặc. Barrie căng ra để tập trung

vào cái khối đen đó, mắt cô cay xè khi cô nhìn nó di chuyển một cách lặng lẽ ngang qua sàn nhà. Cô không hét lên, bất cứ ai hay bất cứ cái gì tiến tới cô, nó cũng không thể tồi tệ hơn lũ khốn khiếp duy nhất có thể đến giải thoát cho cô.

Có lẽ cô đã buồn ngủ và đó chỉ là một giấc mơ. Nó dĩ nhiên là không thật. Nhưng chẳng có trong những giờ dài và khủng khiếp kể từ khi cô bị bắt cóc là có cảm giác thật cả và cô quá lạnh để mà buồn ngủ. Không, nó là thật, chắc chắn.

Cái khối đen trượt tới nửa bên cạnh của cái giường. Nó vượt hơn hẳn cô, cao và đầy sức mạnh, và nó dường như đang kiểm tra cái bữa tiệc trần truồng mà cô đang phô ra.

Sau đó nó lại chuyển động một lần nữa, gạt tay lên đầu và lộ ra khuôn mặt, kéo cái lớp da đen xuống như thể đó không gì hơn là cái vỏ một quả chuối.

Một cái mặt nạ. Vì cô đã quá kiệt sức, phải mất một lúc cô mới có thể tìm ra một lời giải thích logic cho hình ảnh ác mộng này. Cô chớp chớp mắt về phía anh ta. Một người đàn ông đeo mặt nạ. Không phải là một con vật nào cũng không phải là một bóng ma mà là một người đàn ông bằng xương bằng thịt. Cô có thể thấy tia sáng trong mắt anh ta, xác định hình dáng cái đầu và hình bóng mờ của gương mặt, và cái hình dáng to lớn khác thường của anh ta cái mà chẳng ảnh hưởng gì đến sự di chuyển uyển chuyển lặng im một cách kì quái của anh cả. Chỉ là một người đàn ông khác.

Cô không hoảng sợ. Cô đã vượt quá cả sự sợ hãi, vượt quá mọi thứ ngoại trừ sự giận dữ. Cô đơn giản là chỉ đợi - đợi để chiến đấu, đợi để chết. Hàm răng là thứ vũ khí duy nhất mà cô có, vì vậy cô sẽ sử dụng chúng nếu cô có thể. Cô có thể xé thịt của kẻ tấn công cô, cố gắng làm hắn càng đau càng tốt trước khi cô chết. Nếu cô may mắn, cô có thể cắn vào cổ họng hắn và kéo theo ít nhất một gã con hoang chết cùng với cô.

Hắn đang tận dụng thời điểm của mình, nhìn cô chăm chăm. Bàn tay bị trói chặt của cô nắm lại. Mẹ kiếp hắn. Mẹ kiếp tất cả bọn chúng.

Hắn ngồi xổm xuống một bên giường và dựa vào phía trước, đầu anh ta gần đầu cô. Giật mình, Barrie tự hỏi anh ta có định hôn mình không - quái quỷ rằng ý nghĩ đó đập thẳng vào cô một cách không khoan nhượng - và cô dốc hết sức, chuẩn bị lao lên khi hắn ta đủ gần để cô có cơ hội với cái họng của hắn.

“Mackenzie, Hải Quân Hợp Chúng Quốc” anh ta nói với tông giọng thấp hơn một lời thì thầm chỉ cách tai cô một vài inches.

Anh ta nói tiếng Anh, với một giọng đặc Mỹ. Cô thành linh giật mạnh, quá choáng váng đến nỗi phải mất một khoảng khắc sau mới hiểu được từ Hải Quân. Hải Quân Hợp Chúng Quốc. Cô đã cảm lạnh trong suốt nhiều giờ, không nói cho kẻ bắt cóc cô hay phản ứng với bất cứ cái gì, nhưng giờ một âm thanh nhỏ, lạc lõng trượt ra khỏi họng cô.

“Shh, đừng gây tiếng động,” anh ta cảnh báo, vẫn với lời thì thầm gần như không có âm thanh. Thậm chí trong khi anh ta nói, anh ta lần đến phía trên đầu cô, sự căng thẳng nơi cánh tay cô đột nhiên dịu xuống. Cử động nhỏ đó làm cho khớp vai của cô hét lên đau đớn và cô nuốt nó lại trong hơi thở của mình với một tiếng kêu hỗn hển và ngắn.

Cô nhanh chóng kiềm âm thanh đó lại giữ nó lại trong mình khi cô cắn răng chống lại sự đau đớn “Xin lỗi” cô thì thầm, khi đã nói được.

Cô đã không nhìn thấy con dao trong tay anh ta nhưng cô cảm thấy cái lạnh của lưỡi dao tì vào da mình khi anh ta lách một cách khéo léo lưỡi dao xuống dưới những vòng dây và lạng nó lên trên, cô cảm thấy một cái giật nhẹ và tay mình đã được tự do. Cô cố gắng di chuyển cánh tay và thấy rằng không thể, chúng vẫn bị kéo căng ra trên đỉnh đầu không phản ứng với những yêu cầu của chính cô.

Anh ta biết, không cần hỏi. Anh ta bỏ con dao lại vào bao của nó, đặt găng tay của anh ta lên vai cô xoa bóp trong một lát trước khi siết lấy cẳng tay cô và nhẹ nhàng đặt xuống. Những khớp nối của cô bốc cháy, nó như thể là cánh tay cô đang bị xé ra khỏi vai, mặc dù anh ta đã đặt nó thẳng xuống một cách rất cẩn thận, giữ chúng thẳng với cơ thể của cô để giảm bớt đau đớn. Barrie nghiêng rặng lại một lần nữa, không để cho bất cứ âm thanh nào xé rào vượt ra. Mồ hôi lạnh nhỏ giọt ở trước trán, và cơn buồn nôn còn cào cào trong cổ họng, nhưng cô nén sự đau đớn trong im lặng.

Anh thúc ngón tay cái vào những chỗ căng phồng trên vai cô, mát xa chỗ đau những phần dây chằng và gân sưng phồng, ấn vào chỗ đau. Cơ thể trần trụi của cô căng ra, cong lên xanh tái trong sự chịu đựng, trượt khỏi giường. Anh ta giữ cô lại, đẩy những khớp xương và bắp thịt bị tổn thương đang trong quá trình phục hồi của cô một cách lạnh lùng. Cô lạnh đến nỗi hơi nóng từ cánh tay và sự gần gũi của cơ thể anh khi anh đỡ lấy cô, thiêu đốt làn da trần của cô. Cơn đau khiến cô rùng mình làm mờ đi tầm nhìn và suy nghĩ của cô, và trong sự rối rắm đó cô nhận ra là, bây giờ khi cô xác định là cần phải tỉnh táo thì cô lại đang chuẩn bị lả đi.

Cô không thể bất tỉnh. Cô phủ nhận điều đó. Cô lắc đầu một cách dữ tợn và chỉ trong một vài khoảnh khắc, những khoảnh khắc ngắn ngủi, cơn đau lắng xuống. Anh tiếp tục xoa bóp mạnh mẽ khiến cô vượt qua nỗi đau và bắt đầu cảm thấy nhẹ bớt. Cô cảm thấy mềm ra và thư giãn trên giường khi cô thở ra bằng miệng những hơi dài và sâu như một người vừa mới kết thúc một cuộc đua.

“Cô bé ngoan,” anh thì thầm khi anh buông cô ra. Một lời khen ngắn gọn có thể là niềm an ủi cho những cảm xúc tan nát trong cô. Anh đứng thẳng lên, lấy dao ra một lần nữa và sau đó tiến tới chân giường. Lại là cái lạnh của lưỡi dao, lần này là tì lên mắt cá chân, và một cái đẩy nhẹ khác và sau đó chân cô được tự do, và một cách miễn cưỡng cô cuộn vào trong vòng bảo vệ, cơ thể cô chuyển động một cách chậm chạp vô thức, nỗ lực vô ích để e lệ và tự bảo vệ mình. Bắp đùi cô siết chặt lại, cánh tay vòng qua và che đi bầu ngực, cô vùi mặt mình xuống bề mặt ẩm mốc của cái nệm trần. Cô không thể nhìn anh ta, cô không thể. Những giọt nước mắt òa ra, làm cổ họng cô nghẹn lại.

“Cô có bị thương không?” Anh hỏi, tiếng thì thầm ma quái trượt trên làn da trần của cô như một cú động chạm thực sự. “Cô có đi được không?”

Bây giờ không phải là lúc để cho trạng thái thần kinh sống sượng của cô chế ngự. Họ vẫn phải thoát khỏi tình trạng dò dẫm này, và một sự kích động sẽ phá hủy tất cả. Cô nấc lên 2 tiếng, chiến đấu một cách dữ dội để kiểm soát cảm xúc cũng như khi cô chiến đấu để kiềm chế nỗi đau đớn. Những giọt nước mắt trào ra, nhưng cô bắt bản thân phải nằm thẳng trở lại, mắc chân vào một góc giường. Cô run rẩy ngồi dậy và buộc mình nhìn thẳng vào anh. Cô đã không làm bất cứ điều gì để phải xấu hổ cả, cô sẽ vượt qua nó. “Tôi ổn”, cô trả lời, và lấy làm mừng vì lời thì thầm bắt buộc này đã che dấu được giọng nói yếu ớt của mình.

Anh ta luồn lên trước cô và tháo tất cả những cái chằng giữ các thiết bị của anh ra. Căn phòng quá tối để cô có thể nói chính xác nó là cái gì nhưng cô nhận ra hình dáng của một khẩu súng tự động khi anh đặt nó lên sàn giữa họ.

Cô nhìn anh ta, không hiểu, cho đến khi anh ta bắt đầu cởi áo ra. Một cơn rung động như một nhát búa đánh thẳng vào cô. Chúa ơi, chắc chắn anh ta không...

Anh ta phủ chiếc áo quanh cô một cách nhẹ nhàng, xỏ tay cô vào ống tay áo như thể cô là trẻ con vậy, sau đó cài từng cái nút, chăm chút sao cho những thớ vải không cọ vào người cô và vì vậy ngón tay anh cũng không thể chạm vào bầu ngực cô. Cái áo vẫn còn hơi ẩm của anh, nó bao bọc lấy cô như một chiếc chăn, làm cô ấm lên, phủ lên người cô. Cảm giác an toàn hầu như bị tước khỏi cô như khi cô không mặc gì vậy. Trái tim cô chao đảo trong lồng ngực và dạ dày cô thót lại. Cô do dự với tay ra như một lời xin lỗi và một lời bào chữa. Nước mắt chậm chậm rơi xuống trên khuôn mặt cô, để lại những vệt dài. Cô đã bị lũ đàn ông hôm trước đối xử quá hung bạo và giờ đây sự dịu dàng của người đàn ông này đã phá vỡ sự cứng rắn nơi cô, những vết đánh và sự tức giận của chúng chỉ khiến cô phản kháng đến cùng. Cô đã tưởng người đàn ông này cũng thế mà thôi, nhưng thay vào đó cô lại nhận được sự quan tâm dịu dàng, chính sự mộc mạc đó đã đánh gục cô.

Một giây trôi qua, hai giây và sau đó, đầy quan tâm, anh ta lỏng găng tay của mình quanh những ngón tay cô

Tay anh to hơn tay cô rất nhiều. Cô cảm thấy kích cỡ và hơi ấm của nó trùm phủ những ngón tay lạnh giá của cô và cảm giác được sự kiểm soát của người đàn ông biết rõ được sức mạnh của anh ta. Anh ta siết tay cô dịu dàng rồi thả ra.

Cô nhìn chằm chằm, cố gắng xuyên qua màn đêm để nhận thấy được những đặc điểm của anh ta, nhưng gương mặt anh chìm đi, thậm chí còn mờ hơn bởi nước mắt của cô, cô có thể đoán một vài chi tiết, vẫn nhận ra dù rằng anh ta đang di chuyển. Anh ta mặc một chiếc áo phông màu đen, anh ta đang cài lại những cái

chẳng giữ thiết bị lên người im lặng như khi anh tháo chúng. Anh ta xắn tay áo lên, và cô nhìn thấy ánh sáng yếu ớt trẻ nãi của một chiếc đồng hồ.

“Chúng ta có chính xác hai phút rưỡi để ra khỏi đây” anh ta thì thầm “ Làm chính xác những điều tôi nói, khi tôi bảo”

Trước đây, cô sẽ không thể làm điều đó, nhưng khoảnh khắc ngắn ngủi thấu hiểu và thân thiết kia đã giúp được cô. Barrie gật đầu và đặt chân xuống. Đầu gối cô run run. Cô kiểm soát chúng lại và gạt tóc sang một bên. “Tôi sẵn sàng rồi.”

Cô đi được, chính xác là hai bước trước khi một tiếng súng vang lên, ngắt quãng, phá vỡ đêm yên tĩnh.

Anh ta sụp xuống ngay lập tức, yên lặng, trượt ra nhanh như một cái chớp mắt làm cô không thể theo kịp. Phía sau cô, cửa mở. Ánh sáng chói gắt, tuôn tràn, làm cô không thể nhìn thấy gì, một điểm mờ vụt hiện ra, to lớn, trên lối cửa vào. Gã canh gác - dĩ nhiên đó phải là gã canh gác. Sau đó, có cái gì đó lơ mơ di chuyển, một tiếng lẩm bẩm, gã canh gác gục xuống, tay tì lên sàn. Vẫn lặng lẽ như khi bất cứ điều gì khác, người vừa cứu cô kéo lê gã canh gác vào phía sàn nhà sâu hơn bên trong. Người đó bước qua cái xác, túm chặt lấy cổ tay cô và lôi ra khỏi phòng.

Hành lang nông, bẩn thỉu và bừa bộn. Ánh sáng từ cái đèn trần trụi, đơn lẻ, dường như là quá chói. Nhiều tiếng súng nổ ra từ phía trên cầu thang và từ ngoài đường vào. Từ phía trái có những tiếng bước chân vọng tới. Phía bên phải là một cánh cửa đóng và sau nó cô nhìn thấy những bước đầu tiên một cầu thang tối tăm.

Anh ta sập ngay cánh cửa căn phòng khi họ luồn qua và nhấc cô lên, quàng cô dưới cánh tay trái như một bao bột. Barrie choáng váng chớp lấy chân anh khi anh rải nhanh những bước dài sang căn phòng kế tiếp và lẩn vào trong sự bảo vệ của bóng tối. Anh chỉ vừa mới đóng cánh cửa lại khi hàng loạt tiếng gào thét và chửi rủa trong hành lang khiến cô vùi mặt mình vào ống quần dài màu đen của anh.

Anh ta chỉnh lại đặt cô xuống, đẩy cô ra đằng sau anh gỡ súng ra khỏi vai. Họ đứng ở cửa, không đi chuyển, lắng nghe sự rối loạn bên ngoài cánh cửa gỗ. Cô có thể thấy được ra ba giọng khác nhau và nhận ra chúng. Đó còn hơn là tiếng gào thét chửi rủa, với cái ngôn ngữ cô mà có lúc cô nghe được, nghe suốt cả ngày dài, nhưng không hiểu. Tiếng chửi rủa đã trở lên đòi bại ghê tởm khi cái xác của tên canh gác và sự vắng mặt của cô bị phát hiện. Có gì đó đập vào tường khi một trong số những kẻ bắt cóc cô trút cơn giận dữ.

“Đó là Một. Chuyển sang B”

Tiếng thì thầm vô thanh sắc của anh ta làm cô giật mình. Bối rối, cô chằm chằm nhìn anh, cố gắng hiểu những lời đó. Cô quá mệt nên một lúc sau mới nhận ra là anh ta đang truyền tin nhắn đã mã hóa qua radio. Tất nhiên là anh không đến một mình, phải có một đội giải cứu khẩn cấp. Tất cả những gì họ phải làm là ra khỏi tòa nhà này và sau đó là một máy bay lên thẳng đợi ở đâu đó, hoặc một cái xe tải, một con tàu. Cô không quan tâm, dù họ có thoát ra bằng xe đạp, thậm chí cô sẵn sàng cuộc bộ - chân trần, nếu cần.

Nhưng trước tiên họ phải ra khỏi tòa nhà này đã. Đương nhiên kế hoạch đó đã khiến cô phân chấn, nhưng có gì đó không ổn và những người còn lại đã được bố trí. Bây giờ họ bị mắc kẹt trong phòng này, không thể gia nhập lại với những khác đó trong đội của anh ta.

Cơ thể cô bắt nổi loạn chống lại sự căng thẳng mà nó đã chịu đựng suốt nhiều giờ dài, nổi khiếp sợ, đau đớn, đói và sự gắng sức. Với niềm thích thú xa xôi, cô cảm thấy mỗi bắp thịt bắt đầu rung lên, sự rung mình trườn phủ lên đôi chân, lên nửa thân trên của cô cho đến tận khi cô run lên một cách không kiểm soát.

Cô muốn dựa vào anh ta nhưng sợ cô có thể gây cản trở sự di chuyển của anh. Cuộc đời cô - và anh ta - phụ thuộc hoàn toàn vào khả năng của anh ta. Cô không thể giúp anh ta, vì vậy ít nhất cô cũng không cản đường. Nhưng cô cần sự giúp đỡ một cách liêu linh, vì vậy cô lẩn mò vài bước một tới bên tường. Cô cần thật không gây tiếng động, nhưng anh ta nhận ra sự di chuyển của cô và dừng lại nửa chừng, quờ tay ra sau tìm kiếm và chạm vào cô. Không một lời anh ta kéo cô dựa vào lưng mình, giữ cô trong tầm tay nên anh phải chuyển vị trí một cách vội vã.

Sự gần gũi với anh ta đang được xác nhận lại, lạ lẫm và cần thiết. Bọn bắt giữ cô nhồi nhét vào cô sự sợ hãi và nỗi ghê sợ rằng mọi mọi bản năng phụ nữ của cô đã bị xâm hại, lãng nhục, và cuối cùng bỏ lại cô

một mình trong cái lạnh giá tầm tối, cô đã tự hỏi một cách khốn khổ, rằng liệu cô còn có bao giờ có thể tin vào đàn ông được nữa hay không. Câu trả lời là có, ít nhất đối với người đàn ông này.

Một cách biết ơn cô tựa vào lưng anh ta, quá mệt mỏi và yếu ớt đến độ, chỉ trong một thoáng, cô đã gục hẳn đầu vào người anh ta. Hơi ấm từ cơ thể anh xuyên qua làn vải thô của lớp áo lót, phủ nhẹ lên má cô. Giữa những nhận thức mờ mịt, cô nhận thấy anh thậm chí còn có mùi rất hấp dẫn, mùi thơm của anh là sự pha trộn của những giọt mồ hôi sạch sẽ, mát mẻ (eo!) và mùi xạ hương rất đàn ông. Sự gắng sức và căng thẳng này đã hun nóng nó để tạo ra một hương men dễ say như một loại whisky hảo hạng. Mackenzie. Anh ta nói tên mình là Mackenzie, thì thầm tên anh ta cho cô nghe khi anh cúi xuống để xác nhận bản thân.

Ôi, lạy Chúa, anh ta ấm áp quá, và cô thì vẫn lạnh. Nền đá cứng dưới bàn chân trần của cô dường như đang đẩy từng luồng hơi lạnh lên đôi chân cô. Chiếc áo của anh quá to phủ quá đầu gối làm cho cô nhỏ bé lại, nhưng dưới làn áo đó thì cô vẫn trần trụi. Toàn bộ cơ thể cô đang run lên lập cập.

Họ đứng mãi, bất động trong bóng tối lặng im của căn phòng trống rỗng, lắng nghe tiếng súng khi nó vang lên đâu đó phía xa, lắng nghe tiếng gào thét chửi rủa nhỏ dần, lắng nghe lâu đến nỗi mà Barrie chìm vào một giấc ngủ lơ mơ, tựa hẳn vào anh, kê đầu sát lên lưng anh. Anh ta như một tảng đá, bất động, sự kiên nhẫn của anh ta vượt xa bất cứ gì cô có thể tưởng tượng được. Không một chút điều chỉnh lại tư thế, không một dấu hiệu nào cho thấy những cơ bắp của anh ta bị mệt mỏi. Cái duy nhất cô nhận thấy được khi đang dựa vào anh là hơi thở nhịp nhàng chậm rãi của anh, cảm giác như thể một miếng gỗ nhỏ trên mặt ao, dịu dàng dập dềnh lên xuống...

Cô thức giấc khi anh với tay ra sau lưng cô nhe nhẹ. “Bọn chúng nghĩ ta đã đi xa rồi” anh ta thì thầm. “Đừng di chuyển hay gây tiếng động trong khi tôi ra ngoài kiểm tra.”

Cô ngoan ngoãn thẳng người lên để tách ra khỏi anh ta, mặc dù gần như là phát khóc, muốn hưởng lại sự ấm áp nơi anh. Anh ta bấm cái đèn pin đã bị dán kín bằng dính đen để chỉ lọt ra một tia sáng mảnh. Lia tia sáng khắp phòng, và thấy căn phòng trống không, chỉ có những cái hộp cũ chồng đống ở một bên tường. Mạng nhện giăng khắp nơi, và sàn nhà thì phủ một lớp bụi dày. Cô có thể nhìn thấy một cái cửa sổ ở bức tường phía xa, nhưng anh ta đã cẩn thận để không chiếu tia sáng quá gần cái cửa và có thể tố cáo sự ẩn nấp của họ. Căn phòng dường như đã không được dùng từ lâu.

Anh ta tiến sát gần, dịch môi chạm vào tai cô. Hơi thở ấm áp của anh quét nhẹ lên từng thớ thịt của cô qua từng lời nói “Chúng ta phải ra khỏi đây. Lính của tôi đã làm ra vẻ như là chúng ta đã trốn thoát, nhưng có lẽ phải đến sáng mai chúng ta mới lại móc nối lại được với họ. Ta cần một nơi an toàn nào đó để nghỉ ngơi. Cô có biết gì về cách bố trí ở trong này không?”

Cô lắc đầu và bắt chước anh, nhón chân lên, đưa khế đôi môi gần tai anh “ Không” cô thì thầm. “Lúc đưa đến đây, tôi bị bịt mắt”.

Anh ta gật đầu nhanh và thẳng người lên tách khỏi cô. Một lần nữa Barrie cảm thấy như bị tước đoạt, bị bỏ rơi khi không có sự gần gũi của anh. Cô biết đó chỉ là những phút yếu lòng ngắn ngủi nảy sinh vì cô đang phụ thuộc vào anh ta và vì sự an toàn mà anh ta đem tới, nhưng cô cần anh ta bây giờ với một sự thôi thúc mãnh liệt gần như là đau đớn. Cô chẳng muốn gì, chẳng muốn gì hơn là lại được gần bên anh ta, cảm nhận hơi ấm con người đơn thuần để nói rằng cô không cô đơn, cô muốn chạm vào cái sức mạnh sắt đá kia cái mà đã che chắn cô khỏi lũ người bắt cóc khốn kiếp.

Ngắn ngủi hay không, Barrie ghét sự trống vắng này trong cơ thể cô, nó nhắc nhở rõ ràng đến việc cô đã bám lấy cha như thế nào sau cái chết của mẹ và anh trai. May thay, khi đó cô mới chỉ là một đứa trẻ, và phần nào sự gần gũi giữa cô và cha đã phát triển một cách rất dễ chịu. Nhưng cô đã biết nó ngọt ngào và lặng lẽ ra sao, và cô đã phải cố gắng, theo cách của mình, kéo dài khoảng cách giữa hai cha con. Giờ đây việc đó lại xảy ra, và theo bản năng việc cô làm là bám lấy anh. Liệu có phải suốt cả đời mình, cô sẽ biến thành cái cây leo yếu ớt mỗi khi bị tổn thương không? Cô không muốn thế này, không muốn trở thành một kẻ yếu ớt đáng thương. Cơ ác mộng này quá sống động với tất cả sự an toàn mà nó mang lại, nhưng cô có thể làm tốt hơn, cô có thể làm cho bản thân mạnh mẽ hơn, thứ sức mạnh mà cô biết nó vẫn còn nằm ở đâu đó trong con người cô, trong cuộc đời cô. Từ bây giờ, mọi thứ phải thay đổi.

Có lẽ chúng đã thay đổi rồi. Cơ giận dữ bùng nổ đã có trong cô từ khi cô nằm trần trụi và bị trói gô trên cái giường thô cứng vẫn còn thiêu đốt cô, cái điểm nhỏ sáng chói, nóng dữ dội trong cô đó, vẫn không

bị cơn mệt mỏi tê liệt đầu óc ảnh hưởng. Vì nó, cô đã cố không để bản thân chìm vào sự yếu ớt, cố không làm bất cứ điều gì có thể cản trở Mackenzie. Thay vào đó, cô chiến đấu với bản thân mình, khép chặt đầu gối lại, thẳng vai lên. “Chúng ta sẽ phải làm gì đây” cô thì thầm “ Tôi có giúp gì được không?”

Vì không có cái rèm cửa nặng nề khóa kín ánh sáng trên ô cửa sổ đầy bụi bẩn nên cô vẫn có thể nhìn thấy một phần hình dáng anh ta khi anh ta nhìn cô. Một nửa khuôn mặt của anh ta chìm trong bóng tối, nhưng vẫn còn ánh sáng chéo yếu ớt lướt qua từ phía trên, cái xương gò má như tạc, chạy dọc xuống cái miệng đẹp như một pho tượng cổ Hy Lạp, tiết lộ nét cắt mạnh mẽ của quai hàm.

“Tôi sẽ phải để cô ở đây một mình một lát” anh ta nói “Cô sẽ ổn chứ”

Nỗi hoảng sợ rộn lên trong dạ dày, trên ngực cô. Cô nuốt nghẹn tiếng hét phản đối để che dấu chúng đi. Nghiến chặt răng, và chọn cách không nói gì, nếu cô mở miệng, cô sẽ hét mất. Cô chỉ gật đầu.

Anh ta do dự, và Barrie cảm thấy anh đang tập trung sự chú ý vào cô như thể anh hiểu được nỗi đau đớn của cô và đang cố gắng quyết định xem để cô lại có an toàn không. Sau một lúc, nhận ra sự quyết tâm của cô, anh ta gật đầu dứt khoát, hoặc ít nhất đưa cho cô cơ hội cân nhắc, “Nửa giờ sau tôi sẽ quay lại” anh ta nói “Tôi hứa”

Anh ta kéo một thứ gì đó từ một cái túi bên trong lớp áo lót. Anh ta rũ nó ra, lộ ra một loại vải phủ mỏng. Barrie vẫn đứng khi anh âm áp quàng nó quanh cô. Dù nó rất mảnh nhưng ngay lập tức giữ lại được những hơi ẩm nghèo nàn từ cô. Khi anh ta rời tay khỏi những góc của vải để mở, cô vội túm chặt lấy nó cố gắng giữ lại làn hơi ẩm mỏng manh. Đến khi cô xoay sở xong với cái vải-chăn đó, anh ta rời đi, mở hé cửa và luồn ra ngoài, im lặng như khi anh ta vượt cửa sổ vào căn phòng nhốt cô trước đó. Sau đó cửa đóng lại và một lần nữa, cô lại cô đơn trong bóng tối.

Từng sợi dây thần kinh của cô thét gào phản đối, nhưng cô lờ chúng đi. Thay vào đó cô tập trung hết sức vào trạng thái tĩnh lặng, lắng nghe bất kỳ âm thanh nào vọng tới của tòa nhà để đoán xem chuyện gì đang diễn ra. Vẫn có một vài tiếng ồn ào từ ngoài đường, do tiếng súng đã đánh thức một số người dân lân cận, nhưng rồi nó cũng nhạt dần. Bức tường đá dày của tòa nhà cũng làm mờ đi bất cứ âm thanh gì. Từ bên trong tòa nhà, hoàn toàn tĩnh lặng. Những kẻ bắt cóc có bỏ đi khi nghĩ là cô đã trốn thoát không? Liệu chúng có đuổi theo đội của Mackenzie, và nghĩ là cô đi với họ không?

Cô đi di bàn chân và chỉ khi đó cô mới nhận ra là cô có thể ngồi xuống sàn và cuộn tấm vải quanh người, giữ ấm dễ hơn. Cả bàn chân và cẳng chân cô hầu như đã bị tê cứng. Cô cẩn thận duỗi ra trên sàn, sợ rằng cô có thể vô ý gây ra tiếng động. Cô ngồi lên tấm vải mỏng và xoay sở kéo nó quanh người. Dù làm bằng vải gì đi chăng nữa, tấm vải-chăn này cũng ngăn được hơi giá lạnh ngấm lên từ sàn đá. Kéo chân lên, Barrie ôm chặt lấy đầu gối và ngả đầu mình xuống. Giờ đây cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều so với hàng giờ lê thê khiếp sợ, mí mắt cô bắt đầu sụp xuống. Ngồi cô đơn trong một căn phòng bẩn thỉu, tăm tối, trống trải, cô bắt đầu lơ mơ ngủ.

3. Chương 3

Súng ngắn trong tay, Zane di chuyển lặng lẽ trong toàn nhà cũ nát, tránh những đồng đá đã bị long ra vỡ vụn. Họ đã đang ở tầng trên cùng của tòa nhà, vì vậy, trừ phần mái ra, anh còn một cách là đi xuống phía dưới. Anh đã biết họ đang ở đâu, nhưng không biết bọn xấu xa kia ở đâu. Có phải chúng chỉ chọn tòa nhà này như một nơi cất giấu tạm thời và bỏ đi khi nghĩ nạn nhân của chúng đã trốn thoát không? Hay đây là nơi hội họp thường xuyên của chúng? Anh phải biết tất cả trước khi mạo hiểm đưa di chuyển Cô Lovejoy đi. Chỉ còn 1 giờ nữa là bình minh, trước đó, anh phải đưa được cô đến một nơi chắc chắn khác.

Anh dừng ở chỗ ngã rẽ vào một hành lang, dán người vào tường, và xoay đầu về hướng góc rẽ đủ để nhìn. Trống không. Anh lặng lẽ di chuyển dọc xuống hành lang, cẩn thận kiểm tra một vài phòng trước khi mở chúng.

Anh choàng cái mặt nạ đen lên, xoa bụi lên cánh tay để làm màu sáng của da anh tối đi, và giảm khả năng bị phát hiện. Đưa áo cho Cô Lovejoy và để tay trần làm anh dễ bị phát hiện hơn, nhưng anh nhận định rằng cánh tay sạm râm nắng của anh dễ dàng xoa bụi nguy trang thế này hơn là cơ thể trần truồng của cô. Thậm chí trong bóng tối của căn phòng nơi cô bị giam giữ, anh vẫn có thể nhận thấy rõ ràng làn da mờ mờ xanh tái của cô. Vì tình trạng không mặc gì của cô, anh chỉ còn cách là đưa cô áo của anh mà thôi. Cô run lên vì lạnh - bằng chứng của việc bị sốc bởi vì đêm nay khá là ấm - và có lẽ là cô sẽ rơi vào tình trạng kích động nếu anh đưa cô ra khỏi đó trong trạng thái trần như nhộng. Anh đã chuẩn bị đánh cô bất tỉnh nếu cần. Nhưng cô là một người lính nhỏ dũng cảm, thậm chí đã không hét lên khi anh đột nhiên hiện ra trước mặt cô trong bóng tối. Mặc dù với cảm giác nhạy bén của mình anh có thể cảm nhận được cô khiếp sợ như thế nào, và cô đã bị trói chặt ra sao.

Cũng dễ hiểu thôi. Có lẽ cô đã bị cưỡng hiếp, không phải một mà nhiều lần, từ khi cô bị bắt cóc. Cô có thể tan nát khi cơn khủng hoảng này kết thúc khi cô an toàn, nhưng giờ thì cô vẫn kìm mình lại. Sự can đảm của cô làm tim anh thắt lại với sự pha trộn của cảm giác quan tâm và quyết tâm giết người để bảo vệ cô. Ưu tiên số một của anh là đưa cô ra khỏi Libya, không phải là trút sự trả thù lên những kẻ bắt cóc cô - nhưng nếu có bất kì cái gì đẩy những gã con hoang đó hành động theo cách anh muốn, thì cứ kệ nó thế đi.

Bóng tối của phía dưới cầu thang đang ngoác ra trước mặt anh. Bóng tối lại được đoan chắc một lần nữa, nó không chỉ là một người canh gác của anh, nó còn che chở anh. Loài người vẫn còn những bản năng nguyên thủy của đời sống hang động xa xưa. Nếu họ thức, họ muốn được tắm trong ánh sáng để có thể nhìn thấy mọi kẻ địch. Bóng tối thì là vũ khí dùng để tra tấn tinh thần bất cứ tù nhân nào, bởi vì nó nhấn mạnh sự vô vọng, nghiền nát những sợi thần kinh của họ. Nhưng anh là SEAL, và bóng tối đơn thuần là phương tiện cho anh sử dụng. Anh bước cẩn thận theo lối cầu thang, giữ lưng hướng về phía tường tránh những mảng đá long tróc vỡ vụn. Anh vẫn đoan chắc rằng cái cầu thang này an toàn, nếu không thì bọn bắt cóc đã không sử dụng, nhưng anh không thể lơ là. Thật là ngu ngốc, người ta có khi chất đồng mọi thứ ở cầu thang, khóa chặn đường rút lui của chính họ.

Bóng tối nhạt dần đã báo cho anh biết rằng anh đang ở gần những bậc cuối cùng. Anh dừng lại trong vòng bảo vệ của màn đêm, lắng nghe những tiếng động nhỏ nhất. Đó. Anh nghe thấy điều mà anh đang tìm kiếm, khoảng cách của âm thanh, những bước chân giận dữ của mỗi người với những câu chửi rủa và những lời xin lỗi. Mặc dù Zane nói được tiếng Ả rập, nhưng anh vẫn còn lâu mới hiểu được chúng nói cái gì. Cũng chẳng thành vấn đề, anh chỉ muốn biết vị trí của chúng, và anh đã biết. Anh hầu như bị thôi thúc mãnh liệt là trả thù cho Cô Lovejoy. Và chính trách nhiệm đối với công việc của anh đã cứu cô, không đẩy cô vào một tình huống nguy hiểm hơn.

Vẫn có một cái cầu thang dẫn đến tầng dưới cùng. Biết rằng bọn bắt cóc đang ở tầng trệt góc phía đông, Zane bắt đầu di chuyển theo cách của anh về hướng phía tây. Anh đúng là không gặp bất cứ gã nào canh gác như anh mong muốn. Chúng nghĩ rằng sự cứu thoát đã diễn ra vì vậy không cần thiết phải bố trí canh ở chỗ nào nữa.

Theo kinh nghiệm của anh, một điệp nhiệm vụ hoàn hảo là rất ít và hiếm, anh chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay số vụ mà anh đã tham gia được diễn tiến chính xác như hoạch định. Anh đã chuẩn bị sẵn cho mình những cuộc thương thảo thất bại, tai nạn, ảnh hưởng của thiên nhiên, nhưng không thể nào lên kế hoạch trước được với những động thái của con người. Anh không biết bọn bắt cóc đã được báo động trước sự tham gia của SEAL như thế nào, nhưng anh đã cân nhắc khả năng đó ngay từ đầu và chuẩn bị có một kế hoạch thay thế nếu có gì không hay xảy ra. Một cái gì đó - chính xác là cái gì thì anh sẽ tìm ra sau, anh phải có liên lạc chớp nhoáng với những người lính của anh, lệnh cho họ rút lui, khởi động kế hoạch thay thế, nhưng radio của họ vẫn cứ im lặng.

Có thể đó rõ ràng là một điềm xấu, một vài dân thường ngu muội đã bắt ngờ phát hiện ra một trong những người lính của anh. Cái đó đã xảy ra. Vì vậy anh phải tính kế hoạch B, đây chỉ là phương án tình thế, bởi vì khi họ hướng nhiệm vụ của họ về phía tòa nhà, anh đã có một cảm giác không an toàn. Khi bản năng mách bảo một điều gì đó, anh sẽ lắng nghe. Bunny Withrock đã từng chiếu cặp mắt hẹp nhìn anh và bảo: "Chỉ huy, anh còn quý quai hơn cả lũ ma quỷ". Nhưng anh tin vào bản năng của mình, để phán đoán rằng họ có thể phải khởi động kế hoạch B, ngay khi anh ra lệnh, thậm chí có thể trước cả khi anh đi vào tòa nhà.

Cân nhắc về phía Cô Lovejoy, anh sẽ chọn lựa sự an toàn. Đó là tại sao anh trèo vào cửa sổ có một mình,

sau khi Spook đã trinh sát và báo cáo lại rằng bọn bắt cóc chỉ cắt cử người canh gác ở chỗ chiếu nghỉ tầng 1. Trên tầng bốn nơi giam giữ Cô Lovejoy không có phòng nào có ánh đèn, vì vậy có thể không có người canh gác thường xuyên ở trong phòng cô. Một tên trông giữ thì sẽ không ngồi trong bóng tối.

Những tên bắt cóc đã vô ý chỉ đường cho anh, chỉ có duy nhất một cửa sổ được buông rèm. Khi anh mò đến phòng đó, anh đã cẩn thận tách tấm rèm nặng nề để chắc chắn rằng đằng sau nó không phải là ánh sáng, nhưng căn phòng hoàn toàn chìm trong bóng tối. Và Cô Lovejoy ở đó, như anh đã hy vọng.

Bây giờ, có vẻ như là không để lại tên canh gác nào, bọn bắt cóc tụ lại với nhau. Zane nhón chân băng qua những căn phòng ở phía dưới cho đến tận khi anh tới một cầu thang khác, sau đó yên lặng trèo lên trên. Nhờ có Spooky, anh biết được một nơi khá an toàn để cho Cô Lovejoy trong khi đợi một cô hội khác để ra khỏi đây, tất cả những gì anh phải làm là bí mật mang cô đến đó. Nó cũng có nghĩa là anh phải làm điều đó trước bình minh, bởi vì cái thân thể nửa kín nửa hở và mái tóc đỏ của một người phụ nữ phương tây có thể bị dễ dàng bị chú ý nhận diện ở một đất nước Hồi giáo. Anh thì cũng không dễ trà trộn được, vì mặc dù tóc đen, da rám nắng nhưng bộ quân phục của anh, những cái dây đeo quanh người và vũ khí. Rồi ai cũng sẽ chú ý một người đàn ông với những vết nguy trang trên mặt và khẩu súng trường đeo trên vai.

Anh đã đến căn phòng nơi anh để Cô Lovejoy lại, và chui vào lặng lẽ như khi anh đi. Căn phòng trống không, có một đồng đen đen ở trên sàn, và anh nhận ra rằng cô đã nằm đó cuộn tròn lại trong tấm vải mỏng còn sót lại trên thân cô. Cô đã không di chuyển. Zane lắng nghe tiếng thở đều đều nhẹ nhàng gần như không nghe thấy được của cô, và biết rằng cô đã ngủ. Một lần nữa có gì đó mơ hồ bị bóp nghẹt trong anh, cô đã ở trong trạng thái chênh vênh sợ hãi hàng giờ, tất nhiên là kiệt sức, nhưng không thể ngủ, những điều an toàn nhỏ nhoi mà anh mang đến cho cô, một cái áo, một tấm vải làm chăn, một chỗ ẩn nấp bữa tạm thời, thế mà đủ để cô yên lòng. Anh ghét phải quấy rầy cô, nhưng họ phải đi.

Anh dịu dàng đặt bàn tay lên lưng cô, chà xát nhẹ nhẹ, không lay mạnh để đánh thức cô nhưng sẽ khiến cô nhận thức trở lại vì vậy sẽ không làm cô giật mình. Một khoảng khắc, cô rùng mình vì sự va chạm của anh, anh biết được cô đã thức giấc, cảm nhận được nỗi đau đón của cô trong chốc lát, và sau đó là sự quyết tâm tự chủ lại của cô.

“Chúng ta sẽ phải di chuyển tới một nơi khác an toàn hơn” anh thầm thì, rút tay lại ngay khi anh thấy cô có ý sợ. Sau tất cả những gì cô đã trải qua, cô sẽ không muốn phải chịu đựng bất kì sự đụng chạm của bất kì gã đàn ông nào nhiều quá. Ý nghĩ đó làm anh phát điên, bởi vì bản năng của anh muốn dịu dàng với cô, những người phụ nữ trong gia đình anh, mẹ, em gái, chị dâu đều được những người đàn ông của họ trân trọng và tôn thờ. Anh muốn nâng niu Barrie Lovejoy trong vòng tay anh, thì thầm với cô những lời hứa, rằng bản thân anh sẽ ngăn chặn bất cứ gã con hoang nào làm tổn thương cô, nhưng anh không muốn làm bất cứ thứ gì cái mà có thể phá hủy nốt sự tự chủ mong manh của cô. Dù sao thì họ cũng chẳng còn thời gian cho bất cứ sự dịu dàng nào.

Cô cố đứng lên, vẫn quấn chặt tấm vải quanh mình. Zane với lấy nó, những ngón tay cô siết lại để giữ, rồi sau đó mới từ từ rời lỏng ra. Cô cần không giải thích sự miễn cưỡng phải rời bỏ lớp vải bảo vệ của mình. Zane hiểu, cô vẫn quá miễn cảm với cái lạnh và cũng quá nguỵng nguỵng đau đón với tình trạng gần như trần truồng của mình.

“Khoác như thế này này” anh thì thầm, bọc mảnh vải quanh cô như kiểu quấn một cái sà rông để nó phủ cả lên đôi chân của cô. Anh thắt cái dải vải thừa ở phía cuối vào xương hông bên phía trái, sau đó lần xuống để kiểm tra xem nó quấn quanh chân cô có chặt quá không, để cô có thể di chuyển thoải mái nếu họ phải chạy.

Khi anh thẳng người lên, cô chạm vào cánh tay anh, và ngay sau đó rút lại, như thể một cú chạm nhanh như thế là quá nhiều. “Cảm ơn” cô thì thầm.

“Nhìn gần vào tôi này” anh hướng dẫn “tuân theo tín hiệu của tay tôi”. Anh giải thích những ám hiệu cơ bản nhất cho cô, nắm chặt tay đưa lên có nghĩa là “dừng lại!” và mở bàn tay ra chỉ đơn thuần nghĩa là “ngủ”, ám hiệu để tiếp tục và ám hiệu để ẩn nấp. Cần nhắc về tình trạng đầu óc của cô, cộng thêm việc cô đang rất kiệt sức, anh không tin cô có thể nắm được vào đầu nhiều hơn 4 lệnh đơn giản đó. Dù sao thì họ cũng sẽ không đi quá xa, nếu anh cần phải ra lệnh nhiều hơn thế, họ sẽ chắc chắn sẽ rắc rối to.

Cô theo anh ra khỏi phòng và xuống cầu thang phía tây mặc dù anh vẫn cảm thấy cô miễn cưỡng khi bước

vào khoảng sâu tám tối. Anh hướng dẫn cô cách giữ lưng hướng vào tường, dùng bàn chân như thế nào để dò ra mép của từng bậc thang. Anh cảm thấy cô vấp chân một lần, nghe thấy cô hụt hơi một thoáng. Anh xoay người lại giữ cô cho vững, súng ngắn của anh ở bên tay phải, còn tay trái luồn qua, bao bọc lấy hông để giữ cô khi cô bước chênh vênh phía trên anh hai bước (họ đang đi xuống dưới đây nha, nghĩa là Barrie ở sau phía sau Zane). Việc trượt chân của cô đã kéo cô tựa vào phía bên trái của anh. Cô thật mềm mại trong sự kìm giữ của anh, hông cô nhỏ nhưng tròn trịa gợi cảm và cánh mũi anh khẽ rung lên khi bắt gặp làn hơi ấm ngọt ngào từ làn da cô.

Cô đã gần như rơi xuống nếu không có vòng ôm của anh, cánh tay cô bầu lấy vai anh. Anh lưỡng lự cúi xuống và đặt cô đứng trở lại. Ngay lập tức cô thẳng người lên tránh xa khỏi anh. “Xin lỗi” cô thì thầm trong bóng tối.

Sự khâm phục của Zane dành cho cô ngày càng lớn. Cô đã không kêu thét lên, dù là vì cô gần ngã hay là vì cái cách anh chộp lấy cô giữ lại. Cô vẫn kìm bản thân lại, thu hẹp sự tập trung vào một mục tiêu duy nhất: Tự do.

Sau lần bước hụt đó cô đã cẩn thận nhiều hơn, và vì thế chậm lại, anh không thích cô cách anh quá xa như thế. Đến bậc cầu thang cuối của cuộc hành trình, anh dừng lại, đợi cho đến khi cô bắt kịp anh. Biết rằng cô không thể nhìn thấy mình, anh nói, “Ồ đây”, khi cô lại gần, để cô không đâm sầm vào anh.

Anh luồn nhẹ qua hai bậc cuối trong thứ ánh sáng yếu ớt, không có một ai ở trong tầm nhìn cả. Anh vẫy nhẹ bàn tay để ra hiệu cho cô theo, và cô trượt ra khỏi bóng tối của cái cầu thang để đến bên anh.

Có một cái cửa đôi lớn bằng gỗ mở ra phía đường, nhưng Zane đã nghe thấy nhiều tiếng ồn hơn báo hiệu bình minh sắp đến gần, và thế nghĩa là thoát ra bằng đường đó rất nguy hiểm. Tiếng động từ bên trái họ vang tới, mỗi lúc một ồn, tiếng Á rập, và anh cảm thấy sự căng thẳng nơi cô. Rất nhanh, trước khi âm thanh của một trong số bọn bắt cóc kịp phá tan sự điềm tĩnh của cô, anh đã đẩy cô vào một căn phòng kho lộn xộn, có một cái cửa sổ đơn, nó nhỏ và đang chiếu sáng ở phía trên cao của bức tường. “Chúng ta sẽ ra bằng lối cửa sổ” anh nói khẽ. “Hãy tiếp đất bằng cả tay lẫn chân, đừng làm mạnh quá. Tôi sẽ đẩy cô lên. Khi cô chạm đất, nhớ di chuyển ra khỏi con đường, nhưng hãy cứ dọc theo phía này của tòa nhà. Cúi người xuống để tránh tạo ra bóng. Được chứ?”

Cô gật đầu để tỏ ra là đã hiểu, và họ dẹp đường qua những cái hộp dùm dó và đóng đồ vỡ để đến bên cửa sổ, đứng dưới nó. Zane với lên bậc cửa, bấm ngón tay lên lớp vữa và đu mình lên cho đến khi anh thăng bằng với một đầu gối tì vào bậc cửa sổ và bàn chân đi ủng còn lại thì móc vào đồng hộp xộc xệch. Cái cửa sổ rõ ràng là đã lâu không được sử dụng, tấm kính mờ đục những bụi là bụi, bản lề thì long ra và hen rỉ. Anh phải vật lộn để mở nó ra và nhấc mặt khi nghe tiếng lạo xạo, dù anh biết là tiếng đó cũng không đủ để mang bọn bắt cóc đến đây. Không khí trong lành ủa vào căn phòng ẩm mốc. Anh nhảy xuống sàn nhẹ như một con mèo và sau đó trở lại bên cô.

“Cô có thể đặt chân lên tay tôi hoặc trèo lên vai tôi. Cô thích cái nào hơn?”

Cửa sổ mở và nhiều ánh sáng tràn vào hơn. Anh có thể nhìn thấy biểu hiện nghi ngờ của cô trong khi cô nhìn chằm chằm vào cửa sổ, và anh đánh giá cao bản tính điềm đạm của cô cho lần đầu tiên này. Anh đã biết hình dáng cơ thể cô ngọt ngào ra sao nhưng giờ đây anh còn biết rằng Cô Lovejoy không làm mất anh khó chịu một chút nào hết.

“Anh có thể trèo qua đó được không?” cô khẽ khàng, phớt lờ câu hỏi của anh trong khi mắt cô lần đầu tiên liếc nhìn sự rộng lớn của vai anh và sau đó là chiều hẹp của cái cửa sổ.

Zane đã ước lượng chúng trong đầu anh rồi. “Nó khá nhỏ, nhưng tôi đã từng chui qua những cái nhỏ hơn thế rồi”

Cô liếc gương mặt đã bị trùm đen kín của anh, sau đó gật đầu cương quyết để nói rằng cô đã sẵn sàng tiến hành. Bây giờ anh có thể thấy cô đang tính toán kế hoạch để chui qua cửa sổ với tấm vải quần chặt quanh eo, và anh cũng thấy chính xác cái khoảnh khắc mà cô quyết định. Cô thẳng vai lên và nghênh cằm khi cô cởi tấm vải ra, quàng nó quanh cô như một cái khăn dài, quấn xung quanh cổ và vắt đoạn cuối qua vai để nó buông lơ lửng thả xuống lưng cô.

“Tôi nghĩ tốt hơn là tôi nên trèo lên lưng anh” cô nói “như thế tôi sẽ có lực đẩy nhiều hơn”

Anh quỳ xuống sàn và chống tay xuống cho cô có thể trèo lên và bám vào. Cô vòng đằng sau anh và cân nhắc đặt bàn chân phải lên vai phải của anh, sau đó cúi nửa người xuống để lấy đà dấn lên. Ngay khi chân trái của cô đặt vào chỗ bàn tay cô thì chắc vào anh đẩy người từ từ đứng thẳng lên. Trọng lượng của cô chĩa là gì so với những gì anh đã trải qua ở trong suốt thời kì tập huấn. Anh di chuyển gần đến bức tường, cô rời khỏi cánh tay trái của anh và bám vào bậu cửa sổ. “Tôi đi đây” cô thì thầm, và đu mình chui qua cửa sổ.

Cô chui đầu ra trước, đây là cách nhanh nhất nhưng không phải là cách dễ nhất, bởi vì cô không biết làm thế nào để ngăn mình không bị rơi xuống ở phía bên kia. Anh nhìn lên bắt gặp cặp chân trần trắng xanh và những đường cong không che đậy của cặp mông cô, sau đó, cô biến mất khỏi tầm nhìn và “thịch” một tiếng khi cô chạm đất.

Zane nhanh chóng đu mình lên một lần nữa. “Cô ổn chứ?” anh thì thầm giọng khàn khàn.

Im lặng một thoáng, rồi một giọng trả lời run run khê khàng vang lên. “Tôi nghĩ là vậy”

“Giữ lấy súng này”. Anh chuyển khẩu súng trường qua cho cô, sau đó rơi nhẹ trở lại sàn, tháo các mối chằng giữ các thiết bị trên người anh. Những thứ đó cũng được tuồn qua cửa sổ. Rồi anh theo cô, chân trước, uốn vai mình thành một góc để vừa vặn cúi mình chui qua cái cửa sổ hẹp. Cô đã ngoan ngoãn di chuyển dọc theo bờ mặt bên này của tòa nhà và đang ngồi tựa lưng vào tường với tám vải quần chặt quanh người và khẩu súng trường của anh bỗng trong tay.

Bình minh đang đến rất nhanh, bóng tối chỉ còn sót lại những vệt nhập nhoạng. “Nhanh lên”, anh nói trong khi nhún mình khoác cái mạng thiết bị vào người và lấy súng từ tay cô. Anh đẩy nó trượt về đúng vị trí, rồi rút súng ngắn ra. Cái báng súng nặng nề rất quen thuộc và chắc chắn trong lòng bàn tay anh. Giữ vũ khí trong tay phải, bàn tay cô siết chặt tay trái, anh kéo cô vào một cái ngõ gần nhất.

Benghazi là một thành phố hiện đại, rõ ràng bị Tây hóa, và là một thương cảng chính của Lybia. Họ đang ở gần bến tàu, hương vị của biển hiển hiện rõ ràng trên cánh mũi anh. Giống như những vùng cửa biển rộng lớn, đây là một trong những vùng đất ồn ào phức tạp hơn trong thành phố. Từ những gì anh đã được nghe kể, chẳng có một cơ quan chức năng nào lộ mặt ra để điều tra về những tiếng súng, thậm chí cả khi nó được báo cáo. Chính phủ Lybia không thân thiện - không có một quan hệ ngoại giao nào giữa Lybia và Hoa kì - nhưng điều đó không có nghĩa là chính phủ phải làm lơ với việc bắt cóc con gái của một viên chức ngoại giao. Tất nhiên đó chỉ là giả thiết giải thích rằng tại sao các kênh ngoại giao không được cân nhắc đến. Sự lựa chọn tốt nhất dường như là tự động xâm nhập vào và cứu Cô Lovejoy nhanh nhất có thể.

Có hàng đồng những tòa nhà hoang tàn đổ nát ở khu bến tàu này. Những thành viên còn lại của đội anh đã rút vào một cái như thế, kéo Zane và Cô Lovejoy ra khỏi sự truy đuổi, trong khi lát nữa chính họ chui vào một căn khác. Họ sẽ gặp lại nhau vào lúc 01.00 vào sáng hôm sau.

Spooky đã chọn địa điểm, vì vậy Zane tin là họ cũng tương đối an toàn. Giờ đây anh và Cô Lovejoy đang đi đến đó vượt qua những ngõ ngách của khu ổ chuột. Có một lúc cô đã rên lên và anh biết cô đã dẫm phải một vật gì đó chướng lên, nhưng sau đó thì cô lại im lặng bước đều đều.

Họ chỉ mất một vài phút để đến được vùng an toàn đã được chỉ định từ trước. Toàn nhà này trông như là sắp đổ sụp, nhưng Spooky đã điều tra và báo lại là bên trong của nó vẫn nguyên lành. Một bức tường bên ngoài đã đổ nát gần như thành một đồng gạch vụn, Zane nhảy lên, đứng dạng chân, rồi nắm lấy eo cô Lovejoy, thoải mái nhắc cô vượt qua đồng bừa bãi đó, vặn thân trên của anh để đặt cô vào phía bên trong. Sau đó anh nhảy xuống cùng cô, dẫn cô lượn dưới những thanh xà ngang đã gãy gập, và vòng xung quanh đồng mạng nhện vì anh muốn giữ chúng nguyên như trước khi họ đến. Việc anh nhìn thấy những cái mạng nhện có nghĩa là họ phải chui xuống nắp ở phía dưới, và phải thật nhanh.

Cánh cửa của căn phòng bên trong treo hờ hững trên một cái bản lề, và gỗ ở phía trên của nó thì đã bị mục hết, anh đẩy cô vào trong vòng bảo vệ của những bức tường. “Ở đây trong khi tôi chăm sóc những dấu vết mà chúng ta để lại” Anh nói khẽ, sau đó cúi người di chuyển về phía cái phần còn lại của bức tường bên ngoài nơi mà họ đã đi qua. Anh đi lùi từ đó, phủ bụi đất để che đi những dấu vết mà để lại. Có những vết đen, ướm trên những mảng vữa còn lại của nền nhà bằng đá. Anh cau mày, biết những vết đen đen kia có nghĩa là gì. Mẹ kiếp, tại sao cô không nói gì cả? Có phải cô đã để lại một vết dài những máu là máu trắng tới chỗ họ trốn không?

Một cách cẩn thận che đi những dấu vết. Đó không hoàn toàn là lỗi tại cô, đáng ra anh nên chú ý nhiều hơn đến bàn chân trần của cô. Sự thật là tâm trí anh đã đặt nhiều hơn vào cái móng trần và những chi tiết khác anh đã nhìn thấy trên cơ thể cô. Anh đã chú ý quá nhiều đến sự hấp dẫn của cô, bằng chứng chính là cái nặng nề nơi thắt lưng anh. Anh lờ những khao khát của mình đi vì biết đó sẽ là điều cuối cùng cô cần, sau tất cả những gì cô đã trải qua, nhưng nó vẫn không chịu biến mất.

Khi con đường dẫn anh trở lại căn phòng, anh im lặng luồn qua cửa và chỉnh lại cái khung, giằng nó lại để nó không sụp xuống một lần nữa. Chỉ sau đó, anh mới quay lại đối mặt với cô. “Tại sao cô không nói với tôi cô bị cứa ở chân? Khi nào vậy?” Giọng anh thấp và bình tĩnh.

Cô vẫn đang đứng nơi anh bỏ cô lại, khuôn mặt không thần sắc trong thứ ánh sáng lờ mờ từ những thanh chớp cửa sổ mở chiếu xuống, mắt cô mở to, yếu đuối và hoảng sợ, trông cô như một con cú nhếch nhác và trơ trọi. Một cái cau mày khó hiểu nhả lại trên đôi lông mày khi cô nhìn xuống bàn chân mình. “Ồ”, cô bỗng sốt khám phá ra, khi cô tìm thấy những vết đen xỉn trên chân trái. “Tôi không nhận ra nó bị cứa. Nó chắc là xảy ra khi tôi bước ở...một đầu đó... trong cái ngõ. Tôi biết là nó đau, nhưng tôi nghĩ đó chỉ là một mảnh đá sắc cạnh bên dưới lớp... rác.”

Ít nhất thì nó đã không xảy ra quá sớm. Vị trí hiện tại của họ vẫn được an toàn. Anh mở khóa chiếc điện đàm, nhấn một cái để báo với đội là anh đã ở vùng an toàn và nhận lại hai tiếng lách tách nghĩa là đồng đội của anh cũng đã yên vị ở chỗ của họ. Họ sẽ cùng nhau kiểm tra để thiết lập những chặng nghỉ, nhưng phần lớn là họ sử dụng ngày hôm đó để nghỉ ngơi. Nhẹ nhõm, Zane chuyển tâm trí anh sang những vấn đề khác.

“Ngồi xuống và giơ chân ra cho tôi xem.” Anh ra lệnh. Anh cần phải giữ cho cô không đi tập tễnh, mặc dù qua quá nhiều điều gì mà anh đã chứng kiến, cô sẽ không để hở ra một lời than vãn, chỉ đơn giản cố khập khiễng đi nhanh nhất có thể.

Chẳng có gì ngoài những mảng đá vỡ của sàn nhà, vì vậy cô ngồi lên đó, cẩn thận giữ tấm vải bọc lấy eo. Chân cô cáu bần, bết lại những thứ rác rưởi giống như trên đôi giày của anh. Máu rỉ ra từ một vết cắt dưới lòng bàn chân trái của cô.

Zane lột mũ cái mũ trùm đầu đen kịt và cái bộ ống nghe điện đàm ra, cởi bỏ cái mạng thiết bị quanh người và tháo găng tay, sau đó anh mở những dụng cụ thiết yếu ra, bao gồm trong đó cả một bộ sơ cứu cơ bản rất nhỏ. Anh ngồi khoanh chân xuống phía trước mặt cô, đẩy chân cô tựa lên bắp đùi anh. Sau khi xé một gói băng gạc đã tẩm sát trùng, anh cẩn thận làm sạch vết thương và xung quanh nó, vờ như không chú ý đến sự miễn cưỡng rụt lại vì đau của cô khi cô cố kiềm lại nó nhanh chóng.

Vết cắt sâu nên có thể phải cần khâu một vài mũi. Anh lấy ra một cái gạc tẩm thuốc sát trùng khác và ấn nó lên trên vết thương cho đến khi máu ngừng chảy. “Lần cuối cùng cô tiêm vắc xin phòng uốn ván là khi nào?” anh hỏi.

Barrie cho rằng cô chưa bao giờ nghe thấy bất cứ cái gì bình tĩnh như giọng nói của anh. Bây giờ cô có thể nhìn rõ anh, có thể cô không thấy mặt anh lúc trước lại là một điều tốt, vì những sợi thần kinh của cô lúc đó có thể không chịu nổi thứ áp lực này. Cô khẽ hắng lại giọng và cố nói, “ Tôi không nhớ. Nhiều năm rồi,” nhưng tâm trí cô không để tâm vào những gì cô đang nói.

Mái tóc đen dày của anh bết lại vì mồ hôi, gương mặt ngang dọc những vết vệt xanh đen. Cái áo phông đen anh mặc cáu bần bởi mồ hôi và bụi bẩn trộn lẫn, hình dáng cũng không khá hơn cái áo cô đang mặc là mấy. Cái thứ vải đó căng trên đôi vai của anh trông như một cái mặt phẳng rộng rãi, bám dính lấy bộ ngực nở nang, cái bụng phẳng lì và căng ra trên những bắp thịt đầy sức mạnh của anh. Cánh tay với những cơ bắp đầy đặn, rắn rỏi của anh buông xuống, eo anh gần như gấp đôi eo cô, những ngón tay dài khuôn đẹp, có vết chai và cứng hơn bất kì một bàn tay một người nào - và cũng dịu nhẹ vô cùng khi lau sạch vết thương trên chân cô.

Đầu anh nghiêng nghiêng một bên khi anh làm việc. Cô chiêm ngưỡng hàng mi đen rợp xuống, những đường cong rõ ràng của hàng lông mày, cái sống mũi cao mảnh hắt lên kiêu hãnh, cái xương gò má khắc vào như tạc. Cô nhìn miệng anh, quá dứt khoát và nghiêm nghị, như thể anh rất hiếm khi cười. Râu mọc lờm chờm làm tối cả cái cằm bên dưới lớp ngực trắng của anh. Khi cái liếc của anh bắt gặp cô một thoáng, điềm tĩnh và dò xét, có vẻ anh đang đánh giá phản ứng của cô với cái đau vì thuốc sát trùng, và, cô bị choáng váng, bởi đôi mắt xanh xám đẹp một cách rõ ràng và tê tái của anh. Anh đã giết gã canh gác cô lặng lẽ và gọn

gàng, rồi bước qua cái xác như thể nó không tồn tại. Một con dao nguy hại, lưỡi đen mười inches cài trong cái vỏ đeo bên bắp đùi anh, và anh xoay sở với cả súng trường và súng ngắn một cách dễ dàng mà có thể nói là quen thuộc với chúng hơn cả mức bình thường. Anh là một thứ gì đó hoang dại, nguy hiểm và chết người nhất, đàn ông hay quái vật, cái cô chưa từng biết đến - và cô cảm thấy vô cùng an toàn khi bên cạnh anh.

Anh đã cởi áo đưa cho cô, đối xử tế nhị và dịu dàng với cô làm giảm cơn sốc và kìm nỗi sợ hãi của cô lại. Anh đã nhìn thấy cô trần truồng, cô đã có thể lờ nó đi khi họ vẫn mắc lại cùng tòa nhà với những kẻ bắt cóc kia, nhưng giờ đây họ ở một nơi tương đối an toàn, và một mình, cô nhận thức rõ một cách chầy vớ vẩn cả chất đàn ông dữ dội của anh và tình trạng trần truồng của cô bên dưới lớp áo anh. Làn da cô nhạy cảm một cách không cần thiết, như thể nó quá nóng và chật chội, lớp vải cọ lên núm vú cô hầu như sắc buốt một cách đau đớn.

Chân cô trông nhỏ và mềm yếu trong tay bàn tay to lớn của anh. Anh cau mày tập trung khi bôi thuốc mỡ sát trùng lên vết cắt, sau đó định hình nó với một cái butterfly bandage để gắn miệng vết thương (a butterfly bandage: là một dạng băng keo che kín vết thương, dịch “băng” ko thì không “hấp dẫn”, mí ko đúng lắm nên để nguyên -H.Chubby) Anh làm việc đó với sự nhanh nhẹn và khéo tay rõ ràng, và rồi thoáng sau đã băng bó xong. Anh nhẹ nhàng đặt chân cô xuống “Đó. Cô có lẽ có thể đi bình thường, nhưng ngay khi lên chúng tôi đưa cô lên tàu, hãy gọi một bác sĩ để khâu một vài mũi và tiêm cho cô một liều vắc xin phòng uốn ván.”

“Vâng, thưa ngài” cô nói nhỏ

Anh nhìn lên với một nụ cười nhanh và nhẹ. “Tôi thuộc hải quân. Đó là “ sẵn sàng, sẵn sàng, thưa chỉ huy”

(Lovejoy nói “yes, sir” phát âm giống với câu cửa miệng của hải quân “aye, aye, sir” mà Zane trích dẫn ở sau - H.Chubby)

Nụ cười đó gần như đã cướp mất hơi thở cô. Nếu như anh cười thực sự, cô nghĩ, thì có lẽ trái tim cô sẽ không chịu nổi mất. Để giấu đi phản ứng của mình, cô giơ tay ra cho anh “Barrie Lovejoy. Rất vui được quen anh”

Anh bao những ngón tay mình quanh bàn tay cô, bắt tay một cách trang trọng “Lieutenant-Commander Zane Mackenzie, lực lượng SEALs, Hải quân Hoa kì.”

Một SEAL. Trái tim cô nhảy tung trên ngực. Điều đó đã giải thích tất cả. Đội SEAL được người ta biết đến như là những người đàn ông nguy hiểm nhất còn tồn tại, những người quá thiện chiến trong nghệ thuật chiến tranh đến mức họ ở một đẳng cấp riêng của mình. Anh không chỉ trông giống như có thể giết người, anh chính là kẻ giết người.

“Cảm ơn” Cô thì thầm

“Vinh hạnh của tôi, thưa quý bà”

Mặt cô đỏ lựng lên khi cô nhìn xuống phần vải bao phủ trong lòng. “Làm ơn hãy gọi tôi là Barrie. Sau những chuyện đó, áo của anh là thứ duy nhất tôi...” Giọng cô nhỏ dần, cô cắn môi “ý tôi là, những nghi thức trong trường hợp này là...”

“Tôi hiểu,” anh nói nhẹ nhàng, cắt ngang lời giải thích vấp vấp của cô “tôi không muốn cô quá bối rối, vì thể những chuyện đó chỉ giữ chúng ta biết với nhau thôi, nếu cô muốn. Nhưng tôi khuyên cô nên kể cho của bác sĩ quân y trên tàu, hoặc bác sĩ riêng của cô nghe, vì lợi ích của chính sức khỏe cô”

Barrie chớp mắt nhìn anh một cách khó hiểu, tự hỏi anh nhìn thấy cô trần truồng thì liên quan quái gì đến sức khỏe của cô. Sau đó, sự việc hé mở, nếu cô không quá mệt thì cô có thể nhận ra ngay anh đang vẽ ra những nhầm lẫn gì cho chuyện này.

“Chúng không cưỡng hiếp tôi” cô khê khàng. Mặt cô đỏ nhừ thậm chí còn nóng hơn nữa “Chúng...chúng chạm vào tôi, làm tôi đau và làm một vài...những thứ khác, nhưng chúng không thực sự cưỡng hiếp tôi. Chúng để dành cho hôm nay. Hình như có một tên nào đó quan trọng trong tổ chức của chúng sẽ đến, và tôi nghĩ rằng chúng đang có kế hoạch chuẩn bị một loại t..tiệc.”

Biểu hiện của Zane vẫn bình tĩnh và kín bưng, cô biết anh không tin cô. Tại sao anh lại phải tin chứ? Anh đã tìm thấy cô kiệt sức và trần truồng, và cô đã bị rơi vào tay bọn bắt cóc suốt một ngày. Tinh thần hiệp sỹ làm gì có trong từ điển của chúng, chúng chỉ kìm chế không hăm hiếp bởi những mệnh lệnh của tên cầm đầu thôi, vì hẳn muốn tự mình ở đó thưởng thức cô trước sau đó sẽ chuyển cô lần lượt cho những người khác.

Anh không nói gì, và Barrie bắt bản thân bận rộn với những miếng gạch xát trùng đã sử dụng rồi, nhưng những cái đó không đủ ảm để làm sạch những thứ nhớp nhúa đáng ghét còn lại trên bàn chân cô. Cô thêm được đi tắm, nhưng điều đó rõ ràng không thể, đến nỗi mà cô cũng chẳng buồn nói mong ước của mình lên thành lời nữa.

Trong khi cô tự bận rộn với việc làm sạch, anh khám phá căn phòng nhỏ, chẳng lâu lắm, vì chẳng có gì trong đó cả. Anh đóng tấm chớp trên cái cửa đã bị vỡ lại, những thanh gỗ ngang đã bị mục phía trên, cho phép một chút ánh sáng lọt vào nhưng ngăn được những người qua đường có thể nhìn vào bên trong

Căn phòng một lần nữa tối hẳn lại nó như một cái hang kín đáo riêng tư. Barrie dấu một cái gối, chiến đấu với sự mệt lử đang kéo sụp lấy cô như đeo tạ. Giấc ngủ duy nhất mà cô có là một lát chớp mắt trong khi Zane tìm đường thoát ra khỏi tòa nhà đó, và cô đã quá kiệt sức đến mức lần ất cả cái đó.

Anh chú ý thấy, tất nhiên, anh không bỏ lỡ cái gì bao giờ cả.”Sao cô lại không đi ngủ nhỉ?” anh gợi ý “Trong một vài giờ, khi có nhiều người hơn ở trên đường thì tôi sẽ không quá bị chú ý, tôi sẽ ra ngoài nâng một cái gì đó cho chúng ta ăn, và tha về một vài thứ quần áo cho cô”

Barrie nhìn những sọc sọc trên mặt anh “Với cái kiểu hóa trang này, tôi không tin anh có thể đi mà không gây được sự chú ý dù ở trong cái đám đông nào cũng thế”

Một nụ cười nhẹ lại thoáng qua trên môi anh, rồi biến mất “Tôi sẽ xóa nó trước”

Nụ cười hầu như đã làm cô tỉnh táo lại. Hầu như thôi. Cô cảm thấy các bất thỉt lỏng dần, có vẻ như cả cơ thể cô cần được nghe sự cho phép nghỉ ngơi từ anh. Mí mắt cô nặng trĩu đến mức không thể giữ nó mở thêm được nữa, nó như là một tấm màn đen từ từ kéo xuống. Với phần nhận thức cuối cùng còn sót lại, cô thấy cánh tay anh vòng quanh cô, dịu dàng đỡ cô đặt xuống sàn.

4. Chương 4

Cô chìm vào giấc ngủ như một đứa trẻ vậy - Zane nghĩ, khi ngắm cô. Anh đã thấy đủ điều về nó với 10 đứa cháu họ, cái cách một đứa con nít đột nhiên lơ mơ ngủ, cơ thể chúng chợt như không xương đổ nhào vào những vòng tay đang đón đợi. Cái liếc của anh lướt đến bên khuôn mặt cô. Thời khắc này bình minh đã ở đây, thậm chí với những thanh chớp cửa đã đóng, anh vẫn có thể nhìn thấy sự kiệt sức khắc rõ ràng trên khuôn mặt cô, điều tuyệt vời hơn cả việc cô đang ngủ bây giờ là cô đã luôn kìm giữ và tự chủ rất giỏi.

Anh đã có thể tự cho phép mình nghỉ ngơi một chút. Duỗi người bên cạnh cô, anh giữ một khoảng cách nhỏ giữa họ, không động chạm, nhưng đủ gần để an có thể với sang cô ngay lập tức nếu chỗ ẩn nấp của họ bị phát hiện. Anh vẫn căng thẳng, có quá nhiều adrenaline để có thể ngủ, nhưng vẫn khá thoải mái để thư giãn và cho phép bản thân nghỉ ngơi trong khi chờ đợi thành phố hoàn toàn thức giấc.

Bây giờ anh có thể nhìn ngắm ngọn lửa nơi tóc cô, cái bóng nâu đỏ đó sẽ bùng lên lấp lánh màu vàng và đồng nếu cô đứng dưới ánh nắng mặt trời. Mắt cô xanh nhẹ nhàng thăm thẳm, đôi lông mày và mí mắt như của một chú sóc nâu vậy. Anh không ngạc nhiên về những đốm tàn nhang, nhưng làn da cô thật mềm mịn và đáng yêu, trừ những vết thâm tím hẳn lên một bên má. Cũng có những vết bầm nơi cánh tay cô mặc dù anh không thể nhìn thấy chúng, anh biết cái áo của anh đã che đi những vết tím bầm khác mà bọn thú vật đó để lại. Cô cứ khẳng khẳng là chúng đã không hăm hiếp cô, nhưng có thể do cô quá xấu hổ để nói cho bất kì ai, có lẽ cô không còn sự lựa chọn nào khác với vấn đề này. Có thể cô muốn giữ im lặng vì lợi ích của cha cô, Zane không quan tâm tới những lý do của cô, anh chỉ hy vọng cô sẽ nhận được sự chăm sóc y tế đúng cách.

Anh thất vọng nghĩ đến việc lên vào tòa nhà đó, nơi chúng giam giữ cô và giết chết bất cứ hoặc tất cả những thằng con hoang còn đang ở đó. Chúa biết chúng đáng bị thế, và anh sẽ không phí một phút nghỉ ngơi đáng giá cho bất kì gã nào. Nhưng nhiệm vụ của anh đã là cứu Cô Lovejoy-Barrie-và anh vẫn chưa hoàn thành nó. Nếu anh quay lại, sẽ có khả năng anh bị giết, và điều đó gây nguy hiểm cho cô, cũng như các đồng đội của anh. Đã từ lâu rồi anh học được cách tách rời cảm xúc ra khỏi những hành động của mình, vì vậy anh có thể tính toán một cách mạch lạc, và giờ đây anh cũng không để nó ảnh hưởng đến nhiệm vụ... Nhưng, chớ chết, anh muốn giết chúng.

Anh thích cái cách mà cô nhìn. Cô không rực rỡ chết người hay bất kì cái gì như thế, nhưng những đường nét của cô cân đối, và khi ngủ, với tất cả những khổ sở được bỏ qua một bên, biểu hiện của cô là một sự thanh thản ngọt ngào. Cô là một thứ gì đó rất nhỏ nhắn, được tạo thành từ những nguyên liệu tuyệt đẹp như một bức tượng sứ đất tiền. Ôi, anh cho là cô có thể có chiều cao trung bình đối với phái nữ, khoảng 5.5 feet (khoảng 1.67m), nhưng anh cao 6.3 (khoảng 1.9m) và nặng hơn cô ít nhất một trăm pound, vì vậy, đối với anh, cô nhỏ bé. Không nhỏ như cô của mẹ và em gái anh, nhưng đó là vì họ thực sự rất mảnh khảnh, tinh tế và thanh nhã như những nàng tiên. Barrie Lovejoy, với tất cả những dòng dõi huyết thống cao quý của cô, có một bản lĩnh cứng rắn của người tiên phong. Phần lớn phụ nữ có lẽ đã có đủ lý do rõ ràng để sụp đổ từ rất lâu trước đó rồi.

Anh ngạc nhiên khi cảm thấy mình hơi buồn ngủ. Bất chấp hoàn cảnh hiện tại của họ, có gì đó thật yên bình khi nằm đây bên cạnh cô, ngắm cô ngủ. Bản tính của anh là cô độc và luôn luôn thích ngủ một mình sau khi thỏa mãn những ham muốn tình dục của mình, nhưng cảm giác bảo vệ cô, bằng cách này hay cách khác, với cơ thể anh, trong khi họ ngủ là hoàn toàn rất tự nhiên. Những thổ dân xưa có làm điều đó không? Đặt bản thân mình ở giữa những lối vào hang, và giữa những giấc ngủ của những người đàn bà và những đứa trẻ, nhìn ngắm nhìn một cách lơ mơ các cử động nhẹ nhàng từ những người kia, khi những đồng lửa tàn dần, và màn đêm buông xuống? Nếu đó là bản năng cổ xưa, Zane trầm ngâm, thì thế với quỷ thần, trước những khoảng khắc này, anh chưa bao giờ cảm thấy gì về nó hết.

Nhưng anh muốn chạm vào cô, cảm thấy sự mềm mại của da thịt cô bên dưới tay anh. Anh muốn kéo cô vào trong sự bảo vệ ấm áp của cơ thể anh, quấn lấy cô thật gần gũi, cuộn mình bao lấy cô và vòng tay quanh eo cô và cứ giữ cô ở đó. Chỉ một điều duy nhất đã ngăn anh không thực hiện ngay cái ý nghĩ ấy, chính là việc biết rằng điều cuối cùng trong cái thế giới này cô muốn bây giờ là sự đụng chạm của đàn ông.

Anh muốn ôm cô. Anh khao khát được ôm cô.

Cô bé nhỏ trong chiếc áo của anh, nhưng anh đã từng nhìn thấy cơ thể đó ẩn dấu dưới những nếp gấp của thứ vải. Tầm nhìn ban đêm của anh rất tốt, anh có thể nhận rõ bầu vú tròn cao, không quá lớn, nhưng rõ ràng đáng để thêm khát, và có những núm vú căng nhỏ ở đầu mút. Cô đàn bà, đầy đặn với một cái eo nhỏ và cặp hông tròn trĩnh và một mái tóc trang nhã hơi vểnh hai bên. Anh đã nhìn thấy cặp mông cô. Chỉ mới nghĩ về nó thôi mà đã làm anh cảm thấy như bị khoét rỗng đi vì khao khát, đúng thế mông cô thật tuyệt. Anh muốn được cảm thấy nó tỳ vào đùi mình.

Anh không thể ngủ, sau tất cả. Anh hoàn toàn bị khuấy động, sự khao khát dồn dập trong phần da thịt cứng ngắc sưng phồng của anh. Nhấn mặt, anh xoay lưng và tự điều chỉnh bản thân sang một tư thế thỏa mái hơn, nhưng cũng chỉ thỏa mái tương đối thôi. Cách duy nhất để anh có thể thấy thực sự dễ chịu là ở trong cái nóng mềm khít chặt của cô, và điều đó sẽ không xảy ra.

Căn phòng nhỏ trở lên sáng và ấm hơn khi bình minh đã chuyển thành sáng rạng. Những bức tường đá sẽ bảo vệ họ khỏi phần nhiều cái nóng ban ngày, nhưng ngay bây giờ họ cần nước. Nước, Thức ăn, và quần áo cho cô. Một cái áo thun có lẽ sẽ tốt hơn quần áo kiểu phương tây, bởi vì cách ăn mặc truyền thống của đạo Hồi sẽ che đi những đặc điểm nổi bật của cô, và ở Benghazi cũng có đủ những người truyền thống để một cái áo thun dài không bị liếc mắt đến lần thứ 2.

Đường phố giờ đây ồn ào, khu bến tàu tràn ngập các hoạt động của nó, Zane tính đã đến lúc anh phải đi kiếm cái gì đó. Anh cố gắng chùi lớp sơn hóa trang trên da càng sạch càng tốt, sau đó lại trang điểm những gì còn sót lại bằng cách xoa những bụi bẩn lên mặt, anh sẽ không ra ngoài tay không, vì vậy anh kéo gấu áo phông ra khỏi quần và nhét khẩu súng ngắn vào thắt lưng ở một bên hông, sau đó lấy áo phủ lên. Dù ai có chú ý đi chăng nữa họ cũng sẽ chẳng thể biết được cái chỗ phồng phồng lên ấy là cái gì, nhưng quái quỷ, chẳng có gì là bất bình thường khi con người phải tự trang bị vũ khí cho mình ở cái xó xỉnh này của thế

giới. Nhờ có một phần tư dòng máu Comanche của anh, da anh sạm màu đồng thiếc, và thêm vào đó anh sẫm màu nắng từ bao nhiêu giờ huấn luyện không đếm được nữa, trong cái nắng, biển, và gió. Chẳng có gì ở vẻ ngoài của anh có thể bị chú ý thái quá, thậm chí cũng không phải đôi mắt anh, bởi vì có hàng đồng người Libyan có bố hoặc mẹ là người u.

Anh kiểm tra Barrie, hài lòng vì cô vẫn đang ngủ ngon lành. Anh đã bảo với cô là anh sẽ chuồn ra ngoài một lúc, vì vậy cô sẽ không giật mình lo lắng nếu tỉnh giấc trong khi anh đi. Anh rời cái đồng đồ nát mà họ ẩn nấp lặng lẽ như khi anh đi vào.

Khoảng 2 giờ sau anh quay lại, chủ yếu dành thời gian kiểm tra đề nghị của các đồng đội. Anh nghĩ anh rõ ràng có một khả năng thiên phú cho việc nhặt nhanh, mặc dầu nói thẳng ra, trộm cắp sẽ là một từ đứng hơn để diễn tả. Anh mang về một cái áo thun nữ màu đen, cái mạng trùm đầu và gói trong nó là một vài hoa quả chọn lọc, pho mát và bánh mì, cũng như một đôi dép đi trong nhà mà anh hy vọng nó sẽ vừa với Barrie. Nước là cái khó mang về nhất, bởi vì anh không có cái để đựng. Anh đã giải quyết vấn đề bằng cách ăn cắp một cái bình đựng rượu một gallon có nắp, đã bị cấm trong kinh Koran, nhưng chẳng nào chả có. Anh đã dốc cái thứ rượu rẻ tiền chua loét đó đi và đổ đầy lại nước vào cái bình. Nước chần chẫn sẽ còn có hơi rượu trong nó, nhưng nó ẩm ướt, và đó là tất cả những gì mà họ cần.

Khi có cơ hội, anh ngụy trang lối vào chỗ ẩn nấp của họ một chút, chồng một vài hòn đá lên phía trước nó, sắp xếp một thanh xà ngang đã mục để sao cho trông như là nó đã chặn đứng cái cửa vào. Vẫn có thể nhìn thấy cánh cửa, nhưng khó có thể vào được. Anh kiểm tra cái công việc tỉ mỉ của mình để chắc chắn rằng họ vẫn có thể ra vào khá dễ dàng, rồi chui vào trong, một lần nữa lại giằng lại cánh cửa trong cái khung xích xích của nó.

Anh quay lại để kiểm tra Barrie. Cô vẫn ngủ. Căn phòng đã ẩm hơn đáng kể, và cô đã đá tấm vải-chăn sang một bên. Cái áo anh phủ ngang eo cô.

Một cú giật mình khao khát như có một đòn tổng thẳng vào ngực anh. Anh hầu như choáng váng vì nó, trái tim anh nhảy tung lên, hơi thở nghẹn lại trong cổ họng. Mồ hôi toát ra trên trán anh, chảy xuống thái dương. Chúa ơi.

Anh nên quay đi, anh nên phủ lại tấm vải về cho cô. Anh nên đẩy tình dục hoàn toàn ra khỏi tâm trí anh. Có hàng đồng thứ, bất cứ thứ gì anh nên làm, nhưng thay vào đó, anh đứng nhìn cô chăm chăm với nỗi đói khát mãnh liệt làm anh đau đớn, làm anh run rẩy. Cái nhìn đau đớn tha thiết trên từng inch một cơ thể đàn bà của cô. Cái tính đàn ông của anh đang rộn rã nhói lên như một cái răng đau. Anh muốn cô dữ dội hơn bất kì sự ham muốn nào đối với phụ nữ anh có trước đó. Sự kiềm chế lạnh lùng nổi tiếng của anh đã vỡ vụn, chẳng có một inch nào lạnh lùng ở anh bây giờ cả, và nỗi ham muốn này mạnh quái quỷ và trực tiếp, anh đang lắc mình để nỗ lực cưỡng lại nó.

Di chuyển chậm chạp và cương quyết, anh đặt những thứ đồ đã xoáy trộm được lên sàn. Hơi thở anh rít lên qua hàm răng nghiến chặt. Anh đã không biết sự không thỏa mãn ham muốn tình dục có thể đau đớn đến mức này. Anh chưa bao giờ gặp bất kỳ rắc rối nào với phụ nữ bất cứ khi nào anh muốn họ. Người đàn bà này là cấm kỵ, dù chỉ với việc thử quyến rũ cô. Cô cũng đã trải qua đủ rồi, không cần phải chống lại thêm cả người đến giải cứu cho cô nữa.

Với căn phòng đã ẩm đến như bây giờ, nếu anh đắp lại chăn cho cô, cô cũng sẽ chỉ lại đá nó sang bên. Thận trọng anh quỳ mộ bên gối xuống cạnh cô và với bàn tay run rẩy kéo gấu áo xuống để che đỡ cho cô. Anh nhìn những ngón tay run lên của mình với một sự không tin được. Anh chưa bao giờ run rẩy. Anh là hòn đá vững trãi trong những tình huống căng thẳng và nguy hiểm nhất, kiềm chế lạnh lùng trên chiến trường. Anh đã từng nhảy dù ra khỏi một cái máy bay đang bốc cháy, bơi cùng những con cá mập và tự ngồi khâu vết thương cho mình. Anh đã cưỡi những con ngựa bất kham, thậm chí một hoặc 2 lần là những con bò. Anh đã giết người. Anh đã làm tất cả những chuyện đó với một sự tự chủ hoàn hảo, nhưng người đàn bà đang ngủ, mái tóc rực đỏ này, đã làm anh run rẩy.

Anh quyết tâm bắt bản thân anh phải quay sang một bên, nhặt bộ điện đàm lên. Nhét phần tai nghe vào, anh ấn một lần, và ngay lập tức nghe thấy hai tiếng lách cách đáp trả. Mọi thứ ổn.

Có thể nước sẽ làm anh nguội lại. Ít nhất nghĩ về nó còn tốt hơn nghĩ về Barrie. Anh đổ ra một vài cốc cái thứ trong vắt ở cái chai, để phòng trường hợp một chút rượu vẫn còn lại trong đó không đủ để giết chết

con quỷ nhỏ vô hình trong anh. Mấy cốc cũng không kích thích được vị giác là mấy - chỉ ngược lại - nhưng chúng tốt hơn là phải bắt mình chạy bộ.

Anh uống đủ để làm vơi đi cơn khát, sau đó ngồi xuống đặt lưng hướng vào tường. Chẳng có gì để làm ngoài chờ đợi và lặng ngắm những bức tường, bởi vì anh hoàn toàn không tin tưởng vào bản thân nếu anh nhìn Barrie.

Những giọng nói đánh thức cô. Chúng ồn ã và đang đến gần. Cô bật dậy như mũi tên, mắt mở to báo động. Cánh tay cứng rần rúm lấy cô, và thậm chí bàn tay còn cứng hơn trùn lên miệng cô, bóp nghẹt bất cứ âm thanh nào cô có thể tạo ra. Rối trí, mất phương hướng, trong sự sợ hãi tuyệt đối cô bắt đầu đánh trả hết sức có thể. Răng. Cô nên dùng răng của mình. Nhưng những ngón tay đó vẫn đang bám chắc trên cằm cô, và cô không thể mở miệng. Liều mạng cô cố lắc đầu và hấn đơn thuần chỉ kéo cô lại gần cho chặt hơn và kéo cô tì vào hấn theo một cách bảo vệ kì lạ.

“Shh” một tiếng khe khẽ vô thanh phát ra, và sự quen thuộc của nó xuyên qua nỗi đau đớn và cơn ngái ngủ mờ mịt. Zane.

Ngay khi đó cô dịu đi, yếu ớt trong sự nhẹ nhõm. Cảm giác căng thẳng rời khỏi những bắp thịt của cô, anh nghiêng gương mặt cô, vẫn giữ tay anh trên miệng cô. Mặt họ gặp nhau trong ánh râm, và anh gật nhẹ đầu trong khi anh thấy cô bây giờ đã tỉnh hẳn, và nhận thức được. Anh rời khỏi cằm cô, những ngón tay cứng rần của anh lướt nhanh một đường trên làn da cô để xin lỗi về cái siết mạnh vì sự kìm kẹp của anh. Sự trơn trượt đó xuyên qua cô như một tia chớp. Cô rùng mình trong khi nó làm cô rúng động đến từng gốc rễ của những sợi thần kinh, xuyên qua cơ thể cô và tự nhiên khiến cô vùi mặt vào chỗ hõm được tạo ra bởi những đường cong trên vai anh.

Cánh tay bao bọc quanh cô đã rời lỏng ngay khi cô rùng mình, nhưng sau hàng động đó cô cảm thấy anh do dự trong một phần mấy giây, rồi kéo cô tựa vào anh chặt khít một lần nữa.

Giọng nói ngày càng gần thêm vào đó là một vài tiếng thỉnh thoảng và tiếng đá vỡ. Cô lắng nghe cái ngữ âm nhanh và rồi của tiếng Ầ rập, căng ra để tập trung vào những giọng nói. Chúng có phải cùng là những giọng cô đã nghe suốt cơn ác mộng đằng đằng hôm trước không? Thật khó để khẳng định.

Cô không hiểu thứ ngôn ngữ ngày, những gì cô đã được dạy sau khi rời trường học là phù hợp với một con gái ngài đại sứ. Cô nói được thành thạo tiếng Pháp và Ý, một chút ít Tây Ban Nha. Sau khi cha cô được cử đi Athens cô cũng thấy cần phải học tiếng Hy Lạp, và cũng đã học đủ để có thể thực hiện một cuộc chuyển trò đơn giản, mặc dù cô hiểu nhiều hơn là nói.

Cô ước một cách khó chịu rằng cô cũng đã đòi học tiếng Ả rập. Cô đã ghét từng giây phút mà cô phải chịu đựng trong tay bọn bắt cóc, nhưng không nói được ngôn ngữ đã khiến cô thậm chí còn cảm thấy vô vọng và cô lập hơn.

Cô thà chết còn hơn để chúng đặt tay lên người cô một lần nữa.

Cô đáng lẽ phải căng thẳng, vì Zane siết nhẹ lấy cô trấn an. Cô liếc nhanh lên khuôn mặt anh. Anh đang không nhìn cô, thay vì vậy anh tập trung vào cái cửa yếu ớt và đã bị mục một nửa đã chắn giữa cái lối vào và nơi họ ẩn nấp, và những giọng nói bên ngoài. Biểu hiện của anh hoàn toàn bình tĩnh và xa cách. Cô bắt ngờ nhận ra rằng anh thực sự hiểu tiếng Ả rập, và bất cứ điều gì đang được nói ra bởi những kẻ đang vượt qua đồng đồ nát của toàn nhà này, anh cũng không bị động. Anh cảnh giác bởi vì chỗ trốn của họ có thể bị xâm phạm bất cứ lúc nào, nhưng anh hiển nhiên thấy tự tin có thể giải quyết vấn đề đó.

Với lý do đó, không nghi ngờ. Từ những gì cô thấy, cô nghĩ anh có khả năng giải quyết bất cứ vấn đề gì. Cô sẽ tin anh cả cuộc đời mình - và cô đã vậy.

Những tiếng ồn vẫn tiếp tục rất lâu, thỉnh thoảng tiến gần chỗ trốn của họ đến mức Zane đã nắm chặt khẩu súng ngắn và chìa nó một cách chắc chắn về phía cửa. Barrie nhìn chăm chăm vào bàn tay đó, quá rần rần, đầy sức mạnh và quả quyết. Không nhìn thấy có một chút rùng mình dù là nhỏ nhất, nó hoàn toàn không thật, hầu như không phải là người, không có bất kì một người đàn ông nào có thể có được sự bình tĩnh và tự chủ hoàn hảo như cái đang bao phủ lên người anh thể này.

Họ ngồi im lặng trong căn phòng nhỏ mờ mờ và ẩm, hơi thở của họ hầu như là thứ duy nhất chuyển động.

Barrie chú ý thấy rằng cái vải-chăn không còn ở trên chân cô nữa, nhưng cái áo, ơn Chúa, vẫn giữ được cho cô tử tế hợp lý. Dù sao thì cũng quá nóng để trùm một lớp vải lên.

Thời gian chậm chậm bò qua. Cái ẩm nóng và yên lặng như một liều thuốc ngủ, xoa dịu cô chấp chờn giữa trạng thái nửa mơ nửa tỉnh. Cô đang quá đói, nhưng không bị ảnh hưởng bởi nó, như thể cô chỉ đơn thuần biết được cái đói dày vò của ai đó. Sau một lát các bắp thịt của cô bắt đầu đau nhức vì phải giữ nguyên một vị trí quá lâu, nhưng dù sao nó cũng không phải vấn đề. Khát, dù vậy, lại rất khác. Với cái nóng đang tăng lên, cơn khát nước ngày càng gặm nhấm cô. Những kẻ bắt cóc đã đôi lần đưa nước cho cô, nhưng cô đã không uống gì hàng giờ - từ khi cô học được rằng thật ra chúng đang mong chờ cô đi vệ sinh ngay trước sự hiện diện của chúng. Cô thà chọn không uống nước còn hơn phải làm trò vui cho chúng thêm lần nữa.

Mồ hôi nhỏ giọt dài trên khuôn mặt Zane và thấm ướt cả chiếc áo của anh. Cô vẫn đang gợn gàng ở nơi cô ngồi, nấu mình tì vào anh, Cánh tay bao lấy cô làm cô cảm thấy an toàn hơn dù cho chỗ trú ẩn của họ được làm bằng sắt thay vì đá vụn xà bần và gỗ mục như thế này.

Trước kia cô chưa bao giờ được biết một người đàn ông nào giống anh. Liên lạc của cô với bên quân đội chỉ là với những nhân viên văn phòng cấp cao, người tham dự các buổi họp mặt chính thức ở đại sứ quán, những đại tá, Tham mưu trưởng, đô đốc và những người lính nghi thức, cũng có cả những lính canh giữ Marine ở đại sứ quán, với những đồng phục láng bóng và cách cư xử chuẩn mực. Mặc dù cô nghĩ rằng lính gác ở Marine phải là những người lính kiểu mẫu nếu không thì họ đã ko được chọn vào làm lính gác tòa đại sứ, nhưng họ vẫn không có chút gì giống với người đàn ông đang bảo vệ cô bằng vòng ôm của mình hết. Họ là những người lính, anh là một chiến binh. Anh khác với họ như con dao chết người, lưỡi đen dài 10 inch treo bên đùi anh với một con dao nhíp vậy. Anh là một thứ vũ khí được mài giũa sắc bén.

Dù với tất cả cái đó, anh không bắt tử mà họ cũng không an toàn, chỗ ẩn nấp của họ có thể bị phát hiện. Anh có thể bị giết, cô có thể bị bắt lại. Cái thực tế khó khăn đó là những cái cô không thể lờ đi được, trong khi cô đói và các bắp thịt rã rời.

Lâu, thật lâu sau, những tiếng động xa dần, Zane thả cô ra lặng lẽ bước đến phía cửa để trông chừng. Cô chưa bao giờ nhìn thấy bất kì ai di chuyển với một sự im lặng khéo léo đến thế, như một con mèo hoang to lớn trên những cái móng bọc nhung chứ không phải là một chiến binh dày dạn chiến trường trong đôi bốt.

Cô không cử động cho tới tận khi anh quay người lại, một dấu hiệu thư giãn lướt qua của anh nói cho cô biết nguy hiểm đã qua. “Họ định làm gì thế?” Cô hỏi, chú ý giữ cho giọng thật thấp.

“Tìm kiếm vật liệu xây dựng, mang những tảng đá, và bất kì mẫu gỗ nào chưa mục đi. Nếu chúng có búa tạ, chúng có thể sẽ phá những bức tường này. Chúng chờ cái đồng hồ lớn ấy trên một cái xe cút kít. Nếu thấy cần thêm, chúng có thể sẽ quay lại”

“Chúng ta sẽ làm gì?”

“Tương tự với những gì chúng ta đã làm - ngồi xuống và giữ im lặng”

“Nhưng nếu chúng đến đây...”

“Tôi sẽ lo chuyện đó” Anh cắt ngang sự lo lắng của cô nhanh chóng trước khi cô kịp nói hết, nhưng anh nói với một giọng trấn an. “Tôi mang về một chút thức ăn và nước uống. Muốn không?”

Barrie bật lên bằng đầu gối, sự háo hức tràn khắp cơ thể. “Nước! tôi khát quá!”, rồi cô dừng lại, những trải nghiệm vừa qua vẫn tươi rói trong đầu óc cô. “Nhưng nếu tôi uống nước, thì có nơi nào để tôi đi... anh biết đấy”

Anh nhìn cô với một thoáng bối rối, và cô hơi đỏ mặt khi nhận ra đó không phải là vấn đề anh thường phải đối mặt. Khi anh và các đồng đội thi hành nhiệm vụ, họ sẽ đi vệ sinh bất cứ đâu và bất cứ khi nào họ cần.

“Tôi sẽ kiếm chỗ để cô đi” cuối cùng anh nói “Đừng để điều đó ngăn cô số nước cô cần. Tôi cũng đã kiểm tra quần áo cho cô, nhưng ở bây giờ quá nóng để mặc, cô sẽ có thể muốn đợi cho đến đêm rồi hãy mặc”

Anh chỉ cái bọc đen bên cạnh những thiết bị của anh, và cô nhận ra đó là một cái áo thun. Cô phát hiện ra sự giận dỗi mà nó mang tới, lòng biết ơn ngập tràn trong cô, ít nhất cô sẽ không phải đối mặt với đồng đội của anh khi chẳng mặc gì ngoài chiếc áo của chính anh. Nhưng anh đứng, trong cái nóng ban ngày, và

trong sự kín đáo của căn phòng nhỏ, cô sẽ thích mặc cái áo của anh hơn. Cả hai người đều biết là cô trần truồng dưới cái áo, anh cũng đã nhìn thấy cô hoàn toàn trần như nhộng, và chứng minh sự tử tế của mình bằng cách đưa cho cô cái áo, phớt lờ sự trần trụi của cô, vì vậy bây giờ chẳng cần thiết phải tự quăn mình trong một cái áo thụng dài đến mắt cá chân.

Anh mang ra một cái chai to và không có nắp. “Nó có vị rất lạ đấy” anh cảnh báo trong khi chuyển cái chai sang cho cô ““

Nó đúng là có vị lạ -ấm, với một chất hóa học nào đó. Nhưng nó thật tuyệt. Cô uống một vài ngụm, không muốn làm cho dạ dày cô bị nèn chặt sau khi đã trống rỗng quá lâu. Trong khi cô đang uống, anh mở một chút thức ăn anh vừa kiếm được ra - một ổ bánh mì cứng, một khoanh phomat và một vài quả cam, mặn, chà là. Nó trông như một bữa yến tiệc.

Anh vuốt phẳng tấm vải-chăn cho cô ngồi lên, sau đó rút con dao của anh cắt phomat và bánh mì thành từng mẩu nhỏ rồi đưa cho cô. Cô bắt đầu quả quyết rằng cô đói đến nỗi có thể ăn hơn thế này gấp nhiều lần, nhưng nhận ra những gì anh có là để cho họ trong suốt cả ngày, và có lẽ là lâu hơn thế. Cô sẽ không phàn nàn về lượng thức ăn, cô phải vậy.

Cô chưa bao giờ đặc biệt thích phomat, và cô ngờ rằng nếu cô không quá đói thì cô cũng sẽ không bao giờ thích phomat, nhưng vào giây phút này nó thật là quá ngon lành. Cô gặm cả bánh mì và phomat, cảm thấy sự thỏa mãn chỉ đơn giản với hành động nhai. Và trong khi điều đó đang diễn ra, cô thấy mình đã đánh giá quá cao sự thèm ăn của bản thân. Một phần nhỏ anh đưa cho cô nhiều hơn là đủ.

Anh ăn thêm một cách ngon lành, và lau bóng một trong số những quả cam. Anh bắt cô ăn hai múi cam và uống thêm một chút nước. cảm giác no ứ, cô ngáp và từ chối những múi cam khác.

“Không, cảm ơn, tôi no rồi”

“Cô có muốn tắm rửa bây giờ không?”

Đầu cô giật mạnh sang một bên, kéo mái tóc đỏ của cô bay theo. Một niềm vui thích ánh lên trong đôi mắt nhạt màu của anh đối với biểu hiện hào hứng, hài lòng của cô. “Có đủ nước ư?”

“Đủ để làm ướt một cái khăn tắm”

Cô không có cái khăn tắm nhưng, tất nhiên, anh có. Anh cẩn thận đổ nước từ cái chai đủ để làm ướt miếng vải vuông, sau đó lịch sự quay lưng và tự làm bản thân bận rộn với các thiết bị của mình.

Barrie chậm chạp đưa chiếc khăn ướt phủ lên mặt, nhận thấy sự dễ chịu ở cảm giác của sự mới mẻ này. Cô không nhận ra là mình cảm thấy bồn chồn ghét như thế nào cho đến tận bây giờ, khi cô có thể điều chỉnh lại hoàn cảnh đó. Cô cảm thấy một chỗ đau trên má cô, nơi một trong những tên khốn khiếp đã đánh cô, và những vết thâm nhẹ trên cánh tay cô. Liếc về phía tấm lưng rộng của Zane, cô nhanh chóng cởi nút áo sơ mi vừa đủ để cô có thể lật mặt bên trong chiếc khăn tay, lau phần thân trên và bên dưới cánh tay. Sau đó cô cài chặt cái áo lại, đôi chân trần của cô cũng được chăm sóc tương tự. Cảm giác thứ ẩm ướt này là sự mát mẻ tuyệt vời, gần như là kích thích sự thích thú trong da thịt mà nó đem lại cho cô.

“Tôi xong rồi” cô nói, và trả lại cái khăn đen bẩn cho anh khi anh quay lại. “Cảm giác tuyệt lắm, cảm ơn”

Trái tim cô đã nhảy lên trong lồng ngực, sau đó, bởi vì anh hiển nhiên là cũng cảm thấy cần phải được lau rửa sạch sẽ giống cô, nhưng không như cô, anh không giữ lại chiếc áo. Anh lột bỏ chiếc áo phồng gọn gàng qua đầu anh, và vứt nó xuống trên tấm vải-chăn, rồi ngồi lên gót chân trong khi anh làm ướt chiếc khăn tắm và bắt đầu kì cọ trên mặt.

Ôi, Chúa tôi. Cô nhìn chăm chăm một cách vô vọng vào những cơ bắp gọn lên ở ngực và bụng anh, cái cách mà chúng mềm dẻo, thư giãn, theo từng chuyển động của anh. Ánh sáng mờ bắt lấy làn da màu đồng của anh, chiếu những tia yếu ớt lên đôi vai cong mượt đầy sức mạnh. Cái nhìn chăm chăm ham muốn của cô lạc đến đường xiên ở hai bắp vai, ánh đèn kim cương của những đám lông đã được kéo từ núm vú bên này cho đến bên kia của ngực anh. Anh vặn người lại để với đến chỗ nào đó, và cô phát hiện ra tấm lưng anh thực sự rất quyến rũ, với đường rãnh xẻ sâu ở chỗ đuôi xương sống chia thành hai phần cơ bắp.

Có một cái sẹo dài 1 inch ở bên gò má trái của anh. Cô đã không chú ý đến nó lúc trước vì mặt anh đã rất bẩn, nhưng giờ đây cô có thể nhìn thấy rõ ràng cái vết màu bạc của nó. Nó không phải là một cái sẹo méo mó xấu xí chút nào hết, chỉ như một vết cắt nhỏ và thẳng, chính xác như một vết phẫu thuật. Chiếc sẹo dọc bên xương sườn anh thì lại khác, dễ phải đến 8 hay 9 inch, lõm chồm, và lớp da thịt bên trên thì dày và nhô lên. Và lại có hai vết sẹo hình tròn nhấn lại, một cái trên eo anh, cái còn lại ngay dưới bả vai phải. Bị thương do súng, cô chưa bao giờ nhìn thấy một cái nào lúc trước, nhưng cô biết chúng là cái gì. Có một vết cắt khác chạy dọc theo bắp tay phải anh. Chúa biết có bao nhiêu vết sẹo khác nữa trên phần còn lại của cơ thể anh. Người chiến binh này không cho phép một cuộc sống mê mụ, cơ thể anh đã khắc sâu những dấu vết của cuộc chiến.

Anh ngồi nửa thân trần, lạnh nhạt lau cái khăn ẩm ướt qua khuôn ngực đẫm mồ hôi, giơ tay lên để lau bên dưới, khẳng định sự trơn mượt và đám lông hấp dẫn ở phía dưới. Anh là đàn ông đến tận xương tủy, và cũng rõ ràng là một chiến binh, điều đã khiến hơi thở của cô nén lại trong phổi khi cô nhìn anh.

Một luồng hơi ấm dồn lên suốt cả cơ thể cô, nói cho cô biết rằng, cô đàn bà hơn cô tưởng tượng.

Một chút choáng váng, cô ngồi xuống, ngã lưng dựa vào tường. Cô lơ đãng đảm bảo cho cái gấu áo giữ gìn được sự kín đáo của cô, nhưng ý nghĩ của cô cứ lộn nhào, nhanh chóng mặt và chưa thật rõ ràng.

Họ vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm

Trong suốt 24 giờ kinh khủng vừa qua, cô không dành nhiều thời gian để nghĩ về động cơ ẩn sau hành động bắt cóc cô. Cô đã có quá nhiều thứ phải giải quyết trong khi nó xảy ra, những nỗi sợ hãi, sự rối trí, nỗi đau của những cú đánh mà chúng thực hiện với cô.

Cô đã bị bị mất rất lâu và mất phương hướng. Cũng bị hạ nhục, lột trần, bị sờ soạng thô lỗ, chửi bới với nỗi đe dọa bị cưỡng hiếp, nhưng chúng đã không cưỡng hiếp - vì một lý do. Sự tra tấn chỉ hoàn toàn về mặt tâm lý chắc chắn đóng một vai trò nào đó, nhưng phần lớn là do chúng có lệnh phải giữ cô chỉ người đàn ông sẽ đến vào ngày hôm nay

Hắn ta là ai? Anh ta là một kẻ đứng đằng sau bọn bắt cóc, hẳn là vậy. Nhưng tại sao?

Tiền chuộc? Giờ đây khi cô nghĩ về nó, lạnh lùng, rõ ràng, cô không cho là như thế. Đúng cha cô giàu. Rất nhiều của một nhà ngoại giao có thể đến từ nền tảng tiền bạc, đó không phải là điều bất thường. Nhưng nếu tiền là động cơ, thì có những người khác giàu hơn, mặc dù có thể cô đặc biệt được chọn vì cha cô nổi tiếng là sẵn sàng khinh kiệt để giữ an toàn cho cô. Có lẽ.

Nhưng tại sao chúng lại mang cô ra nước ngoài? Chúng không phải muốn giữ cô gần bên, để trao đổi tiền bạc được dễ dàng hơn ư? Không, sự thật rõ ràng chúng đã mang cô ra nước ngoài nghĩa là chúng bắt cóc cô vì một lý do khác. Có lẽ dù thế nào thì chúng cũng không yêu cầu đòi tiền chuộc từ khi chúng có cô, tại sao không?

Nhưng tiền không phải là vấn đề chính. Vậy nó là cái gì?

Cô không biết, và vì cô không biết tên cầm đầu bọn chúng là ai, nên cô không cách nào đoán được thực sự hẳn ta muốn gì.

Không phải bản thân cô. Cô xua ngay ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Cô không phải là mục tiêu của một sự ám ảnh, bởi vì không một người đàn ông nào ám ảnh một người phụ nữ đến nỗi anh ta có thể đi quá xa như vậy rồi lại cho phép đồng bọn đánh đập cô. Với lại cô cũng không phải loại người có thể gây ám ảnh cho người khác, cô nhấn nhó nghĩ. Tất nhiên không một người đàn ông nào cô từng hẹn hò lúc trước có bất cứ biểu hiện bệnh hoạn trong cách cư xử cả.

Vì vậy phải có một cái gì đó, một vài mảnh ghép mà cô đã bỏ lỡ. Có cái gì đó mà cô biết chẳng? Một cái gì đó cô từng đọc hay từng nhìn thấy?

Chẳng có gì biến chuyển trong tâm trí cô cả. Cô không liên quan đến những kế hoạch bí mật, mặc dù tất nhiên là cô biết những nhân viên tại đại sứ quán làm việc cho CIA. Việc đó hiển nhiên, chẳng có gì là bất bình thường cả. Cha cô thường nói chuyện riêng tư với Art Sandefer, và sau đó cũng có với Mack Prewett. Cô thường xuyên cho rằng Art là một người quan trọng hơn là một tên gián điệp, mặc dù sự thông minh trong ánh nhìn chậm chậm một mỗi của anh ta nói lên rằng anh ta cũng đã từng có thời gian làm ở vị trí

đó. Cô không biết về Mack Prewett. Có cái gì đó bồn chồn và cứng nhắc về anh ta, một cái gì đó làm cô khó hiểu.

Cha cô nói Mack là một anh chàng tốt. Cô không chắc về điều đó lắm, nhưng ngay cả thế thì anh ta cũng không phải là loại người hung ác. Vẫn còn, khoảng 2 tuần trước khi cô không biết là ai đang ở với cha cô và nhẹ đi vào nhà mà không gõ cửa, cha cô đang cầm một bọc giấy gói hàng màu nâu đưa cho Mack, cả hai đều giật mình và trông rất không thoải mái, nhưng cha cô không phải là một nhà ngoại giao để làm cảnh. Ông đã giải quyết rất trơn tru sự lúng túng nho nhỏ đó, và Mack đã ra về gần như ngay lập tức, mang theo cái phong bì. Barrie không hỏi bất cứ câu nào về nó, bởi vì nếu nó là những nhiệm vụ từ CIA thì đó không phải việc của cô.

Giờ đây cô đang tự hỏi có gì trong cái phong bì đó.

Đó là tình tiết nhỏ duy nhất, một dấu hiệu không hay nhỏ nhất mà cô có thể nhớ được. Art sandefer đã từng nói rằng không có gì là ngẫu nhiên cả, nhưng đó có phải là mối liên hệ hiện tại giữa cô và bọn bắt cóc không? Nguyên nhân của nó có thể là gì? Đó là một khả năng.

Cô không biết trong phong bì đó có cái gì, không thể hiện bất kì sự hứng thú nào với nó. Nhưng cô đã từng nhìn thấy bố cô đưa nó cho Mack Prewett. Nó có nghĩa...gì?

Cô cảm thấy như là cô đang đi vào một mê cung trí tuệ, rẽ sai hướng, vấp phải cái kết chết người, sau đó mò mẫm tìm đường quay trở lại logic. Cha cô sẽ không bao giờ, dù với bằng bất cứ cách nào, làm bất cứ điều gì có thể có hại đến cô. Vì vậy, cái phong bì đó không phải là một dấu hiệu gì hết - trừ phi thì ông đã liên quan đến một cái gì đó nguy hiểm và muốn thoát ra. Sự bắt cóc cô có thể được hiểu rằng có lẽ ai đó sử dụng cô như một vũ khí bắt cha cô phải làm điều mà ông không muốn.

Cô không thể chấp nhận ý nghĩ về việc cha cô làm bất cứ điều gì phản bội - ít nhất là không tình nguyện làm. Cô không thể nhắm mắt làm ngơ trước sự yếu đuối của ông. Ông là một người hợm hĩnh, thậm chí ông không bao giờ có ý nghĩ là một ngày kia cô sẽ yêu và lấy chồng, ông bảo vệ cô ở những điểm mà cô cảm thấy ngột thở. Nhưng ông là một người trọng danh dự và là một người thực sự yêu nước. Có thể bọn bắt cóc đang cố bắt cha cô làm điều gì đó, có lẽ là đưa cho chúng một vài thông tin, và ông đã từ chối; cô có thể là một phương tiện chúng đang sử dụng để ép buộc ông làm điều chúng muốn.

Đó nghe có vẻ logic. Cái phong bì kia có thể chẳng có gì liên quan tới bọn bắt cóc cô, và Art Sandefer đã sai về chuyện ngẫu nhiên.

Nhưng nếu anh ta không sai thì sao?

Khi đó, mặc cho những bản năng mách bảo về cha của cô, ông vẫn liên quan tới một vài điều gì đó ông không nên làm. Cái suy nghĩ này làm bụng cô phát ồm, nhưng cô phải đối mặt với với khả năng đó, phải nghĩ về mọi khía cạnh. Cô phải đối mặt với nó, sau đó gạt nó sang một bên, bởi vì, bây giờ cô cũng chẳng thể làm gì được.

Nếu bọn bắt cóc sử dụng cô như một vũ khí để chống cha cô thì rồi chúng sẽ không từ bỏ. Nếu đó chỉ là vấn đề tiền chuộc, bọn chúng sẽ rút tay ra vì sự trốn chạy của cô và nói bằng tiếng Ả rập những thứ tương tự như “ Ah, cút xuống địa ngục với nó đi”.

Tên cầm đầu không ở đây. Cô thậm chí không biết “đây” là đâu nữa, cô đã có quá nhiều thứ trong tâm trí đến nỗi không thể hỏi câu nào về vị trí địa lý hiện nay của cô.

“Chúng ta đang ở đâu?” Cô khê khàng, nghĩ rằng mình thực sự nên biết về điều đó.

Zane nhướng mày lên. Anh đang ngồi, uể oải tựa vào bức tường ở góc bên phải cô, sau khi đã lau rửa xong, và cô tự hỏi cô đã thần thờ suy nghĩ trong bao nhiêu lâu rồi.

“ Một khu cảng” anh nói “ một khu vực phức tạp của thị trấn”

“Ý tôi là, thị trấn nào?” cô giải thích.

Sự thiếu hiểu biết trong từng tình thế của đôi mắt của anh. “Benghazi,” anh nói nhẹ. “Libya.”

Libya. Sững sờ cô thẩm dần cái tin đó, sau đó quay trở lại cái mê cung trí tuệ mà cô vừa lần theo.

Tên cầm đầu sẽ bay đến ngày hôm nay. Từ đâu? Athens? Nếu hắn liên lạc với đồng bọn, hắn sẽ biết là cô bằng cách nào đó đã trốn thoát. Nhưng nếu hắn có thể thâm nhập vào được đại sứ quán, và từ cha cô, hắn cũng sẽ biết rằng cô chưa trở về tòa đại sứ. Vì vậy, theo logic cô vẫn đang phải ở Libya. Cũng theo logic, chúng sẽ nỗ lực tìm kiếm cô.

Cô lại nhìn Zane lần nữa. Mắt anh đang khép hờ, anh trông có vẻ như là sắp ngủ. Vì nóng, anh không mặc lại áo phong vào người nữa. Mặc dù cái vẻ ngoài trông như ngái ngủ của anh, nhưng cô vẫn biết rằng anh đang nhận biết đầy đủ mọi thứ diễn ra xung quanh họ, đó chỉ đơn thuần là anh cho phép cơ thể nghỉ ngơi trong khi tâm trí anh vẫn đang canh gác.

Sau sự hạ nhục và nỗi đau đớn những tên trông giữ đã giáng vào cô, sự quan tâm và thông cảm của Zane như một nỗi an ủi, xoa dịu cô, giúp cô hàn gắn những cảm xúc đã bị bầm dập méo mó trước khi cô có thời gian để hiểu sự tổn thương đó sâu đến độ nào. Hầu như trước khi cô biết về điều đó, cô đã đáp trả anh như một người đàn bà làm với một người đàn ông, và điều ấy bằng cách nào đó rất đúng đắn và tự nhiên.

Anh chính xác là mặt đối lập của lũ côn đồ đã sung sướng khi hạ nhục cô. Bọn ác ôn đó có thể tìm kiếm cô ở khắp thị trấn, cho tới tận khi cô ra khỏi đất nước này, vẫn còn khả năng chúng sẽ bắt lại cô. Và nếu chúng làm vậy, lần này chúng sẽ không trì hoãn gì nữa.

Không, điều đó thật không thể chịu đựng nổi. Nhưng nếu cái điều không thể nghĩ đến này xảy ra, cô sẽ bị nguyên rửa nếu cô để chúng thỏa mãn những điều mà chúng chờ đợi. Cô sẽ bị nguyên rửa nếu cô cho phép chúng lấy đi sự trong trắng của cô.

Cô chưa bao giờ nghĩ sự trinh nguyên là bất cứ cái gì khác hơn là sự thiếu kinh nghiệm và điều kiện. Ở trường Switzerland có ít cơ hội gặp gỡ các chàng trai ghê gớm, và cô cũng chưa có hứng thú gì đặc biệt để phải gặp. Sau khi rời trường, sự bảo vệ độc đoán của cha, cũng như nhiệm vụ của cô tại Đại sứ quán, đã giới hạn bất cứ mối quan hệ xã hội nào mà cô có thể phát triển. Những người đàn ông cô chưa biết mặt có vẻ nhiều hào hứng hơn so với số ít cậu trai cô đã hẹn hò ở trường. Thêm vào nỗi đe dọa về AIDS, nó đơn giản là không đáng để mạo hiểm nếu chỉ muốn có kinh nghiệm tình dục.

Nhưng cô đã từng mơ. Cô đã mơ tới việc gặp gỡ một người đàn ông, tình yêu với người đó lớn dần, và làm tình với người đó. Đơn giản, chỉ là những giấc mơ viễn tưởng.

Bọn bắt cóc đã hầu như lấy tất cả điều đó ra khỏi cô, hầu như phá nát giấc mơ về tình yêu với một người đàn ông của cô bằng việc lăng nhục cô một cách kinh tởm như thế, nếu cô vẫn còn ở trong tay chúng lâu hơn nữa, cô biết cô sẽ bị thương tổn khủng khiếp như thế nào và cô sẽ không bao giờ có thể yêu một người đàn ông hay chịu đựng được người ấy chạm vào cô nữa. Nếu Zane không kéo cô ra khỏi chỗ đó, kinh nghiệm tình dục đầu tiên cô có sẽ là một vụ bị cưỡng hiếp.

Không. Nghìn lần không

Thậm chí nếu chúng xoay sở để bắt được cô lần nữa, cô cũng không cho phép chúng giết chết giấc mơ của cô.

Bật lên bằng đôi chân mình, Barrie bước vài bước tới chỗ Zane đang uể oải tựa vào tường. Cô nhìn cơ thể rắn chắc của anh đã nhận biết được hành động của cô, dù anh không cử động. Cô đứng trên, nhìn chăm chăm xuống anh với đôi mắt xanh lục bừng lên trong bóng sáng mờ nhạt. Anh nhìn cô với ánh mắt kín bưng, khó dò.

“Hãy làm tình với em” cô nói với một giọng thô ráp.

5. Chương 5

“Barrie...” Anh bắt đầu, với kiểu giọng này, cô biết là anh sẽ từ chối.

“Không” Cô kêu lên dữ dội. “Đừng bảo em là em nên suy nghĩ về điều đó, hoặc đó không phải là điều mà em thực sự muốn. Em biết những gì em đã trải qua với lũ con hoang đó. Em biết anh không tin em, nhưng chúng không cưỡng hiếp em. Chúng nhìn em, sờ mó em, và em không thể ngăn chúng lại được.” Cô ngưng lại, hít thở thật sâu, để tự trấn tĩnh “Em không ngu ngốc. Em biết chúng ta vẫn đang trong vòng nguy hiểm, rằng anh và đồng đội của anh có thể bị thương thậm chí bị giết trong khi cố gắng cứu em và bản thân em có thể vẫn bị kết thúc trong tay bọn chúng. Em chưa bao giờ làm tình trước đây, với bất kì ai. Em không muốn lần đầu của em lại là bị cưỡng hiếp, anh hiểu chứ? Em không muốn để chúng được thỏa mãn kiểu đó. Em muốn lần đầu của em là với anh.”

Cô làm anh ngạc nhiên, cô nhận thấy thế, và cô cũng đã biết trước rằng Zane Mackenzie không phải là loại đàn ông bộc lộ rõ ràng ra ngoài những ý nghĩ của anh ta. Anh ngồi thẳng lên, đôi mắt nhạt màu của anh hơi nheo lại khi anh dò xét cô với cái nhìn xuyên thấu.

Anh vẫn sẽ từ chối, và cô không nghĩ rằng cô có thể chịu đựng được điều đó. “Em thề,” cô thốt lên tuyệt vọng “Chúng đã không làm điều đó với em. Em cũng không mắc bất cứ bệnh nào, nếu đó là điều mà anh đang lo lắng.”

“Không” anh nói, giọng anh đột nhiên căng ra. “Đó không phải là điều mà anh lo.”

“Đừng bắt em phải cầu xin” cô rên lên, siết chặt hai bàn tay với nhau, và nhận ra rằng cô đã làm thế rồi.

Và rồi, những biểu hiện trong đôi mắt nhạt màu ấy mềm đi và trở lên ảm áp hơn. “Anh sẽ không làm thế” anh khê khàng, và đứng dậy với dáng điệu uyển chuyển mạnh mẽ của mình. Anh cao vượt hơn cô, và trong một khoảng khắc Barrie cảm thấy quá rõ ràng sự khác biệt về kích cỡ cơ thể của họ. Cô tự hỏi một cách rối rắm về những gì cô nghĩ là mình đang làm. Rồi anh đi qua cô đến chỗ cái chăn, quỳ xuống và vuốt phẳng nó, sau đó anh nằm xuống, duỗi lưng ra, và nhìn cô với sự thấu hiểu tuyệt đối trong đôi mắt thoảng xa xôi và từng trải của mình.

Anh biết. Và cô chưa từng biết mình thật sự cần gì cho đến tận khi đọc được sự thấu hiểu đó trong mắt anh. Nhìn anh nằm xuống, để bản thân dưới sự điều khiển của cô, một cái gì đó trong cô chợt vỡ òa. Anh biết. Anh hiểu những cảm xúc đang khuấy động ở phía sâu trong con người cô, hiểu những gì đã mang cô đến với anh với một nhu cầu mãnh liệt và đáng kinh ngạc. Đó chính là cô muốn lần đầu tiên của cô là thuộc về cô, với người đàn ông cô chọn; những tên bắt cóc đã cướp một vài thứ ra khỏi cô, và anh mang chúng trở lại. Chúng trôi nổi cô lại, lột cô trần truồng, nhục mạ cô, và cô đã tuyệt vọng vì không thể ngăn chúng lại. Zane mang sự tự chủ quay trở lại cho cô, trấn an cô và cũng lúc đó đã tể nhị cho phép cô đáp trả sự tổn thương mà cô phải chịu đựng lại cho giới đàn ông.

Cô không muốn nằm vô vọng bên dưới anh. Cô muốn kiểm soát cái sẽ đưa vào trong cơ thể của cô, muốn những cái đó chuyển động theo nhịp điệu của cô chứ không phải anh, muốn là người sẽ quyết định nó nhiều như thế nào, bao nhiêu lâu, nhanh chậm ra sao.

Và anh đang cho phép cô làm điều đó.

Anh cho cô kiểm soát cơ thể anh.

Cô chỉ vừa mới thở lại được khi cô lún đầu gối xuống bên cạnh anh. Những thớ thịt ảm áp trần trụi và hoàn toàn râm nắng mời gọi đôi bàn tay cô đến gần hơn, gần hơn, cho tới tận khi sự thôi thúc ấy đã chiến thắng sự hồi hộp và những ngón tay cô rà nhẹ lên phần bụng anh, ngực anh. Trái tim cô đập điên cuồng. Nó cứ như là đang nựng một con hổ, biết rằng con vật ấy nguy hiểm như thế nào nhưng nổi ham muốn bộ da lông mượt mà đã vượt lên trên cả sự kháng cự. Cẩn thận cô áp bàn tay dọc theo xương sườn anh, ôm khít da thịt anh dưới lòng bàn tay cô, cảm nhận được sức dẻo dai của lớp da bên trên những bắp thịt mạnh mẽ, và bên dưới đó, sự rắn chắc của khung xương. Cô có thể cảm thấy nhịp đập thành thịch của trái tim anh, những cái xương sườn nhô lên khi anh thở

Cả nhịp tim đập và hơi thở dường như rất gấp. Cô liếc nhanh lên khuôn mặt anh và đỏ bừng mặt vì những gì mà cô nhìn thấy, sự kích động trong đôi mắt trĩu nặng của anh, màu sâu thẳm trên đôi môi anh. Cô biết nổi ham muốn trông như thế nào; cô đã thấy một mặt thô bỉ của nó hiện ra trên gương mặt của những kẻ bắt cóc cô, và giây phút này cô thấy mặt dễ chịu của nó trong Zane. Nó làm cô giật mình, vì cô không làm sao mà có thể thấy được sự ham muốn trong lời đề nghị mà cô đưa ra cho anh, và tay cô rơi khỏi người anh.

Môi anh tách ra tạo lên một đường cong thích thú để lộ một chút hàm răng trắng, cô cảm thấy tim mình hầu như ngưng đập. Nụ cười của anh tuyệt diệu hơn những gì cô có thể tưởng tượng. “Yeah, anh bị kích động,” anh nói nhẹ nhàng. “Anh phải vậy chứ, nếu không thì sẽ chẳng thể làm được gì.”

Anh nói đúng, tất nhiên, và mặt cô lại càng đỏ. Vấn đề đó là sự thiếu kinh nghiệm. Mặc dù cô biết về mặt lý thuyết về việc làm tình, và một hoặc hai lần những người hẹn hò với cô đã hôn cô một cách nóng bỏng bất ngờ và ôm cô đủ chặt để cô có thể nói rằng anh ta cảm thấy bị kích thích, nhưng, cô chưa bao giờ phải trực tiếp đối mặt với sự cương cứng này - cho đến bây giờ.

Tình huống khác biệt này là do yêu cầu của cô. Cô liếc trộm về phía trước quần anh, ở nơi có cái vật căng phồng đang đẩy lên sau lần vải.

“Chúng ta không cần phải làm việc này” anh lại đề nghị, và sự quyết tâm của Barrie bùng lên thoát khỏi cảm giác do dự.

“Không, em phải làm”

Anh đưa tay về phía thắt lưng. “Vậy thì anh nên...”

Ngay lập tức cô ngăn anh lại, đẩy tay anh lên xa phía trên, bắt chúng gối dưới hai bên đầu. “Để em làm nó” cô nói, dữ dội hơn cô chủ định. Đây là buổi trình diễn của cô.

“Được thôi” Anh lầm bầm, và một lần nữa cô biết là anh hiểu. Buổi trình diễn của cô, sự kiểm soát của cô, từng bước tiến hành. Anh thả lỏng ra trên tấm vải, nhắm mắt như thể anh sắp sửa đánh một giấc.

Như thế dễ hơn, khi biết rằng anh không nhìn cô, không nghi ngờ gì, đó là chủ ý của anh. Barrie không muốn quá lóng ngóng, không muốn tô đậm sự thiếu kinh nghiệm của cô hơn thêm một chút nào nữa, sau những cái mà cô đã thể hiện nãy rồi, vì vậy trước khi chạm tay vào thắt lưng của anh, cô nhắm nhanh một chốc những cách thức đã được đọc để chắc chắn cô hiểu nó. không cho phép bản thân có thời gian để hèn nhát. Cô nhanh chóng với lên, tháo thắt lưng đó, nới quần dài của anh ra. Dưới quần dài là một cái quần bơi. Khó hiểu, cô nhìn chằm chằm vào nó. Quần bơi?

Rồi cô hiểu ra. Anh là một SEAL; từ viết tắt của Sea, Air và Land. Anh thân thuộc với cả ba môi trường này, có thể bơi hàng dặm. Bởi vì Benghazi là một hải cảng nên có thể đội của anh đã chọn cách xâm nhập vào từ biển. Có thể họ đã sử dụng vài loại thuyền nào đó để tiếp cận đất liền, nhưng cũng có thể có chỉ đơn giản được thả xuống cách cảng một khoảng và đã bơi suốt chặng đường còn lại.

Anh đã liều mạng sống của mình để cứu cô, và bây giờ vẫn vậy, anh đang đưa cho cô thân thể anh. Mọi thứ trong cô như xoắn chặt, và cô run rẩy bởi cơn tấn công ồ ạt của cảm xúc. Ôi, Chúa ơi. Cô đã biết về bản thân cô trong 24 giờ qua nhiều hơn trong cả quãng đời 25 năm của cuộc đời cô. Có lẽ sự trải nghiệm đã làm cô thay đổi. Cũng theo cách đó, có cái gì đó đã xảy ra sâu bên trong cô, một cái gì đó rất quan trọng, và cô đang học cách để xử trí với nó

Cô đã để cho cha bao bọc cô trong một cái chăn bảo vệ ngọt ngào trong vòng 15 năm, cô không thể đổ lỗi cho ông, bởi vì cô đã cần tấm chăn đó. Nhưng mọi thứ đã qua. Định mệnh đã hất cô vào đời thực, kéo cô ra khỏi lớp kén bảo vệ của mình, và như một cánh bướm, cô không thể quay lui lại với những sợi kén tơ bao xung quanh. Tất cả những gì cô có thể làm là cứ dần tới, với những cái mà cô chưa hề biết.

Cô trượt bàn tay xuống đai của cái quần bơi và bắt đầu kéo nó và cái quần dài của anh, xuống qua hông. Anh nâng phía thân dưới lên để giúp cô. “Đừng cởi hết ” anh lầm bầm, vẫn giữ mắt nhắm và bàn tay gối dưới đầu “Anh có thể xoay sở mọi thứ nếu bị bắt gặp với một cái quần bị tụt xuống, nhưng nếu mà cởi hoàn toàn, một số thứ sẽ khiến anh chậm lại”

Dù hồi hộp, Barrie vẫn mỉm cười bởi cái tính tự tin cao ngạo và sự châm biếm hài hước này. Nếu anh không quá kiêu chề, anh có thể được miêu tả như một tên vênh váo. Anh chẳng hề nghi ngờ bất cứ cái gì về khả năng chiến đấu của bản thân.

Bàn tay cô vuốt ve xuống dưới phía mông anh trong khi cô trượt nhẹ tay mình vào phía trong quần anh. Một cảm giác rùng mình dễ chịu không ngờ được gợn lên xuyên suốt dọc cơ thể cô khi cô chạm vào mông anh, mát lạnh và trơn mượt, những cơ bắp rắn chắc, những người sành sỏi có thể ghen tị với cô về giây phút này, và cô ước cô có đủ can đảm để nắn nắn, để thưởng thức đầy đủ cái sự nam tính hoàn hảo đó. Thay vì

vậy cô giật mạnh quần anh, kéo chúng xuống giữa đùi. Anh thả lỏng, để hông anh một lần nữa tì hẳn lên cái chăn, và Barrie tận mắt nhìn thấy một người đàn ông trần trụi thực sự. Cô đã đọc những cuốn sách miêu tả về tình trạng kích thích tình dục, nhưng trực tiếp nhìn thấy nó, và ở trong một phạm vi rất gần, nó còn ấn tượng và lạ lùng hơn gấp trăm lần.

Cô mò mẫm với ra, bàn tay cô như bị nam châm hút. Cô chạm vào đó, lấy đầu ngón tay vuốt dọc theo chiều dài của cái vật nam tính đang sưng phồng của anh. Nó dường như rung rung và giật mạnh lên theo những cái vuốt ve. Anh hít vào một hơi rất nhanh. Phản ứng của anh tác động lên cô, một cú nghen chặt nơi ngực, cơ thể cô, lại xoắn chặt một lần nữa, rồi bắt đầu thả lỏng ra với những đợt sóng ầm ập. Bây giờ dừng cảm hơn, cô gấp những ngón tay xung quanh nó, thở nhẹ nhàng với sự hài lòng khi cô cảm thấy hơi nóng bên dưới cái mát lạnh, sắt thép bên dưới lớp lụa, sự rộn ràng cấp bách.

Và cô cảm thấy được sự khao khát của chính mình, dồn dập chảy trong từng thớ thịt như một con sông nóng rực chảy qua, đặt quyết tâm dữ dội vào chuyện làm tình. Điều đó đúng phải diễn ra như thế này. Cô tin tưởng nghĩ; Cả hai phải cùng cảm thấy sẵn lòng, chứ không phải cùng giận dữ. Và cô không muốn trì hoãn, không muốn cho bản thân có thời gian để cân nhắc lại, hay để cô có thể mất bình tĩnh.

Cô nhanh chóng nhấc chân, và ngồi lên phía trên anh. Không còn giận dữ, không còn tuyệt vọng với những người đàn ông khác. Thỏa mãn, ầm ập và ngọt ngào. Với đầu gối siết chặt lấy hông anh, hành động theo bản năng, cô giữ lấy cái dây dận đang kích động của anh, và chậm chậm hạ người xuống, hướng cơ thể họ vào với nhau.

Cú chạm đầu tiên của da thịt anh ấn vào cô rất nóng và choáng váng, cô run người giật mạnh lên, thoát khỏi sự đung chạm kì lạ. Zane run lên, một phản ứng nguyên thủy nhất gợn lên, rồi lại tiếp tục nằm im lặng giữa đôi chân cô, vẫn nhắm mắt, để cô tiếp tục tự làm những gì cô muốn.

Ngực thít chặt đến không thể thở được; cô há miệng nhanh hỏn hể hít lấy từng ngụm không khí. Sự tiếp xúc, chỉ xảy ra một thoáng, đã chạm đến cái thôi thúc rộn ràng ở giữa hai chân cô, cứ như là cơ thể cô, sau cái từ chối choáng váng ban đầu đó, đã ngưng lại trong sự thừa nhận bản năng nữ giới trước phái mạnh. Ngực cô căng và như phát sốt dưới lớp vải đen của áo anh. Kì lạ, đúng... nhưng kích thích vô hạn. Khao khát đau đớn trong cơ thể cô, dòng sông ấy lại đang dâng lên.

Cô tự nói với mình rằng cô đã sẵn sàng cho cái đau sẽ nhói đến, cho nỗi hoảng sợ của cơ thể trước sự xâm nhập này, thậm chí cái khao khát đang thôi thúc cô là hãy kết thúc điều đó. Hào hứng hơn, cô lại tì mình lên trên anh, giữ bản thân mình vững vàng khi cô đặt nó tựa lên ngõ vào cơ thể cô và bắt đầu để trọng lượng mình ấn cái đang run lên dựng đứng kia đâm xuyên vào trong cô.

Sự không thoải mái ngay lập tức dồn lên và còn tồi tệ hơn là cô tưởng. Cô dừng lại, nuốt nghẹn trong khi cô cố kiểm soát sự nao núng bản năng muốn dứt ra khỏi nguồn gốc của nỗi đau. Anh cũng đang hít thở sâu, cô nhận thấy, dù đó là hành động duy nhất mà anh tạo ra. Cô dần vào khó khăn hơn, nghiến chặt răng để chống lại cảm giác bị căng giãn ra đang bùng lên, rồi không thể chịu được thêm nữa cô giật mạnh ra khỏi anh. Lần này sự không thỏa mái giữa hai chân cô không những không biến đi mà còn tiếp tục bùng bùng lên.

Nó sẽ không thể tốt hơn, cô tự bảo mình. Cô có thể cứ tiến về trước và làm điều đó. Thở hỏn hể, một lần nữa cô hạ thấp mình tì vào anh. Nước mắt òa khi cô vật lộn cố hoàn tất việc đó. Tại sao nó không đơn thuần chỉ là tiến vào? Cái áp lực giữa hai chân cô rất to lớn, và không thể chịu được, một tiếng thốn thụt bật ra khỏi họng cô khi cô cố dần xuống.

“Giúp em,” cô cầu xin, với một giọng hầu như không thể nghe thấy được.

Anh chậm chậm mở mắt, và cô gần như ngưng lại nơi ánh lửa nhạt màu đang thiêu đốt trong đó. Anh chỉ đưa một tay ra, tay phải. Chạm nhẹ nhàng vào má cô, những đầu ngón tay chai sần thô ráp nhưng dịu dàng bất tận; sau đó anh kéo chúng xuống cổ cô, dịu nhẹ lên chiếc áo rồi tới bầu vú bên trái, nơi chúng nắn nát ở nhũ hoa trong một khoảng khắc tìm ngưng đập, cuối cùng xuống tới chỗ gặp nhau giữa đôi chân cô.

Sự ve vuốt ấy nhẹ như một lời thăm thì. Nó nán lại giữa đôi chân cô tròn ghẹo, chà xát, và ve vuốt. Cô trở lên lặng yên, cơ thể cô đã thăng bằng lại khi cô tập trung vào những cảm giác mới mẻ. Cô nhắm mắt tập trung tất cả các giác quan vào bàn tay anh và những gì mà nó đang làm, cái cách anh chạm vào cô. Thật

là tuyệt vời, nhưng chưa... thật... đủ. Anh đang trêu nhử cô với sự hứa hẹn về một cái gì đó hơn thế, cái gì đó đầy hơn, mạnh mẽ hơn và rằng những ngón tay ve vuốt nhẹ nhàng kia không bao giờ chạm vào nơi cô muốn. Barrie hít thật sâu, núp vú cô cương lên đáp lại. Cả phần thân thể còn lại của cô lơ lửng chờ đợi. Cô đợi, đợi sự tiếp xúc dịu dàng chà xát cô đến ngây ngất, đợi... hông cô chuyển động, cơ thể cô run lên một cách bản năng, theo những ngón tay anh.

Ah. Đó. Chỉ trong một khoảng khắc, đó. Tiếng rên nho nhỏ thoát ra từ cổ họng cô khi một sự thỏa mãn xuyên thẳng vào người cô. Cô chờ đợi anh vuốt ve cô trở lại, nhưng thay vì vậy những ngón tay anh lại di chuyển gần đến phát điên, tròn ghẹo và tránh né. Một lần nữa, hông cô di chuyển theo, và cô lại được đáp thưởng bằng sự thỏa mãn thuần khiết nhá lên như ánh chớp đó.

Và vũ điệu huyền ảo, xác thịt bắt đầu. Anh dẫn, cô theo. Những cú tiếp xúc vừa đúng đó đến nhiều hơn, và sự thỏa mãn cũng òa vỡ hơn khi cường độ mãnh liệt của chúng lặp lại. Giữa đôi chân cô, cái đàn ông cương cứng của anh vẫn dò dẫm ngoài lối vào, theo một cách nào đó mỗi chuyển động của hông cô dường như hướng nó tới cái đích ấy gần hơn. Cơ thể cô lắc lại, run run theo nhịp điệu khao khát cổ xưa, cồn lên và trêu nhử như những đợt thủy triều. Cô có thể cảm thấy anh làm cô căng ra, cảm thấy sự không thoải mái sắc bén lên theo những chuyển động của cô...và sự ham muốn cứ trêu nhử cô tiến lên phía trước như một Lorelei, và bằng một cách nào đó cô bắt đầu cần anh ở bên trong cô, cần đến nỗi mà sự đau đớn ấy cứ tiếp tục nhức nhối lên. Cô quấn tay mình trên ngực anh, và chuyển động của cô thay đổi, trượt lên và ngã xuống hơn là lắc mình sang hai bên. Tiếp xúc của anh cũng thay đổi, đột nhiên nhấn trực tiếp vào nơi mà cô muốn nhất.

Cô cần môi để kìm một tiếng thét, ngón cái anh chà sát đòi hỏi, giải thoát một cơn lũ, chuyển cơn sóng ập vào trong sự hoang dại và hoàn toàn vượt quá sự kiểm soát của cô. Cô vẫn quá khát khao để mức có thể bốc cháy vì ham muốn, đau đớn bởi sự trống vắng. Cơn đau vẫn cứ nhức nhối; cô phải có những gì mà cơ thể anh đã hứa hẹn, những gì cô cần. Với một tiếng rên nhỏ, cô ấn người xuống, bắt phần cơ thể mềm ẩm của cô phải chấp nhận kẻ xâm nhập. Cô cảm thấy vật cản, sẵn có trong cơ thể, rồi đột nhiên phần mam tính nóng ẩm sưng phồng của anh ấn sâu vào cô.

Nó đau. Rất đau. Cô cứng người lại ở đó, mắt cô vụt mở, mở to đau đớn. Cái nhìn của họ khóa vào nhau, cô tối lại vì đau, anh bùng cháy vì dục vọng bị kiềm chế không thương xót. Đột nhiên cô nhận ra cơ thể mạnh mẽ bên dưới cô căng cứng đến như thế nào, sự kiềm chế đã đòi hỏi anh nhiều đến mức nào. Nhưng anh đã hứa để cho cô tự thực hiện những bước của cô, và anh đã giữ lời hứa đó, chỉ chuyển động khi cô yêu cầu giúp đỡ.

Một phần trong cô muốn ngưng lại, nhưng phần bản năng sâu hơn mạnh mẽ hơn lại giữ cô cứ dần bên trên anh. Cô có thể cảm thấy anh đang rung lên bên trong cô, cảm thấy sự đáp trả chặt khít của cơ thể chính cô như thể miền da thịt đó biết nhiều hơn tâm trí, và có lẽ nó đúng. Anh thậm chí còn căng thẳng hơn. Da anh bóng rịn mồ hôi và tim anh đập điên cuồng trong lồng bàn tay cô. Cô cảm thấy một nỗi kích động choáng váng khi có được người chiến binh nam tính tuyệt đối và nguy hiểm đến khó tin khi cô muốn, chỉ cho giây phút này, cách ly khỏi thực tế. Họ mới chỉ gặp nhau mấy giờ trước; họ chỉ còn mấy giờ trước khi họ có thể không bao giờ gặp lại nhau nữa. Nhưng giây phút này anh là của cô, gắn vào bên trong cô, và cô sẽ không quên một khoảnh khắc đã trải qua nào.

“Em làm gì bây giờ?” cô thăm thì.

“Cứ chuyển động” anh nhẹ nhàng đáp lại, và cô làm theo.

Nhắc lên. Hạ xuống. Nhắc cơ thể cô ra khỏi anh, rồi lại ấn chìm xuống. Mãi mãi, đến tận khi cô quên hết cả cảm giác đau đớn và mất mát chìm trong một miền sung sướng nguyên sơ. Bàn tay anh vẫn còn ở giữa đôi chân cô, tiếp tục ve vuốt thôi thúc cô dần lên, thậm chí cô cũng chẳng cần đến sự thôi thúc ấy. Cô di chuyển trên anh, càng lúc càng nhanh, kéo anh càng lúc càng sâu. Cơ thể mạnh mẽ của anh mềm dẻo giữa hai đùi cô, đau đớn, rồi một tiếng gầm gừ thoát ra từ cổ họng anh. Ngay lập tức anh bắt bản thân nằm thẳng lại, trói buộc bởi lời hứa của anh.

Xuống. Lên. Lặp lại. Và lặp lại. Sự đỉnh điểm đang mạnh dần sâu bên trong cô, cái nóng bỏng tăng lên như một cơn sốt không thể chịu nổi, sự căng thẳng vặn xoắn ngày càng chặt cho tới tận khi cô cảm thấy như sắp vỡ òa nếu cô còn cử động thêm bất cứ một thứ thịt nào khác. Cô đông cứng lại tại đó phía trên

anh, rên rỉ, không thể đẩy tự bản thân vượt qua giới hạn cuối cùng.

Tiếng gầm gừ lại một lần nữa phát ra nơi cổ họng anh. Không, còn sâu hơn cả một tiếng gầm gừ; nó là tiếng của một ngọn núi lửa trong con người phun trào ra thứ sức mạnh bị nén lại sâu bên trong. Sự kiềm chế của anh đã vỡ tan, và anh chuyển động, mãnh liệt ôm cả hai tay lên hông cô và kéo cô xuống chặt khít và không chịu nổi nỗi đau đớn hơn nữa, anh tổng mạnh hoàn toàn vào trong cô. Anh chưa bao giờ vào sâu đến thế; cô không dẫn xuống anh nhiều. Cảm giác như một dòng điện. Cô tìm một tiếng hét khi anh khuấy động bên dưới cô, căng phồng hướng lên giữa hai đùi cô, đẩy cô lên đến mức đầu gối cô quỳ xuống nền nhà. Đầu anh ngửa ra sau, cái cổ ghì xuống trong nỗ lực giải thoát, hàm răng anh lộ ra. Barrie cảm thấy sự phun trào nóng ấm khi anh thoát ra, cảm thấy anh ở rất sâu trong cô đến mức anh đã chạm vào cả trung tâm con người cô, và thể là đủ để đưa cô thoát ra mọi giới hạn.

Ánh chớp thuần khiết lóe lên trong cô. Cô nghe thấy bản thân mình òa vỡ, một tiếng nứt nở mỏng manh của sự ngây ngất không gì che phủ được. Tất cả các thứ thịt trong cô thít chặt xung quanh anh, thả lỏng ra, rồi lại thít chặt, mãi mãi, như thể cô đang uống lấy anh.

Cuối cùng cơn bão cũng qua đi, bỏ lại cô với sự yếu ớt và run rẩy. Người cô như không xương, không thể tiếp tục ngồi thẳng lên được. Sụp xuống vô vọng như một ngôi nhà ghép bằng những lá bài trong cơn động đất. Anh giữ lấy cô, đỡ cô nằm xuống để cô tựa vào ngực anh, và vòng tay bao bọc lấy cô khi cô thở hổn hển và thốn thức. Cô không định khóc, không biết sao nước mắt cứ trào ra trên mặt. “Zane” cô thầm thì, và chẳng thể nói thêm được gì nữa.

Cánh tay anh to lớn và cứng cáp ve vuốt xoa dịu lên xuống nơi lưng cô. “Em ổn chứ?” Anh lẩm nhẩm, và có gì đó hoàn toàn nam tính và thân thiết trong giọng nói trầm sâu của anh, một giọng thấp nhỏ thỏa mãn và chiếm hữu.

Cô nuốt nước mắt xuống, bắt bản thân bình tĩnh lại. “Vâng” cô nói với một giọng nhỏ, sũng nước. “Em đã không biết nó quá đau như thế. Hay là quá tuyệt vậy nữa” cô thêm vào, vì cô khóc cho cả hai lý do. Kì lạ là cô đã không chuẩn bị đón nhận sự thỏa mãn cũng như là đón nhận nỗi đau. Cô cảm thấy chóng chênh và chìm lấp. Cô có thực sự ngu ngốc đến nỗi nghĩ là có thể làm một hành động riêng tư thân thiết đến mức này và vẫn không chạm vào vỏ bọc cảm xúc? Nếu cô có khả năng giữ vững được khoảng cách với tinh thần mình như thế, cô đã không còn là trinh nữ đến giờ. Cô sẽ tìm ra cách luồn khỏi vòng bảo vệ độc đoán của cha, nếu cô muốn, nếu có bất kì một gã đàn ông nào khơi gợi được bằng một phần mười sự hưởng ứng của cô mà người chiến binh này đã khuấy lên chỉ trong vòng 2 phút họ gặp nhau. Nếu cô được cứu bởi một người đàn ông khác, cô sẽ không đòi hỏi một sự giúp đỡ thân thiết đến vậy với anh ta.

Việc làm tình đã làm quên đi ranh giới giữa họ, sự giàng buộc xác thị mạnh hơn nhiều, và sâu sắc hơn tất cả những gì cô có thể tưởng tượng. Bất chấp sự trinh trắng của mình, liệu cô có tin vào quan điểm hiện đại và dễ dãi rằng làm tình chỉ đơn giản để cho vui, như là đi tàu lượn siêu tốc ư? Có thể, đối với một số người, tình dục chỉ đơn thuần là một cuộc vui, nhưng cô sẽ không bao giờ nghĩ được việc làm tình là bất cứ cái gì hơi hợt như thế nữa. Tình dục thực sự là thăm sâu và nguyên thủy, và cô biết cô sẽ không bao giờ lại như thế. Cô đã không kể từ giây phút anh đưa cô chiếc áo và cô đã yêu anh. Không nhìn thấy mặt, cô đã yêu bản chất đàn ông trong anh, sức mạnh và sự quan tâm của anh. Chẳng sao cả, nếu sáng ra, anh trông xấu xí và méo mó vì những vết sẹo. Trong bóng tối của căn phòng hoang đó, và bóng tối của trái tim cô, cô đã nhìn thấy được nhiều thứ ẩn giấu dưới vẻ bề ngoài, và cô đã yêu anh. Điều đó thật đơn giản, và thật khó khăn.

Chỉ bởi vì cô cảm thấy thế, không có nghĩa là anh cũng vậy. Barrie biết những nhà tâm lý sẽ nói gì. Đó là hội chứng hiệp sĩ giáp bạc, sự tôn sùng bị thổi phồng lên do hoàn cảnh. Bệnh nhân luôn yêu bác sĩ và y tá của họ. Zane chỉ đơn giản là đang thực hiện nhiệm vụ của anh là cứu cô, mang ánh sáng cho cô, đối với cô có nghĩa là cuộc đời cô, bởi vì cô chưa một giây phút nào cho rằng bọn bắt cóc sẽ để cô sống. Cô nợ anh cuộc đời cô, sẽ biết ơn anh suốt phần đời còn lại - nhưng cô không nghĩ rằng cô có thể yêu anh chỉ như một người đàn ông, người đã trườn qua cái cửa sổ đó. Cô yêu Zane.

Cô nằm lặng yên ở trên anh, đầu cô rúc vào cổ họng anh, cơ thể họ vẫn gắn liền với nhau. Cô có thể cảm thấy âm điệu mạnh mẽ của nhịp tim anh đập dội vào bầu vú cô, có thể cảm thấy ngực anh mở ra theo nhịp thở. Mùi xạ hương và nóng ấm của anh kích thích cô hơn bất cứ loại hương liệu đắt tiền nào. Cô cảm thấy

nơi đây thân thuộc hơn, nằm với anh trên tấm vải giữa những tòa nhà đổ nát, hơn cả những nơi sang trọng và được bảo vệ cô từng ở.

Cô chẳng biết gì về cuộc đời anh. Chẳng biết anh bao nhiêu tuổi, anh từ đâu đến, anh thích ăn gì đọc gì hay anh ưa xem chương trình tivi nào. Cô không biết là anh đã từng kết hôn chưa nữa.

Kết hôn. Lạy Chúa, cô thậm chí chưa hỏi. Đột nhiên bụng cô thấy như phát ốm. Nếu anh đã lấy vợ, và rồi anh không phải người đàn ông mà cô tưởng, thì cô vừa mới gây ra một sai lầm lớn nhất trong cuộc đời mình.

Nhưng đó cũng không hoàn toàn là lỗi của anh. Cô đã cầu xin anh, và anh đã hơn một lần cho cô cơ hội để thay đổi ý kiến. Cô không nghĩ là mình có thể chịu đựng được nếu anh làm tình với cô chỉ vì lòng trắc ẩn.

Cô thở sâu, biết rằng mình phải hỏi. Cứ lờ đi thì có thể đỡ hơn, nhưng cô không cho phép bản thân dễ dãi. Nếu cô đã làm điều gì đó sai trái khủng khiếp, thì cô muốn được biết.

“Anh kết hôn chưa?” cô buột ra.

Anh thậm chí không căng lên mà nằm hoàn toàn thoải mái bên dưới cô. Một tay trượt trên lưng cô và cuộn lại bao lấy cổ cô. “Chưa,” Anh nói với giọng thấp nhỏ. “Bây giờ e có thể thu móng vuốt lại rồi đấy”. Những từ ngữ thích thú một cách lười nhác.

Cô nhận ra là cô đang bấm những móng tay trên ngực anh và vội vàng đuổi chúng ra. Lo lắng, cô nói, “Em xin lỗi, e không cố ý làm anh đau”

“Đau đấy, và rất đau” anh nói một cách thoải mái. “Đạn và dao đau như quỷ. So ra, chỉ một miêu nữ nhỏ nhắn cào cũng không thể đau nhiều đến thế đâu”

“Miêu nữ?” Barrie không biết là nên cảm thấy xấu hổ hay là thích thú nữa. Sau một giây vật lộn, niềm thích thú chiến thắng. Không một người bạn hay đồng nghiệp của cô từng miêu tả cô bằng những từ như vậy. Cô đã từng nghe thấy bản thân được tả như là nữ tính, điềm đạm, thận trọng, chu đáo và tất nhiên là, chưa bao giờ như một con mèo cái cả.

“Mmm” Một âm thanh như tiếng gầm gừ thoát ra khỏi họng anh. Những ngón tay cứng rắn của anh lười nhác xoa bóp cổ cô, trong khi tay kia trượt xuống phía dưới lưng cô để tìm kiếm dưới lần áo và bao tròn một cách sở hữu trên mông cô. Lòng bàn tay anh thiêu đốt da thịt cô như một miếng sắt nung vảy. “Nhỏ xinh. Và em thích được vuốt ve”

Cô không thể phủ nhận nó, không khi mà chính anh đang ve vuốt cô. Cảm giác tay anh trên mông cô thật gọi tình một cách đáng kinh ngạc. Cô không thể không ngo ngoáy một lúc, và rồi thở hổn hển khi cảm thấy cái khối thịt của anh đang phồng lên bên trong cô. Hơi thở anh cũng bắt nhịp, và những ngón tay anh ấn xuống phần khe hở ở giữa đôi mông cô

“Anh cần hỏi em một vài câu” anh nói, và giọng anh căng lên.

Barrie nhắm mắt lại, một lần nữa cảm thấy một sự ấm nóng đang giãn ra tận sâu trong báo hiệu nỗi ham muốn quay trở lại. Đó là một sự cảm giác đáng kinh ngạc, khi cái vật nam tính của anh phồng lên trong cô, không chỉ dài ra mà còn dày hơn nữa.Ồi, tuyệt. Cô lại muốn làm điều đó, nhưng cô không tin là cô còn đủ sức. “Gì vậy?” cô lầm bầm, bị sao nhãng bởi những điều đang xảy ra ở giữa hai chân cô.

“Em đã tổng khứ được những bóng ma đó chưa?”

Bóng ma. Anh hướng cô lùi lại nỗi kinh hoàng trong cái cách mà bọn khốn khiếp đó đã sờ mó cô. Cô nghĩ về nó và nhận ra là cô đã. Cô vẫn còn giận dữ về cái cách chúng đối xử với cô, và cô thực sự muốn có súng của Zane trong tay và bọn đó trong tầm mắt, dù cô trước đó chưa bao giờ bắn súng trong suốt cuộc đời mình. Nhưng vết thương, phần nữ tính trong cô đã tìm thấy chiến thắng trong hành động làm tình đầy hoan lạc với Zane, và với việc đó cô đã hàn gắn được chính bản thân mình. Hoan lạc... theo một cách nào đó từ ấy đã rơi ra khỏi những gì ngăn ngại mà cô đã trải qua. Thậm chí sự ngăn ngại cũng không miêu tả đủ cường độ mạnh mẽ, cái cảm giác nổ tung bên trong, ứ đọng, cơ thể cô trở lên hoàn toàn tan đi.

“Rồi” cô thầm thì “Những bóng ma đã đi rồi”

“Được rồi” Giọng anh vẫn căng lên. “Câu hỏi thứ hai. Cái áo khố khiếp đó sẽ phải được chờ cắt bỏ đi à?”

Cô giật mình ngồi thẳng dậy, hành động đó hướng anh vào sâu hơn trong cô và xoắn mạnh một tiếng thổ hồn hể của cô, tiếng rên lên của anh. Đau đốn, cô nhìn chăm chăm vào anh. Họ vừa mới làm tình, mà, thật ra, vẫn đang làm tình... cái áo cô mặc là những gì đã giữ cô không tan vỡ thành từng mảnh sau khi anh tìm thấy cô lúc đầu, đã khiến cô đủ can đảm để chạy chân trần trên những góc gạch tối tăm, đã trở thành biểu tượng hơn là chỉ sự đức hạnh. Có thể cô vẫn chưa phục hồi lại được như cô nghĩ. Bọn bắt cóc đã lột cô ra, bắt cô nằm trần truồng trước mặt chúng, và khi Zane lần đầu tiên đột nhập vào căn phòng đó, nhìn thấy cô trong tình trạng đó, cô đã cảm thấy nhục nhã. Cô không biết liệu mình có thể trần truồng trước anh bây giờ không, liệu cô có thể để anh nhìn thấy cơ thể đã bị cấu véo đánh đập bởi những người đàn ông khác không.

Cái nhìn trong suốt rõ ràng của anh rất điềm tĩnh và lặng lẽ. Một lần nữa anh hiểu. Anh biết anh đang yêu cầu gì nơi cô. Anh có thể bỏ kệ những thứ đó ở đây, nhưng anh muốn nhiều hơn. Anh muốn sự tin tưởng của cô, sự cởi mở, không còn bí mật đen tối nào giữa họ hết.

Anh muốn họ trở thành tình nhân.

Mối quan hệ ngăn ngui, hầu như đau đốn. Họ yêu cơ thể của nhau, nhưng sự ngăn trở như một bức tường ở giữa. Anh đã làm những gì mà cô yêu cầu, đã ấn chặt lưng xuống cho đến tận thời khắc trước, khi mà đỉnh điểm của anh đã phá tan đi sự kiềm chế. Giờ đây anh đang đòi hỏi một thứ gì đó nơi cô, đòi cô đưa cho anh vì anh đã trao nó cho cô rồi.

Gần như tuyệt vọng, cô nắm chặt vạt áo. “Em... chúng đã để lại những vết trên người em”

“Anh đã thấy những vết bầm tím rồi” Anh với lên và dịu dàng chạm vào má cô. “Thành thật mà nói thì em có một cái ngay đây nè.”

Một cách bản năng cô chạm lại vào má, nơi tay anh đã ở đó, cảm thấy sự dịu dàng. Ngay khi cô thả vạt áo ra, anh dịch hai bàn tay lên phía những cái cúc và chậm chậm, bắt đầu mở chúng, cho cô có thời gian phản đối. Cô cắn chặt môi, chiến đấu với nỗi thúc giục chộp lấy những mảnh áo đã bị mở ra và khép chặt chúng lại.

Khi tất cả đã được mở xuống phía dưới, anh trượt bàn tay vào trong và khum bầu vú cô lại, lòng bàn tay anh nóng khi chúng phủ lên phần núi đồi lạnh lạnh. Nhũ hoa cô ngứa ran khi chúng cứng lại, vươn ra để tiếp xúc. “Những vết bầm này làm chúng phải xấu hổ” anh thì thầm “Không phải em”

Cô nhắm mắt khi vẫn ngồi vắt hai chân bên người anh, cảm thấy anh cứng rắn và nóng bỏng bên trong cô, bàn tay cũng cứng và nóng trên bầu vú cô. Cô không phản ứng lại khi bàn tay anh rời ngực cô, bỏ chúng lại với cảm giác căng lên và đau đốn kì lạ, khi anh đẩy cái áo đen của anh xuống khỏi vai cô. Những thứ vải mắc lại quanh cánh tay cô, và anh lần lượt nhấc chúng lên, kéo ra.

Cô trần truồng. Không khí ẩm áp quết lên da thịt trần trụi của cô với một cái vuốt ve nhẹ nhất, và rồi cô cảm thấy những ngón tay anh cũng làm như vậy, vạch thật nhẹ nhàng lên mỗi vết thâm trên vai cô, cánh tay cô, bầu ngực cô, bụng cô, đến nỗi cô hầu như không cảm thấy anh nữa. “Cúi xuống đi” anh nói.

Chậm chậm cô vâng lời, hướng theo tay anh, xuống, xuống... và anh nhấc đầu lên, gần miệng cô với anh.

Nụ hôn đầu tiên của họ... họ đã làm tình với nhau rồi. Barrie đã bị choáng váng về cái ngu ngốc đến nhường nào của cô khi bỏ qua sự khoái lạc từ những nụ hôn của anh. Mối anh mạnh mẽ, ẩm áp và thèm khát. Cô lại chìm vào anh với một thanh âm nhỏ trộn lẫn giữa kinh ngạc và sung sướng rên lên từ họng cô. Bầu vú cô ấn tì lên anh, đám lông quăn tít trên ngực anh lướt lên những núm vú cực kì nhạy cảm của cô, một nỗi vui sướng khác cô đã lại không biết mà bỏ quên.

Ôi. Điều này thật tuyệt. Lưỡi anh thăm dò tìm đường vào, và cô ngay lập tức nhận lấy nó.

Một vài phút sau anh để đầu mình buông xuống tấm vải. Nỗi đau đốn dịu nhẹ anh phải trải qua, mí mắt anh nặng nặng. “Anh có một câu hỏi khác”

“Gì?” cô không muốn từ bỏ niềm sung sướng với khuôn miệng anh. Cô chưa bao giờ được nếm trải nụ hôn nhiều đến thế trước đây, nhưng anh hôn giỏi như quý. Cô với theo anh, bám lấy anh thấp hơn, xuống, đặt

những cái hôn ngắn nóng bỏng.

Anh khúc khích bên dưới miệng cô. Cái âm thanh trầm sâu khàn khàn đó quyến rũ cô. Cô cảm thấy nụ cười thật sự của anh thậm chí còn hiếm hơn cả cái cười mỉm, vì thế quý giá hơn gấp đôi.

“Lần này cho anh ở bên trên nhé?”

Câu hỏi này làm cô ngạc nhiên bật cười. Cô cố gắng kiềm chế, vùi đầu vào cổ anh, nhưng cơ thể cô vẫn run lên cười rúc rích. Anh trượt ra khỏi cô, làm cô cười dữ hơn. Cô vẫn cười khi anh bao vòng tay mạnh mẽ quanh cô và lăn tròn xuống, kéo cô lên để cô không bị rơi ra ngoài tấm vải, nhét cô xuống một cách dễ dàng bên dưới anh và chỉnh lại giữa hai chân cô. Cơn cười của cô chuyển thành tiếng hỗn hển khi anh căng phồng lên nặng nề trong cô.

Các giác quan của cô như bị ra khi cô dồn dập bởi những cảm giác mới, khi cô đã có quá nhiều trải nghiệm trước đó rồi. Cô biết anh là một người đàn ông to lớn, nhưng nằm bên dưới anh hầu như mang sự thân thuộc cho cái khác nhau về kích cỡ của họ. Mặc dù anh đã chống khuỷu tay đỡ lấy trọng lượng mình để tránh ép dí lấy cô, cô vẫn cảm thấy sức nặng của cơ thể mạnh mẽ cứng thép của anh. Vai anh quá lớn đến nỗi làm cô nhỏ lại, bao bọc xung quanh cô, che chở cô. Khi cô ở trên, cô có thể kiểm soát được độ sâu của sự xâm nhập. Quyền quyết định bây giờ là anh, đùi cô rộng mở ra bởi hông anh. Anh cảm thấy mình chưa bao giờ cứng hơn và sưng phồng hơn đến thế.

Anh đợi một khắc để nhìn xem cho sẽ chấp nhận sự dễ bị tổn thương khi ở vị trí này như thế nào. Nhưng cô không cảm thấy bị tổn thương, cô nhận ra. Cô cảm thấy hoàn toàn an toàn, đệm lên bởi sức mạnh của anh. Run run cô mỉm cười với anh và nhắc tay lên để bám vào cổ anh.

Anh mỉm cười đáp trả. Và rồi Zane Mackenzie làm tình với cô.

6. Chương 6

Hầu như không có thời khắc nào của phần còn lại ngày hôm đó mà họ không làm tình, nghỉ ngơi sau khi làm tình hay nghỉ ngơi để rồi làm tình. Những thanh âm của khu bến tàu vang lên xung quanh họ, tiếng rúc trầm của những con tàu, còi xe tải, âm thanh của những xích sắt và cần trục, nhưng bên trong căn phòng nhỏ mở tối này, dường như chẳng còn gì tồn tại trên thế giới này nữa, ngoài họ với nhau. Barrie như chìm vào trong sức mạnh của những lạc thú không kiềm chế nổi nơi anh và khám phá ra trong chính bản thân mình một niềm đam mê nối liền với anh. Sự lặng im cần thiết cũng chỉ tăng thêm cường độ mãnh liệt của cảm xúc.

Anh hôn vào những vết bầm tím trên bầu ngực cô và mút lấy núm vú của cô cho đến tận khi chúng nhức nhối vì khoái cảm. Cái cảm mọc ria lởm chởm của anh lướt vào bầu vú cô, ngực cô, nhưng anh vẫn luôn cẩn thận không làm cô đau khi anh tìm kiếm những vết thâm tím khác trên cơ thể cô và cũng dành cho chúng sự dịu dàng tôn kính như vậy.

“Nói cho anh biết chúng làm tổn thương em như thế nào” anh lầm bầm “và anh sẽ làm mọi chuyện tốt hơn”

Lúc đầu Barrie xấu hổ tránh tiết lộ chi tiết, thậm chí là với anh, nhưng khi buổi chiều nóng bỏng phủ xuống và anh cứ thỏa mãn cô, khiến cô say trong những cảm xúc tràn lấp không chịu nổi, và nó bắt đầu dường như không thể giữ lại được một điều gì xa khỏi anh. Cô bắt đầu thì thầm những thứ đó với anh.

“Như thế này à?” anh hỏi, lặp lại những hành động đã khiến cô khổ sở - nhưng nó không giống. Những gì đối với bàn tay của kẻ bắt cóc có nghĩa là trừng phạt thì lại trở thành niềm khoái lạc trong trẻo nhất trong tay Zane Mackenzie. Anh vuốt ve cô cho tới tận khi cơ thể cô quên đi tất cả những sự đụng chạm khác, cho tới tận khi nó chỉ nhớ có duy nhất mình anh.

Cô thì thầm một chi tiết khác, và anh cũng quét sạch những kí ức đó đi, thay thế những điều xấu xa đó thành sự ve vuốt đưa cô lên đỉnh điểm sau những đỉnh điểm xác thịt. Cô không thể tưởng tượng một sự tiếp xúc nào dịu nhẹ hơn cái cách mà anh âu yếm cô, hoặc sung sướng bằng đó. Anh không hề cố gắng che

giấu là anh thích ngắm cô, âu yếm cô, và làm tình với cô nhiều đến thế nào. Anh ham mê thích thú cơ thể cô, cả sự đối nghịch giữa những đường cong mềm mại của cô và những cơ bắp cứng chắc nơi anh. Sự tập trung hoan lạc nam tính mãnh liệt đến nhường này đã kích động cô, để cảm thấy anh đang hút lấy từng nếp phẳng da cô, lấy đường cong bầu vú cô và cái đang đâm ngập chặt khít giữa đôi chân cô. Anh khám phá cô, cứng nựng cô, làm cô chìm lấp đi trong xác thịt. Vùng đất xung quanh họ vẫn rất bận rộn, họ không dám trao đổi với nhau nhiều, vì vậy họ giao tiếp bằng cơ thể của chính họ.

Ba lần, và khi họ vẫn uể oải nằm trong dư âm của tình yêu, anh xem đồng hồ và với đến bộ điện đàm. Anh nhấn một lần, lắng nghe, sau đó đặt nó sang một bên.

“Đồng đội của anh?” cô hỏi, sau lần đầu tiên.

Anh gật đầu. “Họ đang ẩn nấp, đợi khi nào an toàn sẽ gặp nhau tại nơi hẹn.”

Rồi những âm thanh vỡ vụn bên ngoài trở lên ồn hơn khi một ai đó tới, và họ lại chìm vào im lặng.

Chiều buông xuống, và ánh sáng bắt đầu mờ dần. Cô không thấy thực sự đói, nhưng Zane nâng nặc bắt cô ăn. Anh kéo quần lên; và cô lại một lần nữa mặc áo anh. Hiện tại với trang phục tử tế hơn, họ ngồi cạnh nhau trên tấm vải và ăn nốt bánh mì hoa quả, nhưng cả hai không muốn ăn thêm chút phomat nào nữa. Nước âm ẩm và vẫn còn vị hóa chất. Barrie ngồi gọn trong vòng tay anh và ghét phải rời đi.

Cô vẫn muốn an toàn và thoải mái, nhưng cô ghét phải mất đi cảm giác gần gũi với Zane, sự tin tưởng hoàn toàn, mối gắn kết và cả sự thân mật. Cô không muốn thúc ép anh tiếp tục mối quan hệ của họ, trong hoàn cảnh này, anh có thể cảm thấy trách nhiệm, và nghĩ anh sẽ phải dần dần từ bỏ cô và cô không muốn đặt anh vào tình thế đó. Nếu anh thể hiện rằng sau này anh muốn gặp cô, sau đó...tại sao, rồi trái tim cô sẽ bay bổng.

Nhưng thậm chí nếu anh như thế, họ cũng khó gặp nhau thường xuyên. Anh không chỉ là một người lính; anh là SEAL. Nhiều cái anh làm không thể bàn cãi. Anh sẽ có một căn cứ thường xuyên, những trách nhiệm, và nhiệm vụ. nếu họ trốn thoát được một cách an toàn, sự nguy hiểm đối với anh vẫn chưa chấm dứt ở đó. Một cơn lạnh giá bao lấy trái tim cô khi cô nghĩ đến khoảng thời gian tương lai khi đó, bởi vì đó là công việc của anh, anh sẽ điềm tĩnh và cẩn trọng bước đi trong những tình huống chết người. Khoảng thời gian họ ẩn nấp trong căn phòng nhỏ này có thể là những thời khắc duy nhất cô chắc chắn anh an toàn và không bị tổn hại.

Nỗi sợ hãi và sự không chắc chắn hầu như làm cô phát điên, nhưng cô sẽ chịu đựng chúng, cô sẽ cam chịu bất cứ thứ gì, để có cơ hội được nhìn thấy anh, được trở lên gần gũi với anh hơn. Mối quan hệ của họ, nếu đó là một mối quan hệ, sẽ phải lớn lên trong trật tự trái ngược. Thường người ta đến để biết về nhau, trở lên tin tưởng và quan tâm, và rồi thành tình nhân; Họ đã trở thành tình nhân của nhau gần như ngay lập tức, và bây giờ họ phải biết về nhau, tìm ra tất cả những kiểu cách và quá khứ riêng tư, ném trải những điều đó lại khiến họ chia cách.

Khi cô trở lại, cô sẽ phải đối mặt với cha. Ông chắc hẳn là điên lên, và một khi cô đã an toàn ở nhà, ông sẽ thậm chí sẽ còn hoang tưởng và độc đoán hơn. Nhưng nếu Zane muốn cô, lần đầu tiên trong đời cô sẽ phải cẩn thận để không làm tổn thương tình cảm của cha cô; ông sẽ bị bỏ ra khỏi ngôi vị số một trong cuộc đời cô. Phần lớn cha mẹ sẽ đối mặt với sự thay đổi trong cuộc đời của con cái họ bằng sự hạnh phúc ngạc nhiên với sự lựa chọn bạn đời tử tế, nhưng Barrie biết là dù người cô yêu là ai đi chăng nữa, cha cô cũng phản đối anh ta thôi. Không một người đàn ông nào, đối với cha, là đủ tốt cho cô. Thậm chí còn hơn thế, ông sẽ ghét cay ghét đắng bất cứ ai, điều gì mang cô ra khỏi vòng bảo vệ của ông. Cô là tất cả những gì còn lại được từ gia đình của ông, và điều không thể giúp gì được cho cô là cô hoàn toàn giống mẹ. Một ngài đại sứ, bố cô có một cuộc sống xã hội rất năng động, nhưng ông đã chỉ yêu duy nhất một người, và người đó là mẹ cô.

Cô sẽ không bao giờ quay lưng lại với cha, bởi vì cô yêu ông vô cùng, nhưng nếu có một cơ hội cho mối quan hệ này, có thể là cho cuộc đời cô, với Zane đặt lên bàn cân, cô sẽ tạo một khoảng cách giữa bản thân mình và cha khi cần thiết cho đến tận khi ông chấp nhận chuyện này.

Cô đang lên kế hoạch cuộc đời cô quanh những giấc mơ, cô nhớ nhó nghĩ khi cô hắt những vụn bánh mì ra khỏi tấm vải. Cô sẽ cố gắng hơn để tương lai có thể được cân nhắc tử tế và liên quan đến chính cô nữa với việc họ sẽ ra khỏi Benghazi như thế nào.

“Khi nào ta rời đi”

“Sau nửa đêm. Chúng ta sẽ cho mọi người nhiều thời gian để lắng lại khi đêm xuống” Anh quay sang cô với một cái nhìn với bờ mi trĩu nặng, cô đã thấy được tín hiệu của ham muốn xác thịt này, và, với sang, anh bắt đầu cởi nút áo cô “Hàng giờ” anh thăm thò.

Và sau ấy họ nằm gần bên nhau, mặc cho cái nóng, lơ mơ ngủ. Cô không biết là đã mất bao lâu đến khi cô thức giấc, nhưng khi đó trời đã hầu như hoàn toàn tối hẳn. Không như đêm trước, vì, khi đó cô nằm trong nỗi khiếp sợ cô đơn và lạnh lẽo, giờ đây cô được kéo sát vào một bên Zane, cánh tay anh ôm lấy cô an toàn tin cậy. Đầu cô gối lên vai anh, một bên chân trần của cô ngoắc lên hông anh. Cô vươn ra một chút và ngáp, rồi cánh tay anh siết chặt lại, báo cho cô biết là anh đã thức. Có lẽ là anh đã chưa bao giờ ngủ cả, nhưng đã ôm cô, canh gác cho cô. Tiếng ồn bên ngoài tòa nhà đổ nát đã lụi đi, thậm chí những âm thanh của bến tàu đã câm bặt, như thể màn đêm đã giấu biến chúng đi vậy.

“ Bao lâu nữa?” cô hỏi, khi ngồi lên lóng ngóng tìm chai nước. Cô thấy nó và uống; vị nó không quá tệ, cô quyết định. Có thể cô đang trở nên quen với những vị hóa học đó, dù chúng là gì đi nữa.

Anh lật mặt đồng hồ lên để có thể nhìn rõ mặt số. “Một vài giờ nữa. Anh cần kiểm tra với đồng đội trong một vài phút nữa.”

Cô chuyền chai nước qua cho anh, và anh uống. Họ nằm xuống, cô cuộn mình lại thật gần. Cô đặt tay phải lên ngực anh và cảm thấy nhịp đập khỏe mạnh và dữ dội của trái tim anh. Vô lơ đang xoắn những ngón tay mình vào đám lông xoắn đó, sung sướng với trật tự của cơ thể anh.

“Sau đó thì sao? Ý em là khi chúng ta rời đi đó”

“Chúng ta sẽ ra khỏi thành phố này, đến điểm hẹn lúc trời vừa mọc, và chúng ta sẽ được đón đi.”

Anh làm cho điều đó nghe có vẻ quá đơn giản, quá dễ dàng. Cô nhớ đến chiếc quần bơi anh mặc, và nhướn đầu lên để cau mày với anh, thậm chí khi cô biết anh không thể nhìn thấy cô. “Địa điểm hẹn gặp của ta ở đâu liền?”

“Không chính xác là vậy”

“Em hiểu. Em hy vọng là anh có một cái thuyền?” Đó là một câu hỏi, không phải là câu khẳng định.

“Không chính xác là vậy”

Cô nắm lấy đám lông ngực của anh và giật một cái. “Thế thì chính xác anh có những cái gì?”

“Ouch!” nắm lấy tay cô, anh gỡ ra, và đưa chúng lên miệng anh, quết môi dịu nhẹ lên những khớp ngón tay cô. “Chính xác, chúng ta có một Zodiac, một cái xe trượt nước cho 7 người. Đội của anh đến thiếu 2 người, vì vậy chỉ còn 6 người. Như thế là chúng ta có vừa vặn cho em”

“Vui đấy” cô ngáp và rúc mình một cách tin cẩn vào chỗ hõm trên vai anh. “Anh đã để ai đó lại để có chỗ trống cho em ư?”

“Không phải” anh trả lời ngắn gọn “bọn anh thiếu người vì một rắc rối anh sẽ phải giải quyết khi anh quay về. Nếu có bất cứ đội nào khác có thể, bọn anh đã không ở đây, nhưng bọn anh là đội ở gần nhất, và chúng ta cần đưa em ra khỏi đó gấp, trước khi chúng chuyển em đi.”

Giọng của anh cảnh báo cô không nên hỏi về cái vấn đề đã khiến anh có tâm trạng xấu đến vậy, nhưng cô đã chứng kiến anh hành động; cô biết cô sẽ không muốn là người đón nhận cái kết cục cơn giận dữ của anh khi anh quay về. Cô đợi khi anh bật điện đàm lên và kiểm tra với các đồng đội của anh rồi quay lại những câu hỏi của cô.

“Chúng ta sẽ đi đâu trên chiếc Zodiac”

“Ra biển,” anh trả lời đơn giản. “Chúng ta điện báo trước, và sẽ một máy bay lên thẳng đón khỏi tàu Montgomery, một máy bay lên thẳng. E sẽ được bay thẳng về nhà.”

“Còn anh?” cô thăm thò. “Anh sẽ đi đâu?” cô chỉ cho phép bản thân được hỏi về kế hoạch tương lai của anh ở mức độ gần đến thể mà thôi.

“Anh không biết. Đội anh đang diễn tập trên tàu Montgomery, nhưng bây giờ nó đáng bị cút xuống địa ngục, hai người trong bọn anh bị thương. Anh sẽ phải dọn sạch đồng rác rưởi đó, và anh không biết là sẽ mất bao lâu.”

Anh không biết anh sẽ đi đâu, hay làm gì, anh sẽ không nói. Anh cũng không nói là sẽ gọi cho cô, dù anh thực sự biết cô ở đâu. Barrie nhắm mắt lại và đau đớn lắng nghe tất cả những gì anh không nói. Nỗi đau đớn này còn tồi tệ hơn cả cô dự đoán, nhưng cô sẽ cất kỹ nó ở sâu bên trong lòng mình. Rồi nó sẽ lại ủa ra thôi, nhưng cô chỉ còn được vài giờ với anh, cô không định lãng phí chúng để khóc vì những gì có thể đến. Rất ít người đàn bà từng có cơ hội biết một người đàn ông như Zane Mackenzie, càng ít hơn cơ hội yêu anh. Cô tha thiết muốn tất cả, muốn mọi thứ, nhưng thậm chí một chút nhỏ này thôi cũng hơn rất nhiều điều mà con người có thể trải qua, và cô sẽ phải biết ơn về điều đó.

Dù điều gì xảy ra, cô có thể sẽ không bao giờ quay trở lại cái kén nhỏ cha cô đã nhào nặn cho cô. Cô không thể để bản thân quên việc bắt cóc này và lý do chưa được biết đến của nó. Tất nhiên, cha cô sẽ biết tại sao; bọn bắt cóc có lẽ đã đưa yêu cầu với ông rồi. Nhưng Barrie cũng muốn biết lý do, sau tất cả, cô chính là người chịu ảnh hưởng trực tiếp hơn bất cứ ai.

Zane chạm nhẹ vào phần nhũ hoa, xoáy tròn chúng trong những ngón tay chai sần của anh, khiến chúng dừng đứng. “Anh biết là em đau,” anh nói, trượt tay xuống bụng dưới và để nó chìm vào giữa hai chân cô. “Nhưng em có thể đến với anh lần nữa không?” Với sự âu yếm nhất mực anh ấn một ngón tay dài vào trong cô; Barrie rún mình lại, nhưng không lùi ra khỏi anh. Ừ, cô đau; cô đã đau kể từ lần đầu tiên. Cô đã khám phá ra rằng sự không thỏa mái đó dễ dàng giảm đi khi phần thưởng cho nó là quá lớn.

“Em có thể bị thuyết phục” cô khẽ khàng, trượt tay xuống dưới bụng anh để đo lường mức độ nghiêm túc của anh. Cô phát hiện ra rằng anh thực sự thành thật. Lạy chúa, cô không có kinh nghiệm đối với chuyện này để đem ra so sánh, nhưng cô đã đọc trên những bài ở tạp chí và cô biết rằng hầu như chỉ những thanh niên tuổi đôi mươi và những anh chàng rất trẻ mới có thể giữ được nhịp độ thế này. Có thể đó là bởi vì anh đang đang ở trong điều kiện thể lực tuyệt vời như thế này. Có thể cô chỉ là may mắn, dù 24 giờ trước cô không nghĩ thế. Nhưng hoàn cảnh thay đổi, và cô cũng đổi khác.

Định mệnh đã đưa cho cô người đàn ông này ở thời khắc này, và chỉ thêm một vài giờ nữa thôi, cô nghĩ khi anh tì lên trên cô và miệng anh tước đoạt lấy cô. Cô sẽ giữ lấy nhiều nhất có thể.

* * *

Một lần nữa anh lại dẫn cô băng qua những góc ngách mê cung rối rắm, nhưng lần này cô được bao phủ bởi một lần áo thun đen, và một chiếc mạng che đầu giấu kín lấy tóc cô. Đôi bàn chân cô được bảo vệ bởi đôi dép, dù chúng hơi quá to cứ trượt lên trượt xuống ở gót chân cô, nhưng ít nhất là cô không phải đi chân trần. Cảm giác thật lạ lùng khi mặc quần áo, đặc biệt là mặc quá nhiều, thậm chí cô cũng không phải trần truồng bên dưới lớp áo thun này nữa.

Zane đeo lại lớp mạng thiết bị, trang bị lại vũ khí, và với những thứ đó trên người, anh trở lên cách biệt hơn, hầu như là tự chủ một cách lạnh lùng, như cái cách mà anh đã làm ở buổi tối trước khi mà anh tìm thấy cô lần đầu tiên. Barrie nhận ra sự tỉnh táo sắc lạnh của anh và đoán rằng anh đang hoàn toàn tập trung vào cái công việc ngay đó. Cô lặng lẽ theo anh, giữ đầu cô cúi hơi thấp như một người phụ nữ đạo Hồi truyền thống sẽ làm.

Anh ngừng lại ở góc của tòa nhà và ấn hông xuống, ra hiệu cho cô làm theo. Cô bắt chước anh và sự cảnh giác cao độ hẳn trên tấm mạng che ngang mặt cô

“Hai, đây là Một. Nó trông thế nào?” Anh lại đang nói với giọng không thanh sắc, hầu như không thể chuyển tới cô, mặc dù cô ở ngay đằng sau anh. Sau một khắc anh nói. “Gặp các anh tại số 10.”

Anh liếc xung quanh Barrie. “Đi thôi. Chúng ta không phải chuyển qua kế hoạch C”

“Kế hoạch C là gì” Cô thì thầm.

“Chạy như điên đến Ai Cập” Anh nói bình tĩnh. “Khoảng hai trăm dặm về hướng đông”

Anh cũng sẽ làm điều đó, cô nhận ra. Anh sẽ ăn cắp vài loại phương tiện và đi tới đó. Dây thần kinh của anh chắc hẳn phải được làm bằng thép cứng. Cửa cô thì không, cô đang run lên căng thẳng, nhưng cô cũng

đang cố nén lại. Hoặc có thể đó không phải là căng thẳng, có thể đó là sự hứng khởi khi nguy hiểm và hào hứng khi hành động của việc trốn chạy. Họ càng ở Benghazi, Libya lâu bao nhiêu, họ lại càng chưa thực được tự do bấy nhiêu.

Mười phút sau anh dừng ở dưới bóng một dây kho đồ nát xiêu vẹo. Hình như anh ấn vào điện đàm, tối quá, cô cũng không chắc. Nhưng đột nhiên 5 bóng đen hiện hình ra khỏi bóng tối, và họ tụ xung quanh trước khi có thể chớp mắt.

“Các quý ông, đây là Cô Lovejoy” Zane nói “Nào bây giờ ra khỏi cái chỗ quỷ tha ma bắt Dodge này”

“Sẵn lòng, thưa chỉ huy” Một trong số những người đàn ông cúi đầu chào Barrie và giữ lấy tay cô “Lỗi này, cô Lovejoy”

Có một sự mạnh mẽ thô giáp về họ làm cô cảm thấy rất uyển chuyển, dù họ cũng không để cái đó ảnh hưởng trực tiếp đến nhiệm vụ của mình. Sáu người đàn ông ngay lập tức bắt đầu di chuyển vào theo trật tự, và Barrie mỉm cười với người đàn ông vừa nói với cô và cô vào chỗ mà anh ta đã chỉ sẵn ở trong hàng. Cô ở sau Zane, người thứ hai trong hàng sau một người đàn ông di chuyển rất lặng lẽ, anh hoàn toàn vào lẫn vào bóng đêm, thậm chí biết rằng anh ở đó mà thỉnh thoảng cô không thể nhìn thấy anh. Bốn người đàn ông sắp lượt sau cô với những khoảng cách khác nhau, và cô nhận ra rằng cô cũng không thể nghe thấy tiếng gì từ họ. Thật sự thì cô là người duy nhất trong nhóm gây ra tiếng động, và cô cố gắng để đặt bàn chân trơn trượt của mình cẩn thận hơn.

Họ luồn lách qua các góc ngách và cuối cùng dừng lại bên cạnh một cái mini bus méo mó. Thậm chí trong bóng tối cô cũng có thể thấy được những vết lõm lớn và những đốm đen rỉ sét điểm xuyết trên thân xe. Họ dừng lại bên cạnh nó, và Zane mở cái cửa trượt ra cho cô. “Xe ngựa của em” anh lầm bầm.

Barrie gần như bật cười khi anh dắt tay cô vào trong chiếc bus nhỏ: nếu cô chưa có kinh nghiệm mặc những bộ dạ tiệc dài thượt, cô chắc hẳn sẽ lóng ngóng với cái gấu áo thụng lượt lượt, nhưng cô đã xoay sở được với nó như thể cô là một quý phu nhân thế kỷ 19 chuẩn bị bước về nhà chồng. Bọn họ trèo lên vòng quanh cô. Chỉ có hai bên ghế dài, nếu đã từng có một chiếc ghế thứ 3 ở phía sau, thì nó cũng đã bị tháo đi từ lâu, có lẽ là dành chỗ trống để hàng. Một người đàn ông đen từ đầu tới chân trẻ dẻo dai vào ngồi sau bánh lái, và Zane cũng lấy chỗ ngồi còn lại ở đằng trước. Một người khác im lặng một cách kì quái ngồi chen bên phía trái cô, và một thành viên SEAL khác ngồi bên phía phải cô, cẩn thận đặt cô giữa vòng người bảo vệ. Hai thành viên SEAL còn lại thì hạ chân xuống sàn bên cạnh mọi người, những cơ thể cường tráng và các thiết bị mang trên người họ đã choán hết cả không gian chật hẹp.

Chúng ta đi nào, Bunny Rabbit” Zane nói, và người đàn ông đen sì trẻ trung kia nhăn nhó cười khi anh ta khởi động. Chiếc mini bus trông như thể quăng đi đến nơi rồi, nhưng động cơ vẫn kêu rừ rừ.

“Hôm qua anh nên ở đó” Người đen sì nói. “Có một phút rất căng, thực sự căng thẳng” Anh ta lên giọng sôi nổi như thể đang miêu tả một buổi tiệc tuyệt vời nhất mà anh ta đã từng đến

“Chuyện gì vậy?” Zane hỏi.

“Chỉ một trong số những chuyện thôi, chỉ huy ạ” người đàn ông bên phải Barrie tiếp, chỉ với một cái nhún vai là bằng chứng của giọng nói anh ta. “Một tên khốn đã lần theo Spook, và chuyện đó dường như sắp fubar.”

Barrie đã ở biết đủ về lính tráng để biết fubar có nghĩa là gì. Cô vẫn ngồi yên và không nhận xét gì.

“Lần theo bên phải tôi” Một thành viên SEAL ngồi bên trái cô nói với giọng khổ sở. “Hắn ta bắt đầu la hét như một con mèo phải bóng, bắn vào mọi thứ chuyển động và vào tất cả những cái không chuyển động. Đôi lần làm tôi điên tiết” Anh ta dừng lại “nhưng tôi không ở đây để làm đám ma.”

“Khi nhận được ám hiệu của anh, bọn tôi quay ngược lại và chạy như điên,” người bên trái cô tiếp tục. “Anh chắc phải đã sẵn sàng mang cô ấy ra ngoài từ trước, bởi vì bọn chúng theo sau chúng tôi như một lũ chó săn. Chúng tôi án binh bất động, nhưng đôi lần tôi nghĩ bọn tôi sẽ phải giải quyết theo cách của chúng ta. Chỉ huy, tất cả chúng đang cố triệt hết bọn tôi, chúng cứ sẵn lòng suốt cả đêm.”

“Không, bọn tôi vẫn ở bên trong” Zane bình tĩnh trả lời “Chúng tôi chỉ chui vào phòng bên cạnh. Chúng không nghĩ đến việc kiểm tra nó”

Người đàn ông kia khịt mũi hài hước, thậm chí người kì quái bên trái cô cũng khúc khích khoái trá, dù nó chẳng tạo chút âm thanh nào như thể anh ta rất hay làm thế nên xoay sở rất tốt.

Zane quay người lại trên ghế của anh và gửi cho Barrie một nét mỉm nhanh của nụ cười. “Em có muốn một vài lời giới thiệu hơn, hay là em không thích biết về những gã chặn bò bóc mùi ăn bám này hơn?”

Bầu không khí trong xe bus thực sự có mùi giống một căn phòng khóa, chỉ là tệ hơn thôi. “Làm ơn giới thiệu” Cô nói, và nụ cười hiện rõ trong giọng nói của cô.

Anh chỉ vào người lái xe. “Antonio Withrock, lính biển cấp độ 2. Anh ta lái xe bởi vì anh ta lớn lên trên những chiếc ô tô nát bét ở những con đường bẩn thỉu xuôi xuống phía Nam, vì vậy anh ta có thể xoay sở với bất cứ tình huống nào.”

“Ma’am” Anh lính biển Withrock lịch sự nói.

“Bên phải cô là Ensign Rocky Greenberg, chỉ huy phó”

“Ma’am” Ensign Greenb đáp lời.

“Bên trái cô là lính biển cấp độ 2 Winstead Jones”

Seaman Winstead Jones lau bầu một thứ gì đó khó hiểu. “Gọi anh ta là Spooky hoặc Spook, không phải Winstead,” Zane thêm vào.

“Ma’am” Seaman Jones nói.

“Bên cạnh cô là Lính biển cấp 1 Eddie Santos, bác sĩ của chúng ta, và Paul Drexler, người bắn tỉa của đội.”

“Chào bà” hai giọng bên cạnh cô vang lên.

“Rất vui được gặp tất cả mọi người” Barrie nói, thể hiện sự chân thành rõ ràng. Cô đã được dạy để ghi nhớ các hàng tá những trách nhiệm thuộc về nghi thức, vì vậy cô đã thuộc nằm lòng tên họ. Cô chưa được nhìn mặt Santos hay Drexler, nhưng từ tên của anh ta cô đoán Santos có thể là gốc Tây Ban Nha, cái mà sẽ rất dễ phân biệt.

Greenberg bắt đầu kể cho Zane chi tiết mọi thứ xảy ra. Barrie lắng nghe và không chen vào. Thật ra, lái xe nửa đêm băng qua Benghazi cảm giác như có một sự chút siêu thực. Cô đang được bao quanh bởi những người đàn ông được trang bị đến tận răng, họ đang đi qua một vùng đất mà vẫn còn hoàn toàn thức thẳm chỉ vào đêm quá muộn như thế này. Có một vài phương tiện khác trên đường pedestrians trên vỉa hè. Họ thậm chí còn dừng ở chờ đèn giao thông, với những phương tiện khác xung quanh. Người lái xe, Withrock, khẽ ngân nga trong hơi thở. Đường như không ai để ý. Đèn giao thông chuyển màu, chiếc minibus xấp xệ tiến về trước, và không một ai mảy may chú ý đến họ cả.

Vài phút sau họ đã rời thị trấn. Thỉnh thoảng cô có thể thấy lập lờ hình ảnh biển Mediterranean bên phải họ, thế có nghĩa là họ đang đi về phía Tây, hướng về phía trung tâm của bờ biển Libya. Khi ánh nắng bắt đầu ngả bóng lên họ, cô bắt đầu cảm thấy đầu óc bồng bềnh trong sự mệt mỏi. Giấc ngủ cô đã có suốt ngày hôm đó, giữa những lượt làm tình, không đủ để bù đắp để làm dịu đi phần lớn sự căng thẳng đã chụp lên cô. Dù vậy cô không thể để bản thân dựa vào bất cứ ai trong hai người ngồi bên, nên cô bắt bản thân ngồi thẳng lưng và giữ cho mắt mình mở.

Cô ngờ rằng mình có vẻ hơn cả một người chớm say chệnh choáng.

Sau một lát Zane nói, “Kính đỏ.”

Cô mệt đến mức tưởng đó là một loại mật mã, hoặc là cô đã hiểu nhầm ý anh. Cả hai đều không, hiển nhiên. Mỗi người đàn ông đều lấy ra một đôi kính từ trong túi và đeo chúng. Zane liếc cô và giảng giải, “Màu đỏ bảo vệ tầm nhìn ban đêm của em. Bây giờ chúng ta sẽ để tầm nhìn của ta thích nghi với nó, trước khi Bunny tắt hết đèn pha.”

Cô gật đầu, và nhắm mắt để giúp con người mình quen dần. Cô nhận ra ngay lập tức rằng, nếu cô vẫn muốn thức, thì nhắm mắt vì bất cứ lý do gì cũng không phải là điều khôn ngoan nhất để làm, nhưng mí mắt cô quá nặng đến nỗi mà cô không thể cố mở chúng ra lần nữa được. Điều tiếp theo mà cô biết, chiếc minibus lắc lư nặng nề từ bên này sang bên kia, quãng cô sang bên Greenberg trước, rồi quật sang bên Spooky sau.

Choáng váng với cơn ngủ, cô cố giữ bản thân thẳng lên, nhưng cô dường như không thể điều khiển nổi sự thăng bằng của bản thân, hay bất cứ thứ gì để giữ sự thăng bằng ấy. Cô gần chuẩn bị trượt hẳn xuống sàn xe khi, khuỷu tay của Spooky giờ ra trước như một thanh chắn thép giữ cô lại chỗ ngồi.

“Cảm ơn” cô nói nghiêng ngả

“Luôn sẵn lòng, thưa bà”

Thỉnh thoảng trong khi cô chấp chớn cơn ngủ, Bunny thực sự đã triệt hết tất cả đèn pha, và họ chìm vào vòng màn chắn tối tăm. Cô lóa mắt khi một cái bóng sáng hiện lên đằng trước họ; Cô đã có một phần mấy giây hoảng sợ rồi rầm trước khi cô nhận ra biển, lập lòe ánh sáng của sao đêm.

Chiếc minibus lắc lư rồi dừng lại. “Kết thúc hành trình” Bunny hân hoan thông báo. “Hiện tại chúng ta đã đến được nơi ẩn giấu một cái IBS (2). Tên mà quân đội gọi cho một cái thuyền nhỏ bơm hơi,” Anh nói với qua vai cho Barrie nghe. “Những thứ này quá lạ lùng để bị gọi là những cái bè phẳng cũ kĩ”

Zane khịt mũi. Barrie nhớ rằng anh đã gọi chính xác là như thế, một cái bè.

Nhìn chúng qua chiếc minibus như nhìn một thủy ngân đang chảy. Nếu có bất cứ thứ gì xảy ra với ánh sáng trên đầu họ khi đội SEALs trưng dụng chiếc xe này, thì họ chắc chắn đã phải chú ý chi tiết đó, bởi vì không ánh sáng nào lọt vào khi cánh tách ra. Spooky luồn qua cô, không có một chỗ trống nào ở khoảng giữa những thiết bị anh ta đang mang, và khi Greenberg trượt một bên cửa mở ra vài inch, Spooky thót bụng anh ta lại và chui qua chỗ mở nhỏ. Một giây trước anh ta ở đó, giây sau anh ta đã biến mất. Barrie chăm chăm nhìn vào cánh cửa với đôi mắt mở to đầy ngưỡng mộ về cách anh ta chọn biệt danh. Anh ta hoàn toàn là một con ma (ma quỷ = spooky).

Những người còn lại ra khỏi chiếc minibus với cùng một cách như thế; nó như thể họ được làm bằng nước, và khi những cánh cửa mở, họ chỉ việc lọt qua. Họ như thứ chất lỏng đó, lặng lẽ như nó. Chỉ còn Bunny, người lái xe, vẫn còn ở bên cạnh Barrie. Anh ta ngồi chìm trong im lặng hoàn toàn, súng ngắn trong tay, khi anh ta tuần tự khảo sát bức màn đêm che phủ của bờ biển. Bởi vì anh ta không nói gì, cô cũng vậy. Cách tốt nhất để không gây bất cứ rắc rối gì cho họ, cô nghĩ, là bắt chước những điều họ làm.

Có một tiếng gõ nhẹ lên cửa sổ, và Bunny thì thầm “Rõ rồi. Ta đi thôi, cô Lovejoy.”

She chuồn khỏi chỗ ngồi tới cánh cửa trong khi Bunny chui ra trơn tuột từ phía ghế lái. Zane ở đó, mở cửa rộng hơn, với ra giữ lấy cô khi cô trượt ra ngoài đổ xuống đất. “Em đang giữ mình ổn chứ” Anh lặng lẽ hỏi.

Cô gật đầu, không tin tưởng vào giọng nói của chính mình, bởi vì cô quá mệt mỏi lời cô nói có thể nhòe vỡ ra mất

Như thường lệ, anh dường như hiểu hết những điều không nói.” Chỉ có thêm trong một giờ hoặc hơn một chút, và chúng tôi sẽ để em an toàn ngoài khơi trên thuyền thoát hiểm. Rồi em có thể ngủ”

Mà không có anh, dù vậy, cái thực tế đó vẫn không cần tuyên bố ra. Thậm chí nếu anh có ý định tiếp tục mối quan hệ của họ, anh chưa đưa ra bất cứ một biểu hiện nào như thế, anh cũng sẽ không làm vậy ở ngoài khơi trên con thuyền đó. Cô có thể lần lữa việc ngủ suốt đời nếu điều đó trì hoãn giây phút cô phải thừa nhận, một lần cho mãi mãi, mối quan hệ của họ chỉ là một thứ tạm bợ đối với anh, được tạo ra bởi cả sự gài gủi trong căn phòng nóng ẩm họ đã bên nhau cả ngày, và cả nhu cầu của chính bản thân cô.

Cô sẽ không khóc; cô thậm chí sẽ không phản kháng, cô tự nói với chính mình. Cô đã có anh trong một ngày, một ngày ham muốn xác thịt không thể tin được.

Anh dắt cô qua con đường nhỏ và lởm chởm dẫn xuống bãi biển, nơi bóng tối dồn đông trên chiếc IBS đã vào vị trí. Năm người đàn ông khác tụ lại xung quanh nó với những vị trí cụ thể. Mỗi người đứng quay lưng to với cái bè trong khi anh ta giữ vũ khí sẵn sàng, kĩ càng khảo sát xung quanh.

Zane đưa cô vào trong chiếc IBS và chỉ cho cô chỗ ngồi. The IBS dập dềnh trên nước khi những người đàn ông đẩy nó ra khỏi bãi biển. Khi nước sâu đến ngực của Santos, người thấp nhất, tất cả họ nhún mình nhảy lên sàn nhẹ nhàng như là một lần thao diễn đã thực hiện đi thực hiện lại đến mức chẳng cần tí cố gắng nào. Spooky khởi động cơ gần như không có tiếng ồn, và hướng chiếc IBS ra ngoài khơi.

Rồi có một tiếng nổ đùng tóe ra đằng sau họ và chận chiến khốc liệt bắt đầu.

Cô nhận ra tiếng rat - tat -tat của những khẩu súng tự động và quay nửa người để nhìn phía sau họ. Zane đặt tay lên đầu cô và ấn cô xuống lòng thuyền, quay lộn, lia khẩu súng trường tự động của anh ra xung quanh khi anh làm vậy. Chiếc IBS bắn về phía trước khi Spooky mở hết tốc lực. Đội SEALs bắn trả, chớp sáng lóe lên từ những khẩu súng, vỏ đạn rơi lộp độp trên người cô khi cô cuộn tròn người lại và kéo mạng che lên trên mặt để tránh bị những thứ nóng rẫy bằng đồng thau đó làm bỏng

“Drexler!” Zane gầm lên. “Đập lũ con hoang đó bằng chất nổ đi!”

“Rõ rồi, chỉ huy!”

Barrie nghe thấy một tiếng lằm bằm, và cái gì đó nặng nề và rất con người đổ xuống cô. Một trong số những người đàn ông đã bị bắn. Tuyệt vọng cô cố gắng ngoay ngo ra khỏi cái sức nặng đang ụp xuống để cô có thể giúp anh ta, những cô đã bị kẹp rất chặt và anh ta rên lên mỗi khi cô di chuyển

Cô biết tiếng rên này này.

Nỗi kinh hoàng cô chưa bao giờ cảm thấy trước đó chạy điên cuồng trong từng sợi dây thần kinh. Với một tiếng khóc khàn khàn cô rần nhấc cái trọng lượng nặng nề lên, cố gắng lật anh ta ngược lại. Chiến đấu để lột cái mạng che ra và thậm chí chẳng thêm bận tâm đến cái vỏ đồng nóng bỏng bắn tới và ngay lập tức sượt lên má phải cô.

Một vụ nổ bùng lên trong đêm, ánh sáng tung lên như một đêm pháo hoa, áp lực đó đập cô trở lại lòng thuyền. Cô bò bằng đầu gối, với đến Zane. “Không,” cô khản giọng. “Không!”

Ánh sáng từ vụ nổ đã phơi ra rất nhanh mọi chi tiết trong màn sáng. Zane nằm dài nghiêng sang một bên người, quần quai trong đau đớn, anh đang ấn tay lên bụng. Khuôn mặt anh mờ mờ không sắc, mắt anh nhắm, hàm răng nghiến chặt. Một vũng tối ướt lấp loáng phía trái trên chiếc áo phông đen của anh, và rất nhiều máu đang đọng thành vũng bên dưới anh.

Barrie lột chiếc mạng che, quấn nó lại và ấn chặt vào vết thương. Một tiếng rít hoang dại rung lên trong cổ họng anh, và anh nhắm nhúm lại vì đau đớn. “Santos!” cô gào lên, cố ôm anh nằm xuống trong khi vẫn giữ tấm mạng che mặt ở chỗ đó “Santos!”

Với một tiếng cầu nhàu chữ thề, người bác sĩ chắc nịch của đội lách qua một bên vai cô. Anh nhấc cái mạng che mặt lên trong một giây, rồi nhanh chóng ấn nó vào vị trí và túm lấy tay cô, hướng nó vào đúng chỗ. “giữ nó,” anh ta cộc cằn. “Ấn mạnh xuống.”

Không có thêm tiếng súng chỉ có tiếng gầm gừ của động cơ. Bụi nước muối phủ lên mặt cô khi con thuyền phóng qua những đợt. Cả đội vẫn giữ kỉ luật của họ, ở nguyên vị trí được chỉ định “Tệ như thế nào?” Greenberg hét lên.

Santos đang cử động bồn chồn. “Tôi cần ánh sáng!”

Gần như ngay lập tức Greenberg ném một cái đèn pin xuống cho họ. Barrie cắn chặt môi khi cô nhìn thấy bao nhiêu máu đã đổ vũng quanh họ. Mặt Zane trắng nhợt nhạt, mắt anh nhắm hờ khi anh hỗn hển thở.

“Anh ấy đang mất máu rất nhanh,” Santos nói. “trông như vẻ đạn đã găm vào thận, hoặc có lẽ là lá lách của anh ấy. Bảo một cái máy bay khôn khiếp khởi hành ngay. Chúng ta không có thời gian với đường thủy.” Anh ta giật lấy đầu ống tiêm xuống, hướng thẳng vào cánh tay Zane và khéo léo đâm mạnh nó vào tĩnh mạch “Giữ yên nào, chỉ huy. Chúng tôi sẽ đi kiểm một cái máy bay đưa anh ra khỏi đây.”

Zane không trả lời. Anh đang thở khó nhọc qua hàm răng nghiến chặt, nhưng khi Barrie liếc xuống anh cô có thể thấy một ánh lấp loáng trong mắt anh. Cánh tay anh giờ nhẹ, chạm vào tay cô, sau đó nặng nề rơi xuống một bên người anh.

“Chết tiệt, Zane Mackenzie,” cô bật lên mãnh liệt. “Sao anh dám-” rồi nghẹn lại. Cô không thể nói lên lời, thậm chí không thể thừa nhận cái khả năng anh có thể chết.

Santos đang kiểm tra mạch cho Zane. Mắt anh gặp mắt cô, và cô biết rằng nó quá nhanh và quá yếu. Zane đang rơi vào trạng thái shock, dù có mũi tiêm của Santos cho anh.

”Tôi không quan tâm về cái việc chết đuối là chúng tôi vẫn ở gần như thế nào!” Greenberg đang hét lên trong điện đàm. “Chúng tôi cần một lời đáp NGAY BÂY GIỜ. Chỉ cần đưa chỉ huy của chúng tôi ra khỏi đây và bọn tôi sẽ đợi chuyển khác!”

Mặc cho sự dỗi lắc của con thuyền, Santos vẫn đặt một ống truyền IV và bắt đầu bóp mạnh cái túi trong plasma vào tĩnh mạch của Zane. “Đừng thả lỏng,” Anh ta lẩm bẩm với Barrie.

“Tôi sẽ không đâu.” Cô không rời mắt khỏi gương mặt Zane. Anh vẫn đang tỉnh, và đang nhìn cô. Miễn là sự liên kết này còn, anh sẽ vẫn ổn. Anh phải thế.

Cơn ác mộng trong lòng thuyền đầy máu dường như là cứ kéo dài vô tận. Santos đổ hết cái túi plasma và nối cái thứ hai vào IV. Anh chửi thề trong hơi thở, sự rửa xả của anh ta rất đa dạng và thẳng thừng.

Zane nằm yên lặng, dù cô biết anh đau khủng khiếp. Mắt anh tối lại vì đau và sốc, nhưng cô vẫn có thể cảm thấy sự tập trung và quyết tâm của anh. Có lẽ cách duy nhất để anh có thể giữ được tỉnh táo là kiên quyết tập trung vào khuôn mặt cô, và anh đang gắng sức làm thế.

Nhưng nếu cái máy bay kia không đến sớm, thậm chí không một sự quyết tâm siêu việt nào có thể giữ được anh tỉnh táo chống lại sự mất máu không ngừng này. Cô cũng muốn chửi rửa, muốn nhìn chăm chăm vào bầu trời như thể cô có thể triệu hồi một chiếc máy bay từ trong làn không khí mỏng, nhưng cô không dám quay đi khỏi Zane. Miễn là họ còn giữ cái nhìn vào nhau, anh sẽ còn tỉnh.

Cô nghe thấy tiếng whap-whap-whap rõ ràng chỉ một giây trước khi chiếc máy bay Sea King gầm gừ bên trên họ, khe nứt ánh sáng chiếu rọi trên đầu họ. Spooky tắt ga, và con thuyền đứng lặng lẽ trên mặt nước. Chiếc máy bay bay vòng quanh họ và and lượn trực tiếp trên đỉnh đầu. Sức gió của cánh quạt quất vào mặt biển điên. Một cái rọ gần như rơi xuống đầu họ. Nhanh chóng tiến hành, Santos và đưa Zane vào trong cái rọ and buộc anh lại, thực hiện việc đó xung quanh Barrie trong khi cô vẫn ấn vào vết thương

Santos do dự, sau đó ra hiệu cho cô đi và di chuyển trở lại. Cô miễn cưỡng làm theo. Anh ta nhắc cái mạng che lên, rồi lập tức ép chặt nó vào chỗ cũ. Không một lời anh ta giạng chân bên cái rọ, ấn chặt vào vết thương. “Đi thôi!” anh hét lên. Greenberg bước lùi lại và giơ một ngón cái ra hiệu cho người kéo trục trên máy bay. Cái rọ được nhắc bổng lên hướng về phía con quái vật đang lượn lờ, với Santos lơ lửng swith Santos trên phía đầu Zane. Khi chiếc rọ chao nghiêng thậm chí với cái khung để mở, một vài đôi tay với ra và kéo nó vào trong. Chiếc máy bay lập tức bay lên, liệng nghiêng, rú lên hướng về phía con tàu thoát hiểm.

Bỏ lại một sự im lặng kì quái đằng sau. Barrie sụp xuống tựa vào một trong những chỗ ngồi, mặt cô cứng lại với nỗ lực giữ kiềm chế. Không ai nói một từ. Spooky khởi động động cơ một lần nữa, và chiếc bè nhỏ bắn đi trong bóng tối, theo sau những luồng sáng đã biến mất của chiếc máy bay.

Khoảng hơn một giờ sau một chiếc máy bay thứ hai đậu trên boong của chiếc tàu thoát hiểm lớn. Bốn thành viên còn lại của đội nhảy ra khỏi máy bay hầu như trước khi nó chạm xuống. Barrie trèo ra sau, chạy theo họ. Greenberg đưa một tay ra kẹp chặt lấy tay cô để chắc chắn cô không bị bỏ lại.

Một ai đó mặc đồng phục bước lên trước họ. ” Cô Lovejoy, cô ổn chứ?”

Barrie liếc anh ta một cái điên cuồng rồi lách vòng quanh. Một người mặc đồng phục khác chặn lên, nhưng đây là một cái hoàn toàn khác, như thể người mặc nó thuộc về con tàu to lớn ngoài biển khơi này Người đàn ông đầu tiên đã ăn mặc một bộ đồng phục chải chuốt, khiến anh ta như là một phần thừa không phải thuộc thủy thủ đoàn.. Greenberg dừng lại nghĩ. “Thuyền trưởng-”

“Lieutenant-Commander Mackenzie đang phẫu thuật,” người thuyền trưởng đó nói. “Bác sĩ không nghĩ là anh ta có thể phục hồi cơ bản với một lượng máu mất đi tới ngần ấy. Nếu họ không thể làm máu ngừng chảy, họ sẽ phải cắt lá lách của anh ta.”

Người đàn ông mặc đồng phục đầu tiên tiến đến họ. ” Cô Lovejoy,” anh nói một cách chắc chắn, giữ lấy cánh tay cô. “Tôi là thiếu tá Hodson. Tôi sẽ hộ tống cô về nhà.”

Quân đội chuyển động theo những bước nhịp và quy tắc của chính nó. Cô phải được đưa về nhà ngay lập tức; ngài đại sứ muốn con gái mình trở về. Barrie phản đối. Cô hét lên, cô gào khóc, cô thậm chí đã chửi thề với người thiếu tá gây phiền nhiễu. Chẳng cái gì tốt đẹp cả. Cô bị đẩy lên một cái máy bay khác, lần này là một máy bay chở hàng. Cái ý niệm cuối cùng của cô về Montgomery là khi ánh sáng mặt trời đầu tiên

long lanh trên làn nước xanh thăm biển Mediterranean, và ánh sáng ấy bị nhòe đi bởi làn nước mắt của cô.

7. Chương 7

Khi máy bay đến được Athens, thì Barrie đã khóc nhiều và dữ dội đến nỗi hai mắt của cô sưng húp lên gần như nhắm chặt lại. Thiếu tá Hodson đã cố gắng làm mọi cách để làm cho cô dịu đi, ông ta an ủi cô, ông ta nói với cô rằng ông ta chỉ làm theo chỉ thị và rằng cô có thể tìm ra cách để tìm hiểu về đám SEAL đó ra sao sau này. Ông ta nói rằng ông ta hiểu được vì sao cô lại khó chịu, lo lắng. Cô đã trải qua quá nhiều vất vả nhưng cô đã được chăm sóc y tế một cách tốt nhất có thể -

Ông ta không kịp nói hết câu, Barrie bật dậy khỏi chiếc ghế bất tiện như trên hầu hết các máy bay vận tải. “Tôi không phải là người đã bị bắn.” cô hét lên giận dữ. “Tôi không cần chăm sóc y tế, chăm sóc tốt, xấu hay bình thường cũng thế thôi. Tôi muốn được đưa đến bất kể chỗ mà Zane Mackenzie được đưa tới. Tôi không cần quan tâm đến việc ông được ra lệnh thế này hay thế nọ.”

Thiếu tá Hodson nhìn cực kỳ lo lắng, khó chịu. Ông ta cứ giật giật cái cổ áo trên bộ quân phục. “Cô Lovejoy, tôi xin lỗi. Tôi không thể làm bất cứ điều gì trong tình huống này. Ngay khi cô rời khỏi máy bay và bố cô được hài lòng vì cô an toàn thì khi đó đi đâu là quyền của cô.”

Biểu hiện trên mặt ông ta rõ ràng là muốn nói cô muốn đi đâu mặc cô nhưng lúc này tôi chỉ quan tâm đến việc đưa cô về chỗ bố cô. Barrie ngồi xuống, thở mạnh và gạt những giọt nước mắt trên mặt. Cô chưa bao giờ hành động như thế này trong suốt cuộc đời. Cô luôn luôn là một quý cô mẫu mực, một bà chủ tiệc hoàn hảo của bố cô.

Cô không hề cảm thấy có chút gì quý phái lúc này, bây giờ cô chỉ cảm thấy mình như một con hổ cái giận dữ, sẵn sàng xé xác bất kỳ ai muốn cản đường cô. Zane bị thương rất nghiêm trọng, có thể chết và đám ngu ngốc này lại không để cho cô ở bên anh. Khốn kiếp những thủ tục quân đội phiền hà, và khốn kiếp cả thể lực của bố cô, cả hai thứ đã khiến cho cô bị đưa đi xa khỏi anh.

Mặc dù cô rất yêu bố mình, nhưng cô biết cô sẽ chẳng bao giờ có thể tha thứ cho ông nếu Zane chết và cô không ở đó bên anh. Cô chẳng bận tâm đến việc anh không biết về Zane, không có gì có thể so sánh được với việc lo sợ khủng khiếp đang lơ lửng trước mắt cô. Chúa ơi, đừng để anh ấy chết. Cô không thể nào chịu đựng được điều đó. Thà rằng bản thân cô bị chết dưới bàn tay của bọn bắt cóc còn hơn là để Zane bị giết khi giải cứu cô.

Chuyến bay mất gần một giờ rưỡi. Máy bay hạ mạnh xuống đường băng làm cô bị giật mạnh trên ghế, rồi chạy đà một đoạn dài dường như không bao giờ dừng lại. Cuối cùng thì nó cũng dừng lại và thiếu tá Hodson đứng dậy, rõ ràng nhẹ nhõm vì được giải phóng khỏi một gánh nặng khó chịu.

Cửa máy bay mở ra, nắm chặt lấy vật chiếc áo choàng màu đen xung quanh mình, Barrie bước ra khỏi máy bay bước vào ánh nắng rực rỡ của Athens. Đã là gần cuối buổi sáng, sức nóng đã hình thành. Barrie chói nắng và lấy tay che mắt. Cô cảm thấy như đã hàng thế kỷ rồi chưa được thấy ánh mặt trời.

Một chiếc Limousine màu đen với những chiếc cửa sổ tối màu đã đợi ngay dưới chân máy bay. Cửa xe bật mạnh ra và bố cô chồm ra, hoàn toàn quên mất là mình đang chạy về phía trước. “Barrie.” Hai ngày dài đằng đẳng của sự lo lắng và nỗi sợ hãi hằn rõ trên khuôn mặt bố cô, những ở đó cũng hiển hiện rõ ràng sự khuấy khoả khi ông bước vội đến ôm chặt lấy cô. Cô bắt đầu khác lại, hoặc cô thể cô chưa bao giờ ngừng khóc. Cô vùi mặt vào ngực áo ông, ôm chặt lấy ông. “Con phải quay trở lại.” cô thổn thức thốt lên những từ ngữ tối nghĩa.

Bố cô xiết chặt vòng tay xung quanh cô. “Không sao, không sao đâu con. Bây giờ con đã an toàn rồi và bố sẽ không để chuyện gì nữa xảy ra với con nữa đâu, bố thề. Bố sẽ đưa con về nhà-”

Cô lắc đầu một cách dữ dội, cố gắng tuột khỏi vòng tay ông. “Không,” cô tức tối hét lên. “Con phải quay lại Montgomery. Zane - anh ấy bị bắn. Anh ấy có thể chết. Ôi chúa ơi, con phải quay lại đó ngay bây giờ.”

“Mọi việc rồi sẽ đâu vào đấy thôi con,” ông vuốt ve cô và thì thầm nho nhỏ. “Bố đã cho một bác sĩ chờ”

“Con không cần bác sĩ.” Cô hét lên và đẩy ông ra. Cô chưa bao giờ làm như thế trước đây, và gương mặt của bố cô trắng bệch vì sốc. Cô vuốt mái tóc rối bù hai ngày không chải và nói. “Bố hãy lắng nghe con nói. Người đàn ông đã giải cứu con bị bắn. Anh ấy có thể chết. Anh ấy vẫn đang ở trong phòng mổ khi thiếu ta Hodson buộc con lên máy bay. Con muốn quay lại. Con muốn đảm bảo là Zane không sao.”

William Lovejoy kiên quyết nắm lấy bờ vai con gái và dẫn cô về phía chiếc limo đang đợi. “Con không cần phải quay lại đâu con gái yêu,” ông nói dịu dàng. “Bố sẽ hỏi đô đốc Lindley về tình trạng người lính của ông ta. Cha đoán anh ta là một đội viên SEAL đúng không?”

Cô gật đầu.

“Không cần thiết phải quay lại tàu, nó chắc là con hiểu điều đó. Nếu anh ta sống sót qua cuộc phẫu thuật, anh ta sẽ được chuyển bằng hàng không đến một bệnh viện quân đội.”

Nếu anh ta sống sót qua cuộc phẫu thuật. Những từ ngữ đó vang vang trong đầu cô như một lưỡi dao, nóng và đau đớn. Cô nắm chặt bàn tay lại thành những nắm đấm, mọi tế bào trong cơ thể cô cứ kêu gào cô lờ đi những lý luận logic, lờ đi mọi cố gắng, nỗ lực làm dịu. Cô cần phải ở bên cạnh Zane.

Ba ngày sau, cô đứng trong văn phòng của bố với cái cảm ngắc ngáy cao và đôi mắt lạnh lùng mà ông chưa từng thấy qua. “Bố yêu cầu đô đốc Lindley chặn đứng những yêu cầu của con” cô cáo buộc.

Đại sứ thở dài. Ông bỏ cặp kính và cẩn thận đặt nó lên bàn. “Barrie, con biết là bố rất hiếm khi từ chối những yêu cầu mà con đưa ra, nhưng con đã vượt quá giới hạn về người đàn ông này. Con đã biết là anh ta đã hồi phục và đó là những gì mà con cần biết thế thôi. Chẳng có lý do gì khiến con cứ nằng nặc đòi đến chỗ giường bệnh của anh ta? Một số tờ báo lá cải sẽ khám phá ra điều đó, và rồi vụ thử thách của con sẽ tràn ngập trên khắp các mặt báo trên thế giới. Đó là điều con muốn à?”

“Vụ thử thách của con à?” cô lặp lại. “Vụ thử thách của con? Thế còn anh ấy. Anh ấy gần chết. Không có gì chắc chắn là đô đốc nói sự thật, anh ấy có thực sự còn sống không?”

“Tất nhiên là anh ta còn sống. Bố chỉ yêu cầu Joshua ngăn chặn bất cứ yêu cầu nào của con về địa điểm của anh ta thôi.” ông đứng dậy đi vòng qua bàn và nắm lấy bàn tay kháng cự của cô trong tay mình. “Barrie, hãy để cho bản thân mình có thời gian để hồi phục lại những chấn thương. Bố biết là con hình dung về cái anh lính này như một kiểu anh hùng trong phim, điều đó cũng bình thường thôi. Sau một thời gian, khi con đã hồi phục lại được bối cảnh trước đây, thì con sẽ rất vui mừng rằng mình đã không làm mình xấu hổ vì đuổi theo anh ta đẩy con ạ.”

Thật là gần như một nhiệm vụ bất khả thi khi cố gắng kiềm chế sự giận dữ đang phun trào như núi lửa trong tâm trí cô. Không ai thèm lắng nghe cô nói, thậm chí họ còn không muốn lắng nghe. Họ cứ luôn mồm nói về vụ bắt cóc của cô, về cách cô nên làm thế nào để chữa lành những vết thương tâm lý. Cô đã phải nói đi nói lại hàng nghìn lần rằng cô không bị cưỡng bức. Nhưng cô mạnh mẽ từ chối được kiểm tra bởi một bác sĩ, điều đó tất nhiên chỉ càng làm dấy lên sự suy đoán rằng bọn bắt cóc đã thực sự hãm hiếp cô. Nhưng cô thì cô biết rằng thân thể cô đầy những dấu vết của những cuộc làm tình với Zane, những dấu ấn đó cực kỳ quan trọng và riêng tư nó không phải dành cho những đôi mắt của bất cứ ai khác. Mọi người đối xử với cô như thể cô được làm bằng pha lê, cẩn thận không nhắc đến vụ bắt cóc đến nỗi cô nghĩ cô có thể phát điên lên mất.

Cô muốn nhìn thấy Zane. Đó là tất cả những gì cô cần. Chỉ cần nhìn thấy anh, đảm bảo với bản thân mình rằng anh không sao, anh bình yên. nhưng khi cô hỏi một lính thủy đánh bộ trong đại sứ quán hỏi thăm về Zane, thì đô đốc Lindley là người trả lời cô thay vì một đại tá.

Vị đô đốc nghiêm chỉnh đó đã đến văn phòng của đại sứ quán gần một giờ trước. Barrie chưa trở lại làm công việc của cô trong đại sứ quán, vì cô cảm thấy là mình không thể tập trung được, cho nên cô đã tiếp vị đô đốc trong một phòng tiếp khách riêng.

Sau một đoạn hội thoại lịch sự về sức khỏe của cô và về thời tiết, vị đô đốc đã đi vào điểm chính trong cuộc viếng thăm của ông ta. “Cô đã có một vài yêu cầu được biết về thông tin của Zane Mackenzie,” ông ta lịch sự nói, “Tôi giữ thông tin về tình trạng của anh ta, và tôi có thể nói chắc chắn với cô ngay bây giờ rằng

anh ta đã hoàn toàn hồi phục. Phòng mổ của tàu đã có thể cầm được máu cho anh ta, và lá lách của anh ta cũng không cần phải cắt bỏ. Tình trạng của anh ta đã được ổn định và anh ta đã được chuyển đến một bệnh viện. Khi anh ta khỏe lên anh ta sẽ được chuyển về Mỹ để dưỡng bệnh.”

“Bây giờ anh ấy đang ở đâu?” Barrie hỏi, mắt của cô rực sáng. Cô hầu như không ngủ được trong ba ngày qua. Mặc dù cô phục sức một cách hoàn hảo và sành điệu, mắt của cô thâm quầng và cô đang sút cân rất nhanh, bởi vì sự lo lắng làm cô không thể ăn được.

Đô đốc Lindley thở dài. “William yêu cầu tôi giữ kín thông tin đó với cô, Barrie và tôi phải nói rằng ông ấy làm đúng. Tôi biết rõ về Zane. Anh ta là một chiến binh cực kỳ xuất sắc. Nhưng SEAL ai cũng đều rất hoang dã, những phẩm chất khiến họ trở thành những chiến binh dũng cảm không thể biến họ thành những công dân mẫu mực được. Hơn nữa những thông tin về họ được bảo mật nghiêm ngặt, việc huấn luyện và nhiệm vụ của họ là tối mật.”

“Tôi không cần biết về thông tin huấn luyện của anh ấy,” cô nói giọng nghẹn ngào. “Tôi cũng chẳng cần biết về các nhiệm vụ của anh ấy. Tôi chỉ muốn được gặp anh ấy.”

Vị đô đốc lắc đầu. “Tôi xin lỗi.”

Không có điều gì cô nói có thể làm lay chuyển ông ta. Ông ta từ chối cung cấp thêm dù chỉ là một chút thông tin cho cô. Dù vậy thì quan trọng nhất vẫn là Zane còn sống, anh sẽ không sao. Chỉ cần biết có như vậy mà cô đã cảm thấy run run và sự căng thẳng không thể nào chịu đựng được cuối cùng cũng được giải tỏa.

Tuy nhiên điều đó không có nghĩa là cô tha thứ cho cha mình về việc gây phiền phức.

“Con yêu anh ấy,” cô nói một cách khoan thai. “Cha không có quyền ngăn con không gặp anh ấy.”

“Yêu?” bố cô nhìn cô một cách thương xót. “Barrie, những gì con cảm thấy bây giờ không phải là tình yêu. Đó chỉ là sự sùng bái anh hùng. Nó sẽ phai nhạt đi, bố chắc là như vậy.”

“Chẳng lẽ bố nghĩ là con chưa từng cân nhắc đến vấn đề đó ư?” cô hét lên. “Con không phải là một con bé con ngờ nghếch hâm mộ cuồng nhiệt những ngôi sao nhạc rock. Đúng là con đã gặp anh ấy dưới một tình huống nguy hiểm và căng thẳng. Đúng là anh ấy đã cứu con - và anh ấy gần chết vì điều đó. Con hiểu rõ cái gì chỉ là sự mê đắm thường tình và con cũng hiểu rõ thế nào là tình yêu, tuy nhiên thậm chí nếu con không hiểu được rõ vấn đề thì quyền quyết định không tùy thuộc vào bố.”

“Con là người luôn luôn biết lẽ phải mà. Ít nhất con cũng phải thừa nhận rằng ngay bây giờ sự phán đoán của con chắc là không được minh mẫn như bình thường. Nếu con cứ hành động một cách hấp tấp, bùng bột, ví như cưới người đàn ông đó - mà bố chắc là anh ta sẽ vô ngay lấy cơ hội được lấy con - và rồi con nhận ra rằng con thực sự không yêu anh ta? Hãy nghĩ đến việc mọi thứ sẽ rối tung lên như thế nào. Bố biết nói như thế này thì nghe có vẻ hợm mình, trưởng giả, nhưng anh ta không cùng đẳng cấp với chúng ta. Anh ta là một lính thủy và được đào tạo làm một sát thủ. Còn con con ăn tối với những đức vua và nhảy với những hoàng tử. Hai người không hề có một chút gì chung cả?”

“Trước tiên, như thế không phải là nghe có vẻ hợm mình, trưởng giả, mà thực sự là hợm mình, trưởng giả. Thứ hai, bố chắc không đánh giá cao việc con là một con người thực sự để đến nỗi cho rằng tiền bạc của con là thứ hấp dẫn duy nhất của con.”

“Con biết là ý của bố không phải như vậy,” ông nói, quả thật rất sốc. “Con là một người tuyệt vời. Nhưng làm sao một con người như anh ta có thể đánh giá đúng mức cuộc sống mà con sống? Làm sao con có thể biết được anh ta không để mắt vào cửa của con?”

“Bởi vì con hiểu anh ấy,” cô tuyên bố. “Con hiểu anh ấy theo cách mà con không thể nào tìm kiếm được nếu con gặp anh ấy ở một bữa tiệc sang trọng của đại sứ quán. Theo như cha thì SEAL không thể nào chu đáo và tử tế, nhưng anh ấy thì rất chu đáo và tử tế. Nói đúng ra thì tất cả họ đều như vậy. Bố, con đã nói đi nói lại với bố không biết bao nhiêu lần rằng con không bị cưỡng hiếp. Con biết bố không tin con, và con cũng biết rằng bố đã chịu đựng và lo lắng cho con rất nhiều. Nhưng con thề với bố - con thề - rằng con không hề bị hãm hiếp gì cả. Bọn nó cũng đã lên kế hoạch như vậy, ngày tiếp theo, nhưng chúng đợi một ai đó. Mặc dù con phải trải qua sự sợ hãi, kinh hoàng, nhưng con không hề bị chấn thương do bị cưỡng bức

tập thể như bố tưởng tượng. Nhìn thấy Zane nằm trong một vũng máu khốn kiếp đó còn đáng sợ và khủng khiếp hơn nhiều hơn bất cứ chấn thương nào mà bọn bắt cóc đó có thể làm.”

“Barrie!” đó là lần đầu tiên trong cuộc đời bố cô từng nghe cô thốt ra một từ chửi thề. Nghĩ về điều đó quả thật cô chưa từng nghĩ đến một từ chửi thề trong cuộc đời, cho đến khi đám đàn ông cục súc đó tóm lấy cô trên đường phố và rồi giam cầm cô trong những giờ phút khủng khiếp. Cô đã chửi chúng và cô không hề hối hận. Cô cũng đã nguyên rửa thiếu tá Hodson và cũng không hề hối hận vì điều đó.

Với một nỗ lực hết sức, cô cố điều chỉnh giọng nói của mình. “Bố cũng biết rằng nỗ lực đầu tiên để đưa con ra khỏi đó đã không thành công.”

Bố cô gạt đầu cụt ngủn. Ông đã cực kỳ đau đớn, khốn khổ, đã nghĩ rằng hy vọng cuối cùng để giải cứu cô đã thất bại và ông đã tưởng tượng về những thứ mà cô có thể phải chịu đựng. Khi đó ông đã từ bỏ hy vọng cuối cùng được nhìn thấy cô còn sống trở lại. Nhưng đô đốc Lindley không hề bi quan. Đội SEAL chưa báo cáo và cũng có những thông báo về việc độ súng ở Benghazi, nếu đội SEAL đã chết hoặc bị bắt thì chắc chắn chính phủ Libyan đã loan báo khắp thế giới rồi. Điều đó cũng có nghĩa là họ vẫn còn sống và vẫn đang tiếp tục nỗ lực giải cứu cô. Ngay cả khi họ nhận được thông báo từ SEAL rằng việc giải cứu đã thất bại thì vẫn còn một chút hy vọng.

“Dù sao thì mọi việc cuối cùng cũng đi đúng hướng. Zane đã một mình xâm nhập vào giải cứu con, trong khi những người còn lại thì đánh lạc hướng, con đoán là để đề phòng trường hợp mọi việc diễn biến xấu. Anh ấy có một kế hoạch dự phòng, đề phòng trường hợp chúng phát hiện ra, bởi vì ta không thể hoàn toàn khống chế những yếu tố con người.” Cô nhận ra là cô đang lặp lại những điều mà Zane đã nói với cô trong suốt những giờ dài đằng đẳng mà họ nằm uể oải bên nhau và cô lại càng nhớ anh da diết làm cho ruột cô quặn thắt lại. “Cả đội đã ẩn thân rất tốt không một ai trong đám lính gác phát hiện ra được cho đến khi không may Spooky giẫm phải một tên gác vòng ngoài. Vì thế nên bọn chúng được báo động và bắt đầu xảy ra nổ súng. Có một tên gác được cử canh phòng ngay bên ngoài hành lang căn phòng chúng giam giữ con và hấn chạy vào ngay. Zane đã giết hắn,” cô nói một cách bình thản. “Rồi, trong khi bọn còn lại truy đuổi những người còn lại của đội, Zane đã đưa con ra khỏi đó. Chúng con bị tách ra khỏi những người còn lại của đội và buộc phải ẩn náu mất một ngày, nhưng con an toàn.”

Ông đại sứ lắng nghe một cách trầm trọng, nuốt từng lời của cô về chi tiết làm sao cô trở về được bên cạnh ông. Họ chưa từng nói về vấn đề này mấy hôm nay. Cô quá quẫn trí về Zane, gần như là điên lên vì tuyệt vọng. Bây giờ khi cô đã biết chắc rằng anh còn sống, mặc dù cô vẫn còn rất tức giận, cô đã có thể kiềm chế bớt được, và cô muốn kể cho bố làm cách nào mà cô có thể trở về bên ông lạnh lặn.

“Khi chúng con ở nơi ẩn trốn, Zane đã mạo hiểm cuộc sống của anh ấy bằng cách ra ngoài và trộm thức ăn nước uống, cũng như trộm áo choàng và mạng che mặt cho con. Anh ấy cũng chăm sóc những vết thương trên chân con. Khi chúng con bị phát hiện và gặp nguy hiểm anh ấy đã lấy thân mình che chắn cho con khỏi mọi nguy hiểm. Đó là người đàn ông mà con đã đem lòng yêu thương, đó là người đàn ông mà bố nói là không cùng đẳng cấp với chúng ta. Anh ấy có thể không cùng đẳng cấp với bố nhưng anh ấy chắc chắn là kiểu người đàn ông của con.”

Biểu hiện trên gương mặt của cha cô là sự sững sờ, gần như là kinh hoàng. Barrie nhìn thấy điều đó trong mắt bố và cô thấy mình đã sai lầm khi lựa chọn cách thức này để tranh luận. Nếu cô giả vờ như sự quan tâm của cô đến Zane chỉ là một sự quan tâm đơn thuần giành cho người đã làm rất nhiều cho cô, nếu cô khẳng định rằng việc trực tiếp cảm ơn anh là cách tốt nhất để bày tỏ lòng biết ơn, bố cô có thể bị thuyết phục. Ông là người cực kỳ coi trọng sự tử mĩ trong việc ứng xử cho đúng cách. Thế mà cô lại đi thuyết phục ông bằng cách nói rằng cô thực sự yêu Zane Mackenzie và bây giờ đã quá muộn khi cô nhận ra rằng bố cô đã sợ hãi đến mức nào cái điều mà cô vừa thổ lộ sẽ xảy ra. Ông không muốn mất cô, và bây giờ Zane rõ ràng đã trở thành mối đe dọa lớn nhất chưa từng xuất hiện bao giờ.

“Barrie, bố...” bố cô vụng về dừng lại, người bố tình tế, thạo đời của cô người chưa bao giờ bối rối trong việc tìm từ ngữ để sử dụng. Ông đang nghẹn giọng. Có một sự thật là ông hiếm khi từ chối cô điều gì, và nếu ông từ chối một điều gì đó, đó là bởi vì ông nghĩ điều mà cô định làm hoặc thứ mà cô muốn - có một lần là mô tô - là không an toàn. Giữ cho cô được an toàn là một sự ám ảnh đối với ông, cái đó là vì ông muốn giữ thật chặt cái gia đình duy nhất còn lại của ông, đứa con yêu quý của ông người giống người vợ đã mất của ông vô cùng.

Cô nhìn thấy trong mắt ông khuynh hướng muốn nuông chiều cô với bất cứ thứ gì mà cô mong muốn đang đấu tranh kịch liệt với nhận thức rằng lần này, nếu ông thỏa mãn cô, ông có thể mất cô, cô sẽ tuột khỏi vòng tay ông. Ông không muốn chỉ thỉnh thoảng được thăm cô, họ đã chịu đựng kiểu xa cách đó suốt quãng đời đi học của cô. Ông muốn cô chỉ ở trong vòng tay của ông suốt cuộc đời. Cô hiểu điều đó, cũng hiểu một phần sự ám ảnh của ông là một sự ích kỷ, nhưng cô chưa bao giờ nghi ngờ tình yêu của ông giành cho cô.

Sự hoảng loạn hiện rõ trên khuôn mặt ông. Tuy nhiên ông nói cố nói cứng, “Bố vẫn nghĩ rằng con cần để cho bản thân con một thời gian nhất định cần thiết cho việc điều chỉnh lại cảm xúc của con. Và chắc chắn là con sẽ nhận ra rằng cái hoàn cảnh mà con miêu tả chính là thứ mà người đàn ông đó thuộc về. Vậy thì làm sao anh ta có thể hợp với cách sống và cuộc đời của con?”

“Đó là một câu hỏi tranh cãi, bởi vì đám cưới hay một mối quan hệ là một thứ đang còn xa vời, chưa bao giờ được đề cập đến. Con chỉ muốn nhìn thấy anh ấy. Con không muốn anh ấy nghĩ rằng con không quan tâm đầy đủ đến anh ấy, thậm chí không thèm đến dù chỉ để kiểm tra tình hình của anh ấy.”

“Nếu một mối quan hệ nghiêm túc chưa bao giờ được đề cập đến thì tại sao anh ta lại hy vọng con đến thăm anh ta. Đó chỉ là một nhiệm vụ của anh, không hơn không kém.”

Vai của Barrie cứng lại, cằm của cô bạnh ra, đôi mắt màu xanh thẫm của cô tràn ngập cảm xúc. “Nó còn hơn thế nhiều,” cô nói thẳng thừng, và đó là tất cả những gì xảy ra giữa cô và Zane mà cô sẵn sàng đề cập. Cô hít vào một hơi dài và từ từ thư giãn bớt. “Bố nợ con một lời giải thích,” cô nói, đôi mắt cô nhìn chăm chăm vào ông. “Con chưa hề hỏi về những chi tiết cụ thể về những việc xảy ra ở đây, nhưng con cũng là một người thông minh và biết suy nghĩ-”

“Tất nhiên là con thông minh,” ông ngắt lời cô,

“Yêu cầu về tiền chuộc như thế nào?” cô ngắt lời ông.

Ông là một nhà ngoại giao được đào tạo bài bản; ông hiếm khi một kiểm soát trong giao tiếp. Nhưng bây giờ, giật mình, ông nhìn cô bối rối, hoang mang. “Tiền chuộc,” đầu ông ong ong.

Một nỗi tuyệt vọng mới len lỏi vào trong tâm hồn cô khiến mặt cô cứng lại. “Vâng, tiền chuộc,” cô nói nhẹ nhàng. “Không hề có tiền chuộc, đúng không? bởi vì tiền không phải là thứ mà hần muốn. Hần muốn điều gì đó khác từ bố phải không? Là thông tin. Hần hoặc là đã cố gắng buộc bố cung cấp điều đó cho hần, hoặc là bố đã hai tay dâng lên cho hần nhưng chưa đủ. Cái nào trong hai cái đó?”

Một lần nữa sự rèn luyện của ông lại thất bại; trong chốc lát gương mặt ông biểu lộ ra sự hoảng loạn của tội lỗi và sự kinh hoàng trước khi ông lại tự điều chỉnh lại về mặt lạnh băng của nhà ngoại giao. “Điều này thật lố bịch,” ông bình tĩnh nói.

Cô đứng đó, cảm thấy buồn nôn vì những gì mà cô đoán biết. Nếu bọn bắt cóc sử dụng cô như một thứ vũ khí để buộc cha cô phản bội tổ quốc mình, thì cha cô chắc chắn cũng sẽ phải nhận, bởi vì ông không muốn cô lo lắng. Nhưng những gì mà cô đọc được trên gương mặt ông không phải là như vậy. Nó hiện ra sự có tội.

Cô không cảm thấy cần thiết phải phản ứng lại sự phủ nhận của ông. “Bố nợ con,” cô lặp lại. “Bố nợ cả Zane nữa.”

Ông choáng váng, nao núng vì sự buộc tội hiện rõ trong đôi mắt cô. “Bố không nghĩ theo hướng đó.”

“Bố là lý do con bị bắt cóc.”

“Con biết là có những thứ bố không thể nói cho con biết được mà,” ông nói, thả tay cô ra và đi vòng về chiếc bàn ngồi lại lên ghế, như muốn nhấn mạnh việc từ bỏ vai trò của một người cha trở về với vai trò của một đại sứ. “Nhưng giả thiết của con là hoàn toàn sai lầm, và tất nhiên điều đó cũng chỉ ra rằng con chưa thật sự trở lại cân bằng như trước đây.”

Cô suy nghĩ đến việc hỏi Art Sandefer về giả thiết của cô, nhưng cô lại không muốn bản thân mình lại đưa ra những giả thiết ảnh hưởng đến bố mình. Cảm thấy buồn nôn, cô tự hỏi nếu những điều này cũng khiến cô thành kẻ phản bội tổ quốc thì sao. Cô yêu tổ quốc mình, mặc dù cô hầu như sống ở Châu Âu, cũng như cô được đi nhiều và nhìn thấy nhiều đủ để đánh giá đúng sự khác nhau rõ rệt giữa nước Mỹ và các quốc gia

khác trên trái đất. Mặc dù cô yêu thích Châu Âu, cực kỳ ham thích rượu vang Pháp, kiến trúc Đức, tính kỷ luật của người Anh, âm nhạc Tây Ban Nha, nhưng bất cứ khi nào lúc nào cô đặt chân trở lại Mỹ tâm hồn của cô lại tràn ngập năng lượng, tình yêu cuộc sống, nước Mỹ là nơi mà thậm chí cả những người được cho là nghèo khổ vẫn có cuộc sống tốt hơn nhiều so với các nơi khác. Nước Mỹ không hoàn hảo, còn xa mới hoàn hảo, nhưng ở nước Mỹ có một điều gì đó rất đặc biệt và cô yêu những điều đó.

Biết đâu bằng sự im lặng của mình, cô có thể đã phản bội tổ quốc mà cô yêu quý.

Nếu cô vẫn tiếp tục ở lại đây, cô chắc chắn vẫn còn nằm trong vòng nguy hiểm. Bọn bắt cô đã thất bại một lần, nhưng không có nghĩa hấn, tên vẫn còn dấu mặt, không cố gắng thử một lần nữa. Cha cô biết kẻ đó là ai, cô chắc chắn về điều đó. Ngay lập tức cô nghĩ đến những khả năng sẽ xảy ra. Cô sẽ bị giới hạn trong phạm vi đại sứ quán, hoặc là chỉ cho phép đi ra ngoài với cả một đội quân hộ tống. Cô chắc chắn sẽ bị cầm tù như một tù nhân vì nỗi sợ hãi của bố mình.

Sẽ chẳng có một nơi nào mà cô được hoàn toàn an toàn, nhưng nếu cứ ở lại đây chỉ là cho nguy hiểm càng tăng lên thôi. Và một lý do nữa nếu cô tránh xa được khỏi vùng đất của đại sứ quán, cô lại càng có cơ hội biết được nơi ở của Zane, bởi vì ảnh hưởng Admiral Lindley không thể len lỏi được khắp mọi ngõ ngách trên trái đất này. Cô càng đi xa Athens, thì cái ảnh hưởng đó lại càng thu hẹp đi.

Cô quay lại đối mặt với bố mình, biết rằng cô đang từng bước từng bước bẻ gãy mối quan hệ gần gũi đã trói buộc họ với nhau trong suốt 15 năm qua.

“Con sẽ về nhà,” cô nói bình tĩnh. “Về Virginia.”

Hai tuần sau, Zane ngồi trước hiên ngôi nhà của bố mẹ anh, nằm trên đỉnh của ngọn núi Mackenzie, ngay bên ngoài Ruth, Wyoming. Cảnh trí ở đây thật tuyệt vời, những thung lũng xanh mướt, những ngọn núi hùng vĩ. Mọi thứ ở đây đối với anh đều thân thuộc như lòng bàn tay vậy. Những chiếc yên ngựa, những đôi boots, những con gia súc nhưng nhiều nhất là những con ngựa. Sách ở khắp nơi, chỗ nào cũng có, phòng nào trong nhà cũng có, rồi những con mèo đầy khắp nơi. Sự nâng niu, chiều chuộng ngọt ngào nhưng cũng rất hống hách của mẹ; sự quan tâm và thấu hiểu của bố.

Anh đã từng bị bắn trước đây, cũng đã từng bị đâm khi đánh nhau bằng dao. Anh đã từng bị gãy vài cái xương sườn, từng bị thủng phổi. Anh đã từng bị thương rất nghiêm trọng trước đây, nhưng lần này anh suýt chết. Anh đã bị chảy máu gần chết, nằm trên bệ với Barrie cúi dập mình trên người anh, cố hết sức quấn chiếc khăn chùi đầu lên vết thương của anh bằng tất cả sức lực trên người mình. Sự nhanh nhẹn và quả quyết của cô đã tạo nên sự khác biệt lớn. Santos nhanh chóng tiêm huyết tương vào người anh cũng đã tạo nên sự khác biệt. Anh đã gần với cái chết đến nỗi anh có thể liệt kê ra hàng tá lý do chi tiết đã tạo nên sự khác biệt. Nếu bất kỳ một chi tiết nào đó không xảy ra thì có lẽ anh đã chết.

Anh không thường yên lặng như vậy từ khi rời khỏi bệnh viện hải quân và trở về nhà để dưỡng thương. Chẳng phải anh chán nản hay mất tinh thần, đúng ra là anh tại vì anh có quá nhiều điều phải suy nghĩ, nhưng lại chẳng dễ dàng gì khi mà trên thực tế là hầu như cả gia đình anh đều cảm thấy bắt buộc phải về thăm và tự mình đảm bảo rằng người thân của mình không sao, vẫn bình yên. Joe bay về từ Washington để kiểm tra chóp nhoáng cậu em trai của mình; Michael và Shea cũng về thăm mấy lần mang theo hai đứa con trai nghịch như quỷ sứ của mình; Josh và Loren cùng ba đứa hogan cuối tuần nào bất cứ khi nào công việc của Loren ở bệnh viện cho phép đều về thăm. Maris thì tối nào từ khi anh được đưa về nhà cũng có mặt để chứng kiến từng chút một sự hồi phục của anh. Cô đặt một chiếc ghế ngay trước mặt anh và ngồi đó hàng giờ liền, đôi mắt đen nhánh của cô nhìn chăm chăm khuôn mặt anh như thể cô sẵn sàng truyền sức sống từ cơ thể cô sang cơ thể anh. Mà có thể cô đã làm được điều đó thật. Cô em gái của anh là một người có Ma thuật. Cô có những khả năng mà người thường không có được.

Hell, thậm chí cả Chance cũng có mặt. Anh cực kỳ thận trọng cảnh giác, quan sát mẹ và em gái như thể họ là những quả bom sẵn sàng nổ trước mặt anh bất cứ lúc nào, nhưng dù sao anh cũng đã về và giờ đang ngồi cạnh Zane ngoài hiên.

“Cậu đang nghĩ về việc từ chức đúng không.”

Zane chưa bao giờ ngạc nhiên, tự hỏi về việc tại sao Chance luôn hiểu được những gì nằm trong đầu anh. Sau khi quần nhau không hề nương nhẹ khi họ 14 tuổi, họ đạt được một sự đồng cảm khác thường. Có thể

là bởi vì họ cùng nhau chia sẻ quá nhiều thứ, từ học hành cho đến các cô gái rồi vào quân đội. Trong từng ấy thời gian cho đến tận bây giờ, Chance luôn luôn cảnh giác như một con sói bị thương và không thích mọi người gần gũi, tuy nhiên anh hoàn toàn bất lực trước gia đình dù anh cố kháng cự. Chance chưa bao giờ được yêu thương trong cuộc đời cho đến khi Mary tìm thấy anh và đưa anh về nhà với bà, và rồi đại gia đình Mackenzie đông đúc, ồn ào đã đánh gục anh. Thật sự thú vị, ngộ nghĩnh khi quan sát Chance tiếp tục vật lộn với sự thân mật của gia đình mỗi lần anh về lại trong vòng tay gia đình, bởi vì chỉ trong vòng một giờ thì anh hoàn toàn bị bao vây. Mary không để anh đụng tay vào bất cứ thứ gì cũng như Maris. Sau khi chấp nhận Chance là anh em, Zane chưa bao giờ chấp nhận sự cảnh giác và thận trọng của Chance. Chỉ có mỗi Wolf là sẵn sàng để cho cậu con trai nuôi có thời gian để điều chỉnh - nhưng những khoảng thời gian đó là cực kỳ ít ỏi.

“Đúng,” Zane cuối cùng cũng nói. “Bởi vì lần này cậu gần chết ư.”

Zane khịt khịt. “Từ khi nào có sự khác biệt giữa công việc của chúng ta vậy?” anh là người duy nhất trong gia đình biết đích xác về công việc của Chance. Để so sánh xem công việc của ai nguy hiểm hơn thì cũng giống như chơi trò sắp ngửa vậy.

“Vậy thì chắc là do sự thăng tiến lần trước ư.”

“Sự thăng tiến đó làm mình không được trực tiếp hành động nữa.” Zane nói bình tĩnh. Cẩn thận anh ngã người lên lưng ghế và đặt chân lên hàng hiên. Mặc dù anh là người nhanh lành bệnh, hai tuần rưỡi quan là không đủ dài để anh có thể lờ đi vết thương. “Nếu hai người trong số đội của mình không bị thương vì vụ lộn xộn ở Montgomery thì mình cũng không phải thực hiện nhiệm vụ cuối cùng này.”

Chance biết về vụ lộn xộn đó, Zane đã nói với anh về nó, và vụ lộn xộn là một từ quá lịch sự mà Zane dùng để tả về nó. Ngay khi thoát khỏi tình trạng bất tỉnh ở bệnh viện hải quân, Zane đã lập tức vồ lấy điện thoại và bắt đầu tự mình điều tra. Mặc dù Odessa đã hoàn toàn hồi phục, nhưng Higgins thì bắt buộc phải giải ngũ vì tàn tật. Đám lính đã bắn hai thành viên SEAL có thể thoát khỏi toàn án quân sự nếu luật sư của bọn họ khéo léo nhưng ít nhất bọn họ cũng sẽ bị sa thải khỏi quân đội. Quy mô sự thiệt hại đối với sự nghiệp của thuyền trưởng Udaka và chỉ huy phó Boyd vẫn chưa thấy rõ. Và Zane chủ yếu tập trung vào những kẻ đã bắn. Tuy nhiên chắc chắn thuyền trưởng sẽ không thể tránh khỏi sự liên đới.

“Mình đã 31,” Zane nói. “Điều đó cũng đủ là lý do hạn chế những nhiệm vụ hành động. Cũng còn lý do nữa là mình quá giỏi trong các hành động. Hải quân cứ liên tục thăng cấp cho mình và rồi chính họ lại nói rằng cấp bậc của mình quá cao để tiếp tục hành động.”

“Vậy cậu có muốn chuyển sang chỗ mình không?” Chance hỏi.

Zane đã suy nghĩ về điều đó. Suy nghĩ rất nghiêm túc. Nhưng có điều gì đó cứ liên tục quấy rầy anh, điều gì đó cứ liên tục không cho anh tập trung vào việc suy nghĩ về nghề nghiệp của mình.

“Mình cũng muốn thế. Nếu không có gì thay đổi thì mình đã định thế, nhưng...”

“Cái gì thay đổi vậy?”

Zane nhún vai. “Một người phụ nữ,” anh nói.

“Ôi, hell.” Chance giật mình. “Nếu đó là về đàn bà, thì cậu sẽ không có khả năng tập trung vào bất cứ thứ gì cho đến khi cậu đẩy được cô ta ra khỏi bộ nhớ. Khốn kiếp làn da ngọt ngào của đám đàn bà,” Chance nói về triu mến. Anh luôn có một đám con gái quỳ lụy. Điều đó không phải chỉ bởi vì anh đẹp trai chết người mà còn là vì anh là một người táo bạo, phóng khoáng.

Zane không chắc mình có thể gạt Barrie ra khỏi đầu óc. Anh cũng chẳng chắc chắn việc anh có muốn làm điều đó không. Anh cũng không mấy may mắn về việc vì sao cô lại biến mất mà không nói thậm chí một lời tạm biệt, không một lần hỏi thăm về sức khỏe của anh. Bunny và Spook đã nói cho anh biết cô đã bị kéo đi trong tình trạng chống cự, la hét và chửi rủa lên một chiếc máy bay và bị đưa trở lại Athens. Anh đoán ra được rằng cha cô, cộng với chính sách của hải quân giữ kín những thông tin về SEAL, đã khiến cho cô không thể tìm thấy được bệnh viện nơi mà họ đưa anh đến.

Anh nhớ cô. Anh nhớ sự dũng cảm của cô, sự kiên quyết và sự sốt sắng của cô khi làm bất cứ việc gì cần thiết phải làm. Anh nhớ khuôn mặt bình lặng của cô, nhớ sức nóng mãnh liệt từ những cuộc làm tình với

cô.

Chúa ơi, đúng vậy.

Một ký ức, kỷ ức rõ ràng sinh động hơn bất cứ kỷ ức nào khác, nó ăn sâu vào tâm trí anh không thể phai mờ đó là khi cô chạm vào thắt lưng của anh và nói với một lời thì thầm kiên định, “Em sẽ làm điều đó.”

Anh hiểu rất rõ vì sao cô làm vậy. Không chỉ bởi vì cô cần được bình tĩnh, cô cần sự dũng cảm để xoá đi những kỷ ức tồi tệ và thay thế nó bằng một kỷ ức tươi đẹp. Khi đó cô còn là một trinh nữ, cô đã nói sự thật về điều đó. Cô hoàn toàn không biết phải làm gì và cũng không trông mong sẽ bị đau đớn. Nhưng cô đã chấp nhận anh một cách duyên dáng, ngọt ngào, nồng nhiệt, hoàn toàn hiến dâng cho anh và làm cho anh mất kiểm chế theo cách mà chưa một người phụ nữ nào trước đó có thể làm được.

Cô có thể là một tiểu thư bé nhỏ được nuông chiều, và quả thật cô đúng là chưa từng trải qua những khó khăn trước đây. Nhưng cô đã làm rất tốt trong một tình huống căng thẳng, nguy hiểm như vậy, cô làm bất cứ điều gì cần thiết mà cô có thể và không phàn nàn lấy một câu.

Anh thích được cùng cô, được nói chuyện với cô làm tình với cô. Anh là một người cực kỳ cô độc để có thể dễ dàng chấp nhận thế giới tình yêu dính dáng đến một người nào khác ngoài những người thân yêu trong gia đình, nhưng với Barrie...thì có thể. Anh muốn được trải qua nhiều thời gian hơn với cô, được hiểu cô nhiều hơn, để những gì có thể phát triển được phát triển tự do.

Anh muốn cô.

Mặc dù vậy điều gì cần làm trước thì cũng phải làm cho xong đã. Anh cần lấy lại sức lực trước; ngay bây giờ anh đã có thể đi từ phòng này sang phòng khác mà không cần giúp đỡ, nhưng anh vẫn còn quá yếu để trở lại là chính mình. Anh còn phải quyết định có nên ở lại hải quân hay không. Có vẻ như đã đến lúc cần phải thay đổi, lý do anh đầu tiên khiến anh gia nhập hải quân đã bị mất đi khi anh cứ ngày càng được thăng tiến. Nhưng nếu anh không còn là SEAL nữa thì anh sẽ làm gì. Anh cần phải có quyết định, cần phải ổn định cuộc sống của mình.

Barrie có thể không hứng thú với bất kỳ kiểu quan hệ nào với anh, mặc dù theo cách mà Spook và Bunny đã mô tả về sự ra đi của cô, anh không nghĩ sẽ có khả năng này. Những cuộc làm tình mà họ đã chia sẻ với nhau còn sâu sắc hơn cả quan hệ gần gũi bình thường.

Tuy nhiên để có thể liên lạc với cô thì cần nhiều hành động hơn bình thường. Có một sáng anh đã có một cuộc gọi đến Đại sứ quán ở Athens. Anh xưng tên và yêu cầu được gặp cô Barrie Lovejoy. Tuy nhiên người bắt máy lại là Đại sứ William Lovejoy và cuộc trò chuyện không lấy gì làm thân mật lắm.

“Không phải là Barrie không trân trọng những gì mà anh đã làm, nhưng tôi chắc là anh hiểu được vì sao con gái tôi lại muốn bỏ lại mọi thứ đằng sau lưng. Nói chuyện với anh chỉ càng làm con bé nhớ lại và thật không cần thiết phải làm con bé buồn khổ,” ông đại sứ nói với một giọng nói điềm tĩnh, trang trọng và đầy vẻ quý tộc.

“Đó là ý kiến của cô ấy hay là của ông?” Zane hỏi giọng đầy băng giá.

“Tôi thấy chẳng có gì khác biệt cả,” ông đại sứ trả lời và ngắt máy.

Zane quyết định rằng anh nên để yên trong lúc này. Anh chưa đủ sức để làm gì lúc này nên anh nên chờ đợi. Khi anh đã cân nhắc đầy đủ về những gì anh nên làm thì sẽ chẳng thiếu gì cách để có thể liên lạc được với Barrie. Còn bây giờ anh biết chắc rằng ông Đại sứ sẽ ra lệnh không nói máy cho bất kỳ cuộc gọi nào của anh tới cho cô, lần tới anh sẽ chuẩn bị sẵn sàng để qua mặt cha cô.

“Zane,” mẹ anh gọi vọng ra từ trong nhà, đưa ý nghĩ của anh về thực tại, “Con có mệt không vậy?”

“Con thấy khoẻ ạ.” Anh trả lời. Đó là một sự phóng đại, nhưng anh thực sự không quá mệt. Anh liếc nhìn Chance và nhìn thấy một nụ cười tự mãn trên khuôn mặt của người anh em của mình.

“Với tất cả sự lo lắng dồn vào cậu, mẹ hoàn toàn đã quên mất những chiếc xương sườn gãy của mình.” Chance thì thầm.

“Hân hạnh được phục vụ,” Zane kéo dài giọng. “Nhưng đừng có chỉ trông chờ vào việc mình bị bắn mỗi khi cậu thương.” Cả gia đình đều thấy cực kỳ vui nhộn trước phản ứng của Chance khi Mary nâng niu, chiều chuộng và ôm sòm anh, như thể toàn bộ sự chú ý của mẹ làm anh sợ hãi, mặc dù vậy anh chẳng bao giờ có thể từ chối bà được. Chance hoàn toàn bị điều khiển trong bàn tay của Mary, nhưng họ đều vậy cả chẳng ai thoát được. Họ lớn lên với một tấm gương sáng loáng là bố để cạnh tranh, Wolf Mackenzie có thể gầm gừ, đậm chân giận dữ nhưng Mary luôn là người chiến thắng.

“Chance?”

Zane cố gắng nín cười khi nhìn Chance cứng người lại. Nụ cười tự mãn biến mất khỏi gương mặt anh như nó chưa bao giờ tồn tại vậy.

“Vâng mẹ?” anh trả lời thận trọng.

“Con vẫn đang dùng băng cố định quanh những vết thương đấy chứ?”

Một biểu hiện hoảng loạn quen thuộc hiện lên trên đôi mắt của Chance. “À...không ạ.” Anh có thể nói dối; Mary chắc chắn sẽ tin anh ngay. Nhưng chẳng ai trong bọn họ từng nói dối bà, thậm chí là vì lợi ích lớn nhất của họ. Sẽ là một đòn cực kỳ choáng váng đối với tâm hồn của bà bạo chúa nhỏ bé nếu bà khám phá ra bất kỳ ai trong số những đứa con của bà từng nói dối bà.

“Con biết là con cần phải cố định vết thương thêm một tuần nữa cơ mà.” Giọng nói phát ra từ bên trong ngôi nhà. Nghe cứ như thể là giọng của Chúa phán truyền vậy trừ việc giọng nói này thật nhẹ nhàng, ngọt ngào và trong sáng của người miền Nam.

“Vâng thưa mẹ.”

“Con hãy vào đây và để mẹ xem xét nó nào.”

“Vâng thưa mẹ.” Chance lại vâng dạ, sự đầu hàng hiện rõ ràng trong giọng nói của anh. Anh đứng dậy và đi vào trong nhà. Khi đi qua Zane anh lầm bầm, “Bị bắn cũng chẳng hiệu quả gì cả. lần sau nhớ thứ cái khác nhé.”

8. Chương 8

Hai tháng sau, Cảnh sát trưởng Zane Mackenzie trần truồng đứng bên cửa sổ của một căn nhà hai phòng ngủ theo kiểu Tây Ban Nha mà anh đã mua ở Nam Arizona. Anh nhìn chăm chú ra phía sa mạc dưới ánh trăng tròn rực rỡ, có điều gì đó nóng bỏng và hoang dại truyền vào anh khi nhìn hình ảnh của sa mạc. Sự huấn luyện của SEAL đã dạy cho anh cách thích ứng với mọi môi trường hoạt động, và thời tiết nóng, khô hạn không làm anh bận tâm.

Ngay khi anh quyết định rời khỏi quân ngũ, mọi việc cứ thế tiến triển như một cơn lốc. Nghe được tin anh rời khỏi Hải quân, một cựu thành viên SEAL, người bây giờ là một thành viên của Hội đồng thành phố ở Phoenix đã gọi cho anh và hỏi anh có quan tâm đến việc trở thành cảnh sát trưởng nhiệm kỳ còn lại hai năm thay thế cho vị cảnh sát trưởng vừa mới mất tại văn phòng của thành phố.

Phản ứng đầu tiên của Zane là sửng sốt; anh chưa bao giờ suy nghĩ đến việc gia nhập ngành hành pháp. Hơn nữa anh không biết gì về hệ thống luật pháp của bang Arizona.

“Đừng lo về điều đó,” bạn anh phần khởi nói. “Cảnh sát trưởng là một vị trí thuộc phạm vi quản lý hành chính, và phần lớn thời gian là giành cho nhiệm vụ quản lý là chính. Mặc dù tình hình hiện tại thì cậu cần phải hoạt động nhiều hơn một chút. Một vài vị phó chỉ huy đã nghỉ việc, vậy nên cậu sẽ phải kiêm nhiệm cho đến khi có ai đó được tuyển thay thế, và một vài người thì sẽ chống đối cậu cực kỳ gay gắt bởi vì cậu mà một trong số bọn họ không được chỉ định hoàn thành nốt nhiệm kỳ cảnh sát trưởng.”

“Tại sao vậy?” Zane hỏi thẳng. “Có chuyện gì với phó cảnh sát trưởng?”

“Phó cảnh sát trưởng là một trong những người nghỉ việc, cô ta đã nghỉ việc vài tháng trước khi cảnh sát trưởng chết, cô ta nhận một công việc trong lực lượng đặc biệt ở Prescott.”

“Không ai trong số những người còn lại đủ tiêu chuẩn ư?”

“Không thể nói là như vậy.”

“Vậy thì vấn đề là ở đâu.”

“Cậu hiểu cho là ở đây không có nhiều sự lựa chọn cho lắm. Có một vài chỉ huy phó trẻ có năng lực, họ thực sự có năng lực nhưng họ quá trẻ, không có đủ kinh nghiệm. Còn một người hai mươi hai tuổi thì không hứng thú. Còn một người nữa 50 tuổi thì lại là một tên khốn, cả sở cảnh sát không ưa hắn ta.”

Cảnh sát trưởng. Zane nghĩ về nó, càng ngày càng hứng thú với ý tưởng này. Anh không hề ảo tưởng về một công việc an nhàn thảnh thơi. Anh đã có 15 năm kinh nghiệm quân ngũ cực kỳ gian khổ, và khả năng rất lớn là tất cả đám chỉ huy phó đó đều sẽ hoặc dè dặt hoặc chống đối về việc có một người ngoài được cất nhắc làm cảnh sát trưởng. Hell, anh thích cái ý tưởng đó. An nhàn thảnh thơi chẳng bao giờ có thể khiến anh hứng thú được. Anh thích một công việc đầy thử thách. “Ok, mình có hứng thú rồi đây. Còn những việc khác thì sao?”

“Chà khá nhiều việc đau đầu. Lương bổng thì cũng tạm tạm, còn giờ giấc thì tồi tệ. ở đây có khá nhiều vùng đất của người Anh diêng cho nên cậu còn phải đối phó với BIA (Bureau of Indian Affairs đại loại là Cục về các vấn đề Anh diêng). Tuy nhiên vấn đề lớn nhất lại là về việc nhập cư bất hợp pháp, nhưng cái đó để cho INS lo. Nói chung đây không phải là nơi có tỷ lệ tội phạm cao, nhưng mà thường không đủ người.”

Vậy là anh ở đây, sức lực đã hoàn toàn hồi phục, sở hữu một ngôi nhà và 100 mẫu đất, và chức vụ cảnh sát trưởng mới tinh. Anh còn mang theo một vài con ngựa của anh từ trang trại của bố mẹ ở Wyoming đến đây. Thật là một sự thay đổi chóng mặt so với hồi còn ở Hải Quân.

Bây giờ là lúc để quan tâm đến vấn đề về Barrie. Anh nghĩ về cô rất nhiều trong suốt hơn hai tháng vừa qua, nhưng gần đây anh toàn nghĩ về cô không thể nghĩ về cái gì khác được. Một cảm giác bồn chồn, không yên cứ càng ngày càng tăng lên đến mức ám ảnh. Anh huy động hết các nguồn tin để tìm kiếm cô và trước sự ngạc nhiên của anh, anh đã tìm ra rằng cô đã rời khỏi Athens sau một tuần từ khi cô bị đưa về đó. Cô hiện đang sống ở dinh thự riêng của Lovejoy ở Arlington, Virginia. Hơn nữa, tháng trước đại sứ đã đột ngột xin được thay thế và ông cũng đã trở về Virginia. Zane mong ông Lovejoy vẫn tiếp tục ở Athens, nhưng sự hiện diện của ông cũng không phải là một vấn đề lớn không thể giải quyết được.

Bất kể cha cô có nói gì hay làm gì, thì Zane cũng nhất quyết phải gặp bằng được Barrie. Còn rất nhiều điều chưa được giải quyết giữa họ, sự liên kết giữa họ đột ngột bị ngắt khi anh bị bắn và cô bị đưa trở lại Athens. Anh biết rằng sự thân mật nồng nàn qua những giờ dài bên nhau của họ chắc chắn đã tạo ra những mối dây liên hệ ràng buộc thâm kín, nhưng anh cũng không chắc chắn về điều đó. Ngoài ra còn có một vấn đề khác cực kỳ quan trọng mà anh không thể làm ngơ được. Cũng vì nó mà anh đã bay chuyển bay từ Tucson đến Washington ngay sáng hôm sau. Anh cần được ngủ nhưng ý nghĩ đó cứ quanh quẩn trong đầu anh không sao đánh bật được. Cô đã có mang. Anh không biết tại sao anh lại tin chắc vào điều đó. Đó chỉ là cảm giác, là trực giác mà thôi, nhưng cũng có một số kết luận logic. Họ đã không hề có một biện pháp phòng tránh nào cả, và họ đã làm tình rất nhiều lần. Từ hai thực tế trên anh có thể kết luận việc cô có thai không chỉ còn là có thể nữa mà đã là thực tế rồi.

Barrie đang mang trong mình giọt máu của anh.

Cảm giác chiếm hữu mạnh mẽ, ào ạt cuộn cuộn như những đợt sóng tuôn trào vào trong tâm trí của anh làm cho những kế hoạch được sắp xếp cẩn thận của anh bị đẩy đi xa tắp. Ý định tìm hiểu nhau lẫn nhau từ từ từng chút một sẽ không còn được dùng đến, cũng chẳng thể cân nhắc ngược xuôi về một mối quan hệ nghiêm túc. Nếu cô có thai thì họ sẽ làm đám cưới ngay lập tức. Nếu cô không thích ý tưởng đó, thì anh sẽ thuyết phục cô. Việc không thể nào đơn giản hơn.

Cô đã có thai. Barrie giữ chặt điều thiêng liêng đó cho riêng mình, cô không sẵn lòng nói cho bất cứ ai về điều đó, bố cô lại càng không. Vụ bắt cóc và những hậu quả của nó len lỏi vào chia cách hai cha con cô và cả hai người đều không có cách nào để có thể hàn gắn lại như trước đây. Bố cô cố gắng tuyệt vọng để hàn

gắn lại mối quan hệ như trước đây; chưa bao giờ từng có điều gì có thể khiến ông từ chức, vậy mà nó đã xảy ra, một hành động có thể ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự nghiệp của ông nếu như hầu hết mọi người không nghĩ rằng ông từ chức là vì cô bị trấn thương nghiêm trọng bởi vì vụ bắt cóc làm cô không thể tiếp tục ở lại Athens và ông thì muốn được ở bên cô.

Cô đã cố gắng rất nhiều để không nghĩ đến bất cứ việc gì mà ông có thể đang liên quan đến, bởi vì điều đó cực kỳ đau đớn. Điều đau đớn nhất là ông có thể là một kẻ phản bội tổ quốc. Một phần nào đó trong con người cô luôn luôn phủ nhận việc tin vào điều đó; ông là một người đàn ông bảo thủ, một người đàn ông luôn luôn coi trọng danh dự, danh dự đối với ông không chỉ là một lời nói suông nó là lẽ sống. Cô không hề có một bằng chứng nào cả, chỉ có sự suy đoán và những suy luận logic của bản thân cô thôi...cùng với biểu hiện mà ông đã không thể dấu được khi mà cô trực tiếp hỏi ông về việc ông có liên quan đến bất kỳ điều gì dẫn tới vụ bắt cóc cô.

Điều đau đớn nữa là ông ngăn cản cô đi tìm Zane. Cô đã nhiều lần đề nghị ngay khi về đến Virginia, nhưng một lần nữa cô lại đụng phải một bức tường đá cứng nhắc. Không một ai có thể cung cấp cho cô bất kỳ thông tin gì về anh. Cô đã có liên lạc với trung tâm SEAL và lại gặp sự cản trở lịch sự thường thấy. Tuy nhiên có lẽ chỉ là vì chính sách bảo mật để đảm bảo an toàn cho nhân dạng và địa điểm của các thành viên, chính sách chống khủng bố thường thấy.

Cô đang mang đứa con của anh. Cô muốn anh được biết về điều đó. Cô không mong chờ bất cứ điều gì ở anh nếu anh không muốn trao cho cô, nhưng cô muốn anh biết về đứa con của anh. Và nhất là cô muốn lại được nhìn thấy anh đến tuyệt vọng. Cô cảm thấy cô đơn, sợ hãi và hoàn toàn mất phương hướng; cô cần một bến an toàn. Anh không phải là kiểu đàn ông sẽ vô tình bỏ lại sau lưng con đẻ của mình và lờ đi sự tồn tại của nó. Đứa bé này có thể là mối dây liên kết vĩnh viễn kết chặt họ lại với nhau, một mối liên kết mà cô có thể dựa vào.

Cô không tin rằng bố cô sẽ bớt nghiêm khắc đối với Zane nếu ông biết về đứa bé; sự chiếm hữu của ông có thể sẽ mở rộng cả sang cháu ngoại, thậm chí đó là một đứa cháu ngoại giá thú. Ông có thể làm một số việc để giữ kín thông tin cô có thai, và thậm chí nếu khi sự việc bị lộ ra thì chắc chắn mọi người sẽ tin rằng đó là đứa trẻ do bị cưỡng hiếp, và rồi họ sẽ thương hại cô, nói về việc cô đã dũng cảm như thế nào.

Cô hầu như bị giam hãm ở Virginia đến nỗi cô muốn phát điên lên. Bố cô hoảng loạn nếu cô đi bất cứ nơi nào mà không có sự hộ tống. Cô có xe riêng, nhưng ông không để cho cô lái xe, ông muốn lái xe của ông đưa cô đi bất cứ nơi nào cô cần. Cô đã phải trốn đi tới hiệu thuốc để mua que thử thai, mặc dù cô rất chắc chắn về việc cô có thai. Que thử chỉ xác nhận lại những gì mà cơ thể cô đã nói cho cô biết. Barrie biết cô nên lo lắng và bồn chồn vì việc mang thai ngoài ý muốn này, nhưng ngay bây giờ điều đó lại là nguồn hạnh phúc của cô. Cô cảm thấy cực kỳ cô đơn; vụ bắt cóc và những giờ dài một mình cùng với Zane đã tách cô ra khỏi những người khác đã từng hiện diện trong cuộc đời cô. Cô có những ký ức mà họ không thể chia sẻ, những suy nghĩ và những nhu cầu mà không một ai có thể hiểu được. Nếu Zane ở đây cùng cô, anh sẽ hiểu được những khoảng trầm ngâm bất chợt của cô, sự ít lời của cô. Cô không phải là kiểu người thích giấu giếm, cô thực sự muốn được nói chuyện với ai đó có thể hiểu được cô. Nhưng những gì mà cô đã chia sẻ cùng với Zane là một kinh nghiệm của hai người, được tạo ra từ một mối liên kết kỳ lạ chỉ giành cho những người đã từng trải qua mà thôi.

Cô không thể giữ bí mật về việc mang thai của mình lâu hơn nữa, cô cần phải sắp xếp những cuộc hẹn với bác sĩ sản khoa mà bây giờ tất cả các cuộc gọi đều được ghi âm lại. Cô suy tính đến việc trốn ra ngoài một lần nữa và thu xếp một cuộc hẹn với bác sĩ từ máy điện thoại công cộng nhưng điều này là vô cùng khó khăn.

Nhưng thế là quá đủ rồi. Cô là một người trưởng thành và sẽ sớm trở thành một người mẹ. Cô căm ghét sự thật rằng mối quan hệ của cô với bố trở nên tồi tệ nhưng cô không biết làm cách nào có thể hàn gắn lại được. Chừng nào khả năng có sự dính líu của ông đối với những hành động phản bội còn tồn tại thì cô hoàn toàn bất lực. Cô muốn ông giải thích, muốn có một câu trả lời hợp lý cho việc tại sao cô lại bị bắt cóc. Cô muốn không phải canh chừng, bất an mỗi khi đi ra ngoài; cô không muốn lúc nào cũng có cảm giác lo sợ cần được bảo vệ. Cô muốn sống một cuộc sống bình thường. Cô không muốn nuôi dạy con mình trong một môi trường đầy sự sợ hãi.

Nhưng không khí hiện tại trong nhà cô chính là cái không khí sợ hãi khủng khiếp đó. Nó làm cho cô ngột

thở. Cô cần phải tránh xa nơi này, cô cần phải tránh khỏi nỗi ám ảnh sợ hãi này, chừng nào cha cô còn liên quan đến bất cứ việc gì đã khiến cho ông có biểu hiện tội lỗi thì khả năng cô bị bắt cóc lần nữa sẽ vẫn còn. Chỉ cần nghĩ đến điều đó thôi cũng khiến cô buồn nôn. Mà bây giờ cô không chỉ phải lo lắng cho cho bản thân mình không, cô còn có một đứa con cần bảo vệ.

Sự mệt mỏi của việc mang thai ở giai đoạn đầu khiến cô có thói quen ngủ dậy muộn, nhưng sáng nay cô dậy sớm hơn thường lệ, bị quấy rối bởi những tiếng chim đánh nhau tranh giành lãnh thổ bên ngoài cửa sổ phòng cô. Ngay khi cô thức giấc, cảm giác buồn nôn lại dấy lên, làm cô phải nhanh chóng chạy vào nhà tắm như thường lệ. Cũng như thường lệ, khi cơn nghén qua đi, cô cảm thấy khỏe hơn. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ buổi bình minh và nhận ra rằng cô đang cảm thấy đói cồn cào, đây là lần đầu tiên sau nhiều tuần lễ ý tưởng về một bữa ăn trở nên hấp dẫn.

Mới chỉ 6 sáng, quá sớm cho Adele, người đầu bếp, đến làm việc. Bữa sáng thường chỉ bắt đầu lúc 8 giờ và thường thì cô ngủ dậy muộn hơn thế. Dạ dày của cô kêu sùng sục. Cô không thể đợi hai giờ nữa để có một thứ gì đó cho vào bụng.

Cô mặc áo choàng vào và nhẹ nhàng rời khỏi phòng; phòng ngủ của cha cô ở đầu hành lang và cô không muốn đánh động ông. Và hơn nữa cô không muốn một mình đối mặt trò chuyện với ông. Ông đã rất cố gắng làm ra vẻ như chẳng có chuyện gì xảy ra hết, và cô lại không thể tự nhiên giáp mặt với ông.

Có thể ông vẫn còn đang ngủ, cô nghĩ. Nhưng khi cô đi đến gần phòng ông cô nghe ông nói điều gì đó mà cô không thể hiểu. Cô dừng lại, tự hỏi không biết có phải ông nghe thấy cô dậy và gọi cô. Và rồi cô nghe thấy ông nói Mack với một giọng nói gay gắt và cô cứng người lại.

Một cơn rùng mình lan toả toàn thân cô, ruột gan cô quặn thắt lại. Người duy nhất cô biết tên Mack là Mack Prewett, nhưng tại sao bố cô lại nói chuyện với anh ta? Mack Prewett vẫn đang hoạt động tại Athens, như cô được biết, vì bố cô đã từ nhiệm nên không có lý do gì ông vẫn tiếp tục liên lạc với anh ta.

Rồi đột nhiên tim cô đập cuồn cuộn khi một khả năng khác xuất hiện. Có thể ông muốn nói đến Mackenzie và cô chỉ nghe thấy được âm tiết đầu tiên. Có thể ông đang nói về Zane. Nếu cô lắng nghe có thể cô sẽ tìm ra được nơi ở của anh, hoặc là ít nhất biết được tình trạng của anh. Với việc không biết thêm được bất kỳ thông tin gì về tình trạng của anh, cô không mấy tin tưởng vào sự đảm bảo của đô đốc Lindley về sự hồi phục hoàn toàn của anh. Sự tin tưởng cần sự tín nhiệm mà cô thì đã không còn có thể tín nhiệm đô đốc được nữa cùng như chẳng thể nào tin bố mình được nữa.

Cô nhẹ nhàng tiến sát cửa phòng và đặt tai lên đó lắng nghe.

“- kết thúc sớm đi,” bố cô nói gay gắt, rồi một khoảng im lặng. “Tôi đã không mặc cả như thế này. Barrie đáng lẽ không bị dính vào. Hãy thu xếp giải quyết đi Mack.”

Barrie nhắm mắt lại vì thất vọng. Cơn rùng mình lại trở lại thậm chí nó còn lạnh lẽo hơn. Cô lắc mạnh đầu và cố kìm một cơn buồn nôn. Vậy là bố cô có liên quan, ông và Mackenzie Prewett cả hai người. Mack là CIA. Có phải anh ta là điệp viên hai mang, nếu là như vậy thì cho ai?

Tình hình thế giới hiện nay không giống như những ngày xưa khi còn chiến tranh lạnh, khi đó ranh giới được chia một cách rõ ràng. Một số quốc gia đã tan rã và được thay thế bằng những chính phủ mới. Bây giờ tiền bạc hoặc tôn giáo là sự khác biệt chủ yếu tạo nên những xung đột. Làm thế nào mà bố cô Mack Prewett thích hợp với những điều đó? Loại thông tin nào mà bố cô có mà Mack lại không có?

Câu trả lời vượt quá sự hiểu biết của cô. Nó có thể là bất cứ thứ gì. Bố cô có bạn bè khắp các nước ở châu Âu, và từ đó ông có thể có rất nhiều loại thông tin mật. Nhưng không thể nào lý giải được việc ông lại bán những loại thông tin như vậy; ông đã rất giàu có rồi. Nhưng tiền bạc, đối với một số người, tiền bạc như là một loại ma túy vậy. Không bao giờ là đủ, họ có nhiều tiền nhưng vẫn muốn nhiều hơn nữa, họ luôn luôn tìm kiếm cơ hội để có thêm nhiều nữa và cả quyền lực đi kèm theo với tiền bạc.

Có phải là cô đã quá sai lầm khi đánh giá về bố mình? Có phải là cô vẫn tiếp tục nhìn nhận bố dưới góc độ của một đứa trẻ, chỉ biết đến đó là bố mình, người đã bảo bọc, nuôi dưỡng cô, thay vì nhìn nhận ông là một người có tham vọng lớn, và chính tham vọng đó đã phá vỡ danh dự của ông?

Mơ mẫm cô quay lại phòng ngủ của mình, không cần quan tâm đến việc ông có nghe thấy tiếng động hay

không. Mặc dù vậy ông có lẽ vẫn đang mê mải với những toan tính của mình hoặc là cô không tạo ra nhiều tiếng động bởi vì cửa phòng của ông vẫn đóng yên.

Cô ngồi thu mình trên giường, vòng tay ôm chặt bảo vệ quanh bụng mình nơi một bào thai nhỏ nhỏ đang dần dần lớn lên.

Cái gì mà không có trong thoả thuận? Vụ bắt cóc chẳng? Đã hơn hai tháng qua rồi, chẳng lẽ lại có những mối đe dọa mới dùng cô làm đảm bảo bắt ông phải làm điều gì đó?

Cô bắt lực quờ quạng trong bóng tối với những phỏng đoán điên rồ và cô ghét điều đó. Nó giống như mò mẫm trong một vùng đất xa lạ mà không hề có một dấu hiệu hướng dẫn nên đi về đâu. Cô nên làm gì đây? Thông báo những nghi ngờ của mình cho FBI? Cô không hề có bất cứ bằng chứng vững chắc nào cả và những năm qua bố cô đã tạo ra được rất nhiều mối quan hệ với FBI; vậy cô có thể tin tưởng ai ở đó?

Và quan trọng nhất là nếu cô ở lại đây, có phải cô sẽ bị nguy hiểm không? Có thể những phỏng đoán điên rồ của cô thực sự không hề điên rồ. Cô đã học hỏi được rất nhiều trong suốt những năm tháng bố cô phục vụ trong ngành ngoại giao và càng thành thạo hơn khi chính bản thân cô bắt đầu làm việc cho đại sứ quán. Đó là: khi một sự việc xảy ra, mọi sự sảo trá, lừa bịp có thể xảy ra, đi kèm theo với nó là các tình huống nguy hiểm. Cô còn hiểu rằng mọi sự đều có thể xảy ra. Bị bắt cóc, những phản ứng bất thường của bố, và bây giờ là thái độ cực kỳ vô lý của ông đối với sự an toàn của cô, cô không nghĩ rằng mình có thể có đủ khả năng đảm bảo rằng mọi việc sẽ ổn thoả.

Cô phải rời khỏi đây.

Luống cống cô bắt đầu cố gắng suy nghĩ xem có nơi nào cô có thể đi mà sẽ không dễ dàng gì có thể bị tìm thấy, và làm cách nào mà cô có thể đến được đó mà không để lại một dấu vết chứng tỏ dẫn bọn khủng bố không được thành thạo lắm đến thẳng chỗ cô. tuy nhiên Mack Prewett không phải là một viên chức nửa mùa, anh ta cực kỳ có năng lực. Anh ta như một con nhện khổng lồ có vây cánh khắp nơi. Nếu cô đặt vé máy bay mang tên thật của cô hoặc là trả bằng credit card thì anh ta sẽ biết được ngay.

Để thực sự che giấu được, cô cần tiền mặt, rất nhiều tiền mặt. Điều đó có nghĩa là cô phải rút hết tiền từ tài khoản ngân hàng của cô, nhưng làm thế nào cô có thể đến được ngân hàng mà không bị bố cô phát hiện. Cô nảy ra ý định tìm một chỗ nào đó để cô có thể trèo ra ngoài bằng cửa sổ và đi bộ đến một trạm điện thoại gần nhất gọi một chiếc taxi.

Nhưng có thể nhà cô cũng đã bị theo dõi.

Cô rên lên và lấy hai bàn tay ôm chặt khuôn mặt. Ôi chúa ơi, có phải cô mắc bệnh hoang tưởng hay không, nhưng làm sao cô có thể dám không nghi ngờ điều gì cơ chứ? Như một số người hóm hỉnh nhận xét, ngay cả những người hoang tưởng cũng có kẻ thù.

Cô phải nghĩ đến con mình. Bất kể hành động của cô có vẻ hoang tưởng đến mức nào thì cô cũng không được phép phạm một sai lầm nào trong việc đảm bảo an toàn cả. Nếu như cô phải mặc đồ đen, trèo qua cửa sổ hay lăn lê bò toài cho đến khi cô tránh xa được ngôi nhà này...bất kể nó có lộ bịch đến như thế nào, cô cũng phải làm. Tối nay cô phải làm ngay, càng sớm thoát khỏi đây thì càng tốt.

Tối nay.

Vậy là đã quyết định xong, cô hít một hơi dài và cô gắng suy nghĩ cẩn thận từng chi tiết. Cô cần phải mang theo một số quần áo. Cô cần phải mang theo sổ tài khoản ngân hàng để rút hết tiền từ tài khoản tiết kiệm và tài khoản thanh toán. Cô phải gom được càng nhiều tiền càng tốt, nếu đóng hết các tài khoản thì cô có thể có một lượng tiền lớn, gần nửa triệu đô la. Làm sao cô mang theo người từng ấy được? Cô cần một túi lớn.

Nhưng điều đó thật buồn cười, làm sao cô có thể luồn lách trong bóng tối khi phải mang theo hai cái túi lớn.

Hãy suy nghĩ đi, cô tự nhắc nhở bản thân. OK cô không nên mang theo quần áo cũng chẳng cần một cái túi nào cả.

Tất cả những gì mà cô cần là một số tiền mặt tối thiểu, khoảng vài trăm đô la, sổ tài khoản và thẻ tín dụng. Cô có thể mua quần áo mới, mỹ phẩm cũng như hành lý mà cô cần ngay khi nhà băng mở cửa. Cô cũng sẽ cần mua thuốc nhuộm tóc để nhuộm mái tóc màu đỏ của mình, nhưng điều đó phải làm sau khi lấy xong được tiền. Vì cô không muốn thủ quỹ nhà băng có thể miêu tả được sự cải trang của cô.

Với số tiền mà cô có, cô có một vài lựa chọn. Cô có thể lên tàu điện ngầm đi bất cứ nơi nào và rồi xuống tàu trước khi đến địa điểm ghi trên vé. Rồi cô có thể mua một chiếc xe ô tô đã sử dụng rẻ tiền, và trả bằng tiền mặt, khi đó sẽ không còn ai có thể biết được nơi mà cô đến. Cẩn thận hơn nữa, cô có thể lái chiếc xe đó chỉ trong một ngày và rồi bán nó đi mua một chiếc khác tốt hơn cũng bằng tiền mặt.

Các biện pháp khá quyết liệt, nhưng đều có thể thực hiện được. Cô không mấy chắc chắn rằng những điều cô định làm không phải là một sự lỗ bịch, nhưng cô không dám đặt cược vào bất cứ điều gì, khi mà cuộc sống của cô, của con cô có thể đang nằm trong vòng nguy hiểm? Thời điểm tuyệt vọng cần những biện pháp tuyệt vọng. Ai đó đã nói điều này? có lẽ là một nhà cách mạng thế kỷ 18; bây giờ thì cô đã hiểu được cảm giác của ông ta khi đó. Cô phải biến mất hoàn toàn, kín nhất có thể. Cô có thể gửi bưu thiếp cho bố trước khi cô rời khỏi thành phố, báo cho ông biết rằng cô bình an nhưng cô cần phải đi xa một thời gian, nếu không ông lại tưởng rằng cô bị bắt cóc một lần nữa, và ông có thể sẽ điên lên vì đau khổ và sợ hãi. Cô không thể làm thế với ông. Cô vẫn còn yêu ông rất nhiều, thậm chí sau tất cả những gì mà ông đã làm. Một lần nữa một lần sóng hoà nghi và không chắc chắn lại dồn dập đánh vào cô. Có vẻ như không thể nào có chuyện ông lại có thể bán thông tin cho bọn khủng bố, điều đó quá đối lập với kiểu người mà cô luôn luôn cho đó là ông. Cô nhận thức rõ rằng ông không phải lúc nào cũng tốt đẹp, nhưng sự buộc tội tội tệ nhất mà cô từng giành cho ông đó là ông là một người quá coi trọng địa vị xã hội, có thói trường giả, điều này thì không thể bác bỏ. Tuy nhiên ông là một nhà ngoại giao có năng lực, một đại sứ thành công. Ông làm việc cho CIA, điều này có ở mọi người mang trọng trách đại sứ. Ông có mối quen biết thân tình với ít nhất sáu tổng thống, và các thủ tướng coi ông như bạn bè. Một người như vậy lại có thể là kẻ phản bội ư?

Nếu cô chỉ phải quan tâm có mỗi mình bản thân cô, cô sẽ cố gắng hiểu và thông cảm cho bố.

Nhưng cô còn có con cô, sinh linh bé bỏng của cô. Cô có thể cảm nhận được ngày càng rõ ràng sự hiện diện của một mầm sống, ngực cô bắt đầu nhạy cảm hơn, áp lực nơi bụng của cô bắt đầu hình thành.

Đứa con của Zane.

Cô sẽ làm bất cứ điều gì, cho dù đó là điều khó khăn, khắc nghiệt nhất để đảm bảo an toàn cho đứa con của cô và Zane. Cô cần tìm một nơi an toàn để có thể có được những chăm sóc y tế cần thiết. Cô có thể sẽ phải thay đổi họ tên, lấy bằng lái xe với tên mới và một thẻ chứng minh mới; cô không biết làm cách nào để có thể hoàn thành hai điều cuối cùng nhưng cô sẽ tìm ra cách.

Còn một số vấn đề khác cần được cân nhắc. Sẽ là ngu ngốc nếu chỉ sống dựa vào tiền mặt mà cô có cho đến khi không còn gì nữa. Cô cần có việc làm, bất cứ việc gì cần thiết để đảm bảo cuộc sống. Cô có bằng đại học về nghệ thuật và lịch sử, nhưng cô không thể sử dụng tên thật nên cô không thể dùng bằng cấp đó để tìm việc dạy học được.

Cô có thể làm bất cứ việc gì, hầu bàn hay công việc văn phòng. Tuy nhiên việc này không thể vội vàng được vì cô cần biết được tình hình việc làm ở nơi mà cô sẽ đến.

Cô liếc nhìn đồng hồ: đã 7h30. Mặc dù căng thẳng cô vẫn cảm thấy đói bụng, cơ thể mang thai của cô có chương trình riêng, lơ đi những cảm xúc lo lắng, đau đớn và chỉ tập trung vào vấn đề chính cần thiết.

Chỉ cần nghĩ đến điều đó thôi cũng làm cho cô nở một nụ cười. Cô tưởng tượng như bé con đạp mạnh đôi chân nhỏ xíu và đòi hỏi được ăn.

Dịu dàng đặt một bàn tay lên bụng, cảm nhận luồng sinh lực mà trước chưa từng xuất hiện ở đó. “Được rồi,” cô thì thầm. “Mẹ sẽ cho con ăn ngay.”

Cô tắm tã và thay quần áo, thậm chí chuẩn bị tinh thần để đối mặt với bố mà không để lộ bất cứ điều gì khác lạ. Khi cô bước vào phòng ăn sáng, bố cô nhìn lên vẻ vui sướng, rồi nhanh chóng chuyển thành thận trọng. “à thật tốt khi có con cùng ăn sáng,” ông nói và đặt tờ báo đang đọc xuống bàn.

“Chim chóc ngoài cửa sổ đánh thức con,” cô nói, cô đến bên bàn tự lấy bánh mì nướng và trứng. Nhìn thấy

xúc xích làm cho cô buồn nôn, cô không lấy trứng nữa mà chỉ lấy bánh mì và hoa quả. Cô hy vọng từng ấy đủ để làm thỏa mãn yêu cầu của thai nhi bé bỏng của cô.

“Cà phê?” bố cô hỏi khi cô ngồi xuống. Ông cầm bình cà phê lên và định rót ra cốc.

“Không, hôm nay thì không ạ.” Cô vội vàng nói khi dạ dày của cô siết chặt cảnh báo. “Gần đây con đã uống quá nhiều cà phê, nên con định cắt bớt.” Đó hoàn toàn là một lời nói dối. Cô ngừng uống bất cứ cái gì liên quan đến cà phê ngay khi cô nghi ngờ rằng mình có thể đã mang thai, “Con sẽ uống nước cam.”

Cô cúi mặt vào đĩa thức ăn, cố tránh nói chuyện với bố. Cô đã không còn có thể tự nhiên nói chuyện với ông một cách toàn tâm toàn ý, như trước đây cô vẫn làm. Cô cũng cố không nhìn ông, vì sợ rằng cảm xúc của cô sẽ hiện rõ trên khuôn mặt cô. Cô không muốn ông cảnh giác hơn nữa, như ông bây giờ là đã quá cảnh giác rồi.

“Bố sẽ ăn trưa với Thượng nghị sĩ Garth,” ông nói với cô, “con định làm gì hôm nay?”

“Không làm gì cả ạ,” cô trả lời, kế hoạch của cô giành cả cho tối nay.

Ông có vẻ nhẹ nhõm hơn. “Vây, bố sẽ gặp con vào buổi chiều. Bố sẽ tự lái xe, vậy nên Poole sẽ rảnh để đưa con đi nếu con cần đi đâu.”

“Vâng,” cô nói, đồng ý ngay vì cô chẳng định đi đâu cả.

Thường khi bố cô rời khỏi nhà, cô giành cả ngày để đọc sách thỉnh thoảng chớp mắt một lúc. Bây giờ khi mà cô đã quyết định sẽ ra đi, cô cảm thấy nhẹ nhõm. Ngày mai sẽ là một ngày mệt mỏi, nên cô cần phải nghỉ ngơi nhiều nhất có thể.

Bố cô trở về vào giữa buổi chiều. Barrie đang ở trong phòng khách, ngồi cuộn mình trên ghế với một cuốn sách. Cô nhìn lên khi ông bước vào và ngay lập tức nhận ra vẻ mặt từ lo lắng đến nhẹ nhõm của ông khi nhìn thấy cô. “Bố có một bữa trưa thoải mái chứ ạ?” cô hỏi, bởi vì đó là điều cô thường làm trước đây.

“Con biết kiểu ăn trưa chính trị rồi đấy,” ông nói. Thường thì ông sẽ ngồi xuống và nói cho cô biết tất cả, nhưng lần này ông chỉ nói chung chung. Thượng nghị sĩ Garth phụ trách một số vấn đề về an ninh quốc gia và một số vấn đề về sự vụ nước ngoài. Trước khi cô kịp hỏi bất cứ câu nào, ông đi thẳng vào phòng làm việc, đóng cửa lại sau lưng. Trước đây, ông luôn để cửa như một lời mời cô vào bất cứ khi nào cô muốn. Buồn bã Barrie nhìn lên cánh cửa đóng chặt, rồi quay lại với quyển sách.

Rồi đột nhiên có tiếng chuông cửa làm cô giật mình. Cô đặt cuốn sách xuống và đi ra phía cửa, cẩn thận cô nhìn qua lỗ trước khi mở cửa. Một người đàn ông cao lớn, tóc đen đứng trước cửa nhà.

Trái tim cô đập cuồn cuộn, đầu óc cô choáng váng. Đằng sau cô, cô nghe thấy tiếng bố cô bước ra khỏi phòng làm việc. “Ai thế,” ông hỏi gay gắt, “để đó cho bố.”

Barrie không trả lời. Cô giật mạnh cánh cửa, mở ra và nhìn chăm chăm vào đôi mắt màu xanh thẫm điềm tĩnh của Zane. Trái tim của cô đập mạnh đến nỗi cô cảm thấy khó thở.

Một cái nhìn mạnh mẽ lướt khắp thân thể cô và rồi dừng lại trên khuôn mặt cô. “Có phải em có thai rồi?” anh bình thản hỏi, giọng của anh hạ thấp để bố cô không thể nghe thấy được, mặc dù ông đang nhanh chóng tiến lại gần.

“Vâng, đúng.” Cô thì thầm.

Anh gật đầu nhẹ như thể mọi việc đều đã được giải quyết. “Vây thì chúng ta sẽ kết hôn.”

9. Chương 9

Bố cô cuối cùng cũng ra đến nơi và đẩy Barrie sang một bên. “Anh là ai?” ông hỏi, giọng vẫn cực kỳ gay gắt.

Zane điềm tĩnh quan sát người đàn ông có thể sẽ là cha vợ của anh. “Zane Mackenzie,” cuối cùng anh cũng lên tiếng sau khi quan sát, đánh giá xong. Khuôn mặt rám nắng của anh bình thản, không hề nao núng, nhưng nét sắc sảo đặc trưng trong đôi mắt màu xanh thẫm của anh khiến Barrie đột nhiên nhận thức ra rằng người đàn ông này có thể nguy hiểm đến mức nào. Điều đó không hề làm cô sợ hãi, tình huống này đó chính là điều cô cần.

William Lovejoy ở tình trạng cảnh giác khi bước ra, nhưng bây giờ da mặt ông tái xanh và biểu hiện trên mặt ông hoàn toàn đóng băng. Tuy nhiên ông vẫn cố nói một cách cứng rắn, “Tôi chắc là anh nhận ra rằng chẳng tốt cho Barrie chút nào nếu nó gặp lại anh lần nữa. Nó đang cố gắng bỏ lại đằng sau-”

Zane nhìn qua vai Lovejoy đến chỗ Barrie đứng, rõ ràng đang run rẩy khi cô nhìn anh chăm chăm với đôi mắt màu xanh về cầu xin. Anh đã không nhận ra rằng màu mắt của cô lại xanh thẫm đến như vậy, anh cũng đã không nhận ra rằng đôi mắt của cô lại diễn cảm như vậy. Anh có cảm tưởng rằng cô không phải đang cầu xin anh hãy lịch sự với bố mình, mà cô đang cầu xin được giúp đỡ một cái gì đó. Bản năng chiến đấu của anh được khuấy động, các giác quan của anh được đẩy lên mức cao nhất. Anh không biết chính xác rằng cô định cầu xin anh giúp đỡ về điều gì, nhưng sẽ sớm tìm ra, ngay sau khi giải quyết xong tình huống hiện tại. Đến lúc phải cho vị cựu đại sứ này biết chính xác vị trí của anh.

“Chúng tôi sẽ kết hôn,” anh nói trong khi vẫn tiếp tục chăm chú nhìn Barrie, khi anh cắt ngang lời giải thích của vị đại sứ về việc tại sao lại tốt đẹp cho cả hai nếu anh rời khỏi đây ngay lập tức. Giọng nói cứng rắn của anh, cái mà thường xuyên ra lệnh đòi hỏi sự chú ý ngay lập tức của một đám chiến binh thiện chiến nhất thế giới, đã cắt ngang không hề thương tiếc lời giải thích đầy vẻ kẻ cả của Lovejoy.

Vị đại sứ sững sờ, vẻ hoảng loạn lướt trên khuôn mặt ông. Rồi ông cũng nói, “Đừng có lỗ bịch như vậy,” giọng căng thẳng. “Barrie không bao giờ lấy một lính thủy người cho rằng mình đặc biệt chỉ bởi vì anh ta là một tên ám sát được đào tạo.”

Đôi mắt điềm tĩnh của Zane chuyển từ Barrie sang bố cô và chuyển thành lạnh lẽo như băng, màu xanh chuyển thành màu xám càng làm tăng thêm vẻ lạnh lẽo chết người. Lovejoy vô thức lùi lại một bước, da mặt ông trở nên trắng bệch.

“Barrie, em sẽ cưới anh chứ?” Zane hỏi một cách thông thả trong khi vẫn tập trung nhìn chăm chăm Lovejoy.

Cô liếc nhìn anh rồi nhìn bố, người đang căng thẳng chờ đợi câu trả lời của cô.

“Vâng,” cô trả lời trong khi đầu óc cô hoạt động. Zane. Cô không biết phép màu nào đã đưa anh đến đây, nhưng cô đã quá tuyệt vọng đến nỗi cô sẵn sàng cưới anh kể cả cô có không yêu anh. Zane là một SEAL; nếu có ai đó có thể giữ cho cô an toàn khỏi những kẻ thù giấu mặt thì đó phải là Zane. Cô đang mang trong mình giọt máu của anh và rõ ràng khả năng đó chính là lý do đã khiến anh đến Virginia để tìm cô. Anh là một người đàn ông rất có trách nhiệm. Cô muốn anh quan tâm đến cô cũng sâu sắc như cô quan tâm đến anh, nhưng bây giờ cô sẵn lòng chấp nhận những gì có thể. Cô biết rằng anh bị hấp dẫn bởi cô nếu không cô đã không có thai.

Cô sẽ cưới anh và rồi cùng với thời gian anh sẽ dần dần yêu cô.

Bố cô nao núng trước câu trả lời của cô, quay lại phía cô, ông van nài, “Con yêu, con không muốn cưới một người như anh ta mà. Con luôn luôn có những thứ tốt nhất, và anh ta không thể cho con những thứ đó.”

Nhún vai, cô nói, “con sẽ cưới anh ấy - càng sớm càng tốt.”

Nhìn thấy vẻ cứng đầu, kiên quyết trong biểu hiện của cô, bố cô quay lại nhìn Zane. “Anh sẽ không có một đồng xu nào từ gia tài thừa kế của nó đâu,” ông nói vẻ cay độc.

“Bố,” cô hét lên thực sự sốc. Cô có tiền riêng của mình, thừa kế từ mẹ và ông bà ngoại, nên cô không phải lo lắng về việc nghèo túng nếu ông thực sự thực hiện lời đe dọa của mình; nên lời đe dọa của ông chỉ là cách ông cố gắng thực hiện để phá hoại tương lai của cô với Zane bằng thái độ làm cô tổn thương và đau đớn mà thôi.

Zane nhún vai. “Tốt thôi,” anh nói với vẻ nhẹ nhàng giả tạo. Barrie nghe thấy cứng rắn đáng sợ ẩn sâu dưới giọng nói có vẻ điềm tĩnh, hoà nhã ấy. “Làm bất kỳ điều gì ông muốn với đồng tiền của ông, tôi không cần. Nhưng ông là một kẻ ngu ngốc nếu ông nghĩ rằng ông có thể giữ rịt cô ấy bên cạnh mình suốt cuộc

đời. Ông có thể hành động như một kẻ dần dần ngu ngốc và đối xử lạnh nhạt với các cháu ngoại của ông nếu ông muốn, nhưng chẳng có gì trong những điều ông nói và làm có thể thay đổi được điều gì cả.”

Lovejoy đứng như trời trồng, gương mặt ông nhăn lại vì đau đớn. Nỗi đau đớn làm mắt ông nhắm lại khi ông nhìn con gái. “Đừng làm thế,” ông cầu xin, giọng run run.

Bây giờ đến lượt cô nhăn mặt, bởi vì bất chấp tất cả mọi thứ, cô ghét việc làm ông đau đớn. “Con có thai,” cô thì thầm, đứng thẳng người lên để chống lại những điều tổn thương mà ông có thể sẽ nói. “Và chúng con sẽ cưới nhau.”

Ông quay ngoắt lại, sửng sốt vì thông báo của cô. Cô đã nghĩ rằng khuôn mặt của ông không thể trắng bệch hơn nữa, vậy mà mặt ông trắng bệch lại không còn một giọt máu. “Cái gì?” ông rên lên. “Nhưng - nhưng con nói là con không bị cưỡng bức mà.”

“Cô ấy không bị cưỡng bức,” Zane nói. Vẻ dịu dàng đầy sở hữu trong giọng nói của anh.

Đôi mắt họ gặp nhau. Barrie mỉm cười dịu dàng với anh. “Con không bị cưỡng bức,” cô xác nhận, và bất chấp tất cả, đột nhiên, khuôn mặt cô ửng đỏ vì e thẹn.

Bố không thể nghĩ được bất cứ điều gì để nói. Ông há hốc miệng nhìn họ trong một lúc, không thể nào suy nghĩ được gì trước tình huống đột ngột này. Rồi đột ngột mặt ông đỏ bừng vì giận dữ thay thế cho vẻ trắng bệch. “Mày đồ khốn kiếp! Mày đã lợi dụng nó khi nó yếu đuối!”

Barrie giật mạnh cánh tay ông và kéo lại. “Dừng lại,” cô hét lên, cơ thể mảnh mai của cô cứng lại vì giận dữ. Các giây thần kinh của cô đã bị nát vụn từ sáng nay và sự đối đầu này chỉ khiến cho chúng tệ hơn mà thôi. Sự xuất hiện đột ngột của Zane, mặc dù là điều khiến cô gần như choáng váng vì hạnh phúc, vẫn khiến cho hệ thần kinh của cô bị tổn thương, và cô đã không còn có thể chịu đựng được nữa. “Nếu có ai đó lợi dụng tình thế thì đó chính là con. Nếu bố muốn chi tiết sự việc thì con sẽ nói cho bố biết, nhưng con không nghĩ rằng bố thực sự muốn biết.”

Đầu lưỡi của cô định hỏi ông có phải ông nghĩ ông có thể giữ cô mãi mãi là một trinh nữ, nhưng rồi cô kiềm chế được. Điều đó sẽ quá đau đớn, tổn thương, và một khi cô đã nói ra thì sẽ không có khả năng rút lại được. Ông yêu cô, có lẽ hơi quá đáng; sự sợ hãi mất cô là lý do khiến ông quá đáng như vậy. Và bất chấp mọi thứ cô cũng vẫn rất yêu ông. Nỗi đau đớn làm cô quặn thắt khi cô nhìn ông, mọi sự giả vờ đều biến mất. “Con biết tất cả,” cô thì thầm. “Bố có hiểu không? Con biết hết mọi thứ. Con biết lý do tại sao bố lại quá hoảng loạn mỗi khi con rời khỏi nhà. Con phải đi.”

Ông thở một cách khó nhọc, sự hoảng loạn làm mất đi hoàn toàn sự kiềm chế cuối cùng của ông. Ông không thể chịu đựng được cái nhìn như thiêu đốt của cô liên ngảnh mặt đi. “Hãy giữ cho nó được an toàn,” ông nói với Zane với một giọng nói khó nhọc và lễ bước một cách khó khăn về phía phòng làm việc.

“Tôi cũng định như vậy.” Vậy là khó khăn đã được giải quyết, anh ném cho ông một cái liếc nhìn và rồi nhanh chóng quay sang Barrie. Một nụ cười dịu dàng, đẹp đến đứng tim nở trên môi anh, “Hãy thu xếp hành lý,” anh nói.

Cô nhanh chóng quay về phòng và thu xếp hành lý, cô bỏ qua những chiếc áo ngủ và những bộ quần áo sang trọng chọn những bộ đồ tiện lợi hơn. Bộ váy dài đến đầu gối mà cô đang mặc đủ thoải mái dành cho việc di chuyển, cô mặc thêm một áo choàng. Mọi tế bào trong cơ thể cô thúc giục cô nhanh chóng hoàn thành mọi việc.

Cô kéo lê những chiếc va ly đi ra phía cầu thang. Điều này không cần nhiều nỗ lực, chúng đều có bánh xe, nhưng khi Zane nhìn thấy cô, ngay lập tức anh đứng thẳng người dậy khỏi cánh cửa đang dựa vào, bước một bước hay bậc thang tiến đến chỗ cô, “Đừng có nhắc cái nào cả,” anh ra lệnh, lấy những chiếc va ly ra khỏi tay cô. “Em nên gọi anh mới phải.”

Giọng nói của anh hết như khi anh sử dụng để ra lệnh cho lính của mình, nhưng Barrie quá lo lắng để tranh cãi với anh về điều đó bây giờ. Anh nhắc bóng cả ba chiếc va ly dễ dàng đến nỗi cô nhìn không chớp mắt. Cô vội vàng bước theo anh. “Chúng ta sẽ đi đâu? đi máy bay hay đi xe ô tô?”

“Las Vegas. Bằng máy bay.”

“Anh đã có sẵn vé máy bay?” cô ngạc nhiên hỏi.

Anh dừng lại và nhìn qua vai, trán nhăn lại. “Tất nhiên rồi,” anh nói và đi tiếp.

Sự chắc chắn và tự tin quá mức của anh làm cô nản chí. Đột nhiên cô tự hỏi, không biết cô đang dần thân vào cái gì đây. Càng ngày cô càng nhận ra Zane Mackenzie tự chủ và sắt đá đến mức nào đối với bản thân anh và tất cả mọi thứ xung quanh anh. Cô có thể chẳng bao giờ có thể đập đổ cái bức tường đó. Có lẽ chỉ trừ trên giường. Những ký ức chợt tràn ngập tâm trí cô, làm má cô ửng đỏ. Khi đó anh đã mất kiểm soát, và điều đó thật thật tuyệt diệu, ngoạn mục.

“Máy bay cất cánh lúc mấy giờ?” một lần nữa cô vội vàng bắt kịp anh. “Chúng ta có thời gian để đến nhà bằng không? em cần rút một số tiền-”

“Em có thể chuyển nó đến một nhà băng địa phương khi chúng ta về đến nhà.”

Trong khi anh mang hành lý của cô ra chiếc xe thuê mà anh lái đến đây, Barrie đi về phía phòng làm việc và gõ cửa. Không có tiếng trả lời; tuy nhiên cô vẫn mở cửa đi vào. Bố cô đang ngồi bên bàn, đang úp mặt vào tay.

“Tạm biệt bố,” cô nói một cách nhẹ nhàng.

Bố cô không trả lời.

“Con sẽ cho bố biết nơi con đến.”

“Không,” ông nói giọng ông như bị ai bóp nghẹn. “Dừng.” ông ngừng đầu lên. Đôi mắt ông đầy nỗi thống khổ. “không phải bây giờ. Hãy đợi...đợi một thời gian nữa.”

“Được ạ,” cô thì thầm, cô hiểu điều ông muốn nói. Như thế sẽ an toàn cho cô hơn. Chắc ông nghi ngờ đường dây điện thoại bị nghe lén.

“Con yêu, bố-” ông nghẹn lại. “Bố chỉ muốn con được hạnh phúc - và an toàn.”

“Con biết.” Cô cảm thấy má mình ửng đỏ liền vội vàng gạt đi những giọt lệ đau đớn.

“Anh ta không phải là kiểu người mà bố muốn cho con. SEAL luôn - thôi, không cần thiết nữa.” ông thở dài, “có thể an ta có khả năng giúp con được an toàn. Bố hy vọng là như vậy. Bố rất yêu con, con gái. Con luôn luôn là trung tâm của cuộc đời bố. Con nên biết là bố không bao giờ muốn,” ông dừng lại, không thể kết thúc.

“Con biết,” cô nói. “Con cũng rất yêu bố.”

Cô nhẹ nhàng cánh cửa lại và đứng yên lặng bên ngoài đầu cúi xuống. Cô không nghe thấy tiếng anh đến gần, nhưng đột nhiên Zane đứng ngay bên cạnh cô, cánh tay rắn chắc của anh vòng quanh eo cô và dìu cô ra xe cùng anh. Anh không hề hỏi gì cả, chỉ mở cửa xe cho cô và giúp cô ngồi vào bên trong, rồi đóng cửa với vẻ dứt khoát, mạnh mẽ và đáng tin cậy.

Cô ngồi một cách căng thẳng suốt quãng đường đi tới sân bay, quan sát hoạt động giao thông quanh mình một cách vô thức.

“Đây là khoảng thời gian riêng tư nhất của chúng ta trong khoảng thời gian tới đây,” Zane nói khi thành thạo lái xe tình trạng giao thông tồ tẹt của giờ cao điểm. “Tại sao em không nói cho anh biết có chuyện gì đang xảy ra đi?” Anh vừa đeo vào một cặp kính râm và đôi mắt của anh hoàn toàn được che đậy dưới cái nhìn của cô, nhưng cô không cần nhìn chúng để có thể đoán ra được đôi mắt đó điềm tĩnh, lạnh lùng và lạnh nhạt đến mức nào.

Cô hếch cằm lên nhìn thẳng về phía trước, và cân nhắc có phải cái cách mà anh đề nghị là một lời ra lệnh hay không. Điều này thật chẳng dễ dàng gì, nhưng anh phải được biết mọi thứ. Cô cần sự bảo vệ của anh, ít nhất trong khi cô vẫn đang còn mang trong mình giọt máu của anh. Anh sẽ không thể hoàn toàn cảnh giác cho đến khi anh biết được thực chất của sự đe dọa là ở đâu. Cô cần phải thành thật với anh. “Em muốn anh biết rõ rằng - một trong những lý do mà em đồng ý cưới anh là em cần được bảo vệ, và anh là SEAL. Nếu có chuyện gì đó... nguy hiểm... xảy ra, anh biết cách làm thế nào để giải quyết cho thoả đáng.”

“Nguy hiểm, như thế nào?” anh hỏi về đây thực tế, gần như vô tư, chẳng hề lo lắng. Cô cho là, với nghề nghiệp của anh, nguy hiểm là một điều gì đó quá bình thường đối với anh, nó là một thói quen hơn là một ngoại lệ, một điều đặc biệt.

“Em nghĩ bọn bắt cóc có thể thử lại một lần nữa. Và bây giờ em không chỉ còn phải lo lắng cho mỗi mình mình nữa.” Vô thức cô đưa tay lên bụng theo cái cách đầy bản năng mà những người phụ nữ mang thai chạm vào để đảm bảo rằng đứa con đang lớn dần của mình được hoàn toàn an toàn. Anh nhìn vào gương chiếu hậu, bình tĩnh quan sát dòng xe lưu thông đằng sau và xung quanh họ. Sau một lúc cân nhắc, anh đi thẳng vào vấn đề chính. “Em đã trình báo với cảnh sát hoặc FBI chưa?”

“Chưa.”

“Tại sao chưa?”

“Bởi vì em nghĩ rằng bố em có thể liên quan đến,” cô nói, gần như bị nghẹn giọng.

Một lần nữa anh kiểm tra gương chiếu hậu. “Liên quan theo cách nào?”

Giọng anh nói cực kỳ lạnh nhạt. Cô nắm chặt bàn tay lại thành nắm đấm, cố gắng giữ sự kiềm chế. Nếu anh dễ dàng tự kiềm chế được thì cô cũng vậy cô cũng có thể làm được. Cô cố gắng giữ giọng của mình điềm tĩnh. “Lý do bắt cóc em không phải vì tiền chuộc, nên chắc cái chúng muốn là thông tin từ bố em. Em không thể nghĩ về lý do nào khác cả.”

Anh im lặng trong một lúc, khéo léo điều khiển xe lách qua một loạt xe khác. Cô có thể hình dung ra cái đầu lạnh lùng, điềm tĩnh, đầy logic của anh đang phân tích vấn đề và tính toán các giải pháp. Cuối cùng anh lên tiếng, “Bố em chắc chắn là có liên quan đến vấn đề này nhưng cũng có thể bản thân ông đã đến chỗ FBI. Em nên được đưa đến một chỗ an toàn và được bảo vệ bởi một rừng đặc vụ.”

Anh đi đến chính xác cái kết luận mà cô đã có. Nhưng điều đó cũng chẳng làm cho cô cảm thấy khá hơn. “Từ khi hai bố con trở về Virginia, bố em trở nên không thể tưởng tượng nổi. Ông không muốn em đi ra khỏi nhà một mình, và ông kiểm tra tất cả các cuộc gọi. Ông thường xuyên che chở bảo vệ em, nhưng chưa bao giờ đến mức như thế này. Đầu tiên em nghĩ ông ấy chỉ là phản ứng quá thái một chút thôi bởi vì những gì xảy ra ở Athens, nhưng khi em nghĩ đi nghĩ lại, em nhận ra rằng mối đe dọa vẫn còn hiện hữu. Em đã chuẩn bị tinh thần cho việc chôn đi tối nay và biến mất một thời gian.”

Nếu Zane đợi chỉ một ngày nữa thôi, thì cô đã ra đi. Anh sẽ không có cánh nào tìm ra được nơi cô ở, và cô sẽ không có cách nào để có thể liên lạc được với anh. Nước mắt dần dựa trên mặt cô khi nghĩ đến điều đó, ôi chúa ôi, suýt chút nữa thì mọi việc đã thành ra như thế.

“Giữ chặt nhé,” anh nói và giật mạnh tay lái sang bên phải, cắt ngang một làn xe cộ và rồi rẽ sang một hướng khác. Bánh xe nghiêng mạnh trên đường, mặc dù anh đã cảnh báo, cô may mắn mới kịp xiết chặt dây an toàn trước cú giật mạnh.

“Có chuyện gì thế?” cô hét lên, cố gắng ngồi thẳng dậy.

“Có vẻ như chúng ta có bạn đi cùng. Anh không muốn mắc phải sai lầm, không thể mạo hiểm được.”

Giật mình, Barrie quay ngược lại nhìn về phía sau, cô gắng một cách vô vọng quan sát xem có ai trông quen thuộc hoặc là bất cứ phương tiện nào có vẻ muốn vượt qua một đám xe cộ để theo sau họ. Mọi việc có vẻ bình thường.

“Hai người da trắng, khoảng 30 đến 40 tuổi, cả hai đều đeo kính đen,” Zane nói không hề có chút nhấn giọng nào cả như thể anh đang quan sát một đám mây trên trời vậy. Cô nhớ lại sự điềm tĩnh phi thường này là cái vốn có của anh. Ở Bengazi, tình thế càng căng thẳng, anh lại càng điềm tĩnh, hoàn toàn không có một chút cảm xúc nào cả. Nếu anh phải hành động như vậy, thì anh hoàn toàn chắc chắn họ bị theo dõi. Bụng cô quặn thắt và đột nhiên cô cảm thấy buồn nôn. Nghi ngờ rằng mình có thể đang gặp nguy hiểm là một việc, còn việc xác nhận chắc chắn về điều đó là việc khác, nó đáng sợ hơn nhiều.

Đột nhiên những lời nói của anh thoáng qua đầu cô, “da trắng.” cô lặp lại. “Nhưng-” cô dừng lại, đột nhiên mọi việc trở nên trở nên rõ ràng, hợp lý. Khi mà cô theo tiềm thức tìm kiếm những người Libyan, cô quên mất là vụ này còn dính dáng cả đến Mack Prewett và quân của anh ta, với tầm ảnh hưởng của anh ta, cô

chắc chắn phải nghi ngờ tất cả mọi người không chỉ mình người Trung Đông. Người da đen, người da trắng hoặc có thể là người Châu á, cô không thể tin tưởng được bất kỳ ai - ngoại trừ Zane.

“Vì chúng đã biết được chúng ta ở trên xe này rồi, chúng ta phải bỏ chiếc xe này thôi.” Zane ngoặt sang một con đường khác lần này thì nhẹ nhàng hơn, nhưng vẫn chẳng hề có xin đường hay chậm lại một chút nào cả như bình thường cả. “Anh sẽ gọi một cuộc điện thoại và chiếc xe sẽ được quan tâm đến. Chúng ta sẽ đi taxi đến sân bay.”

Cô không hỏi anh sẽ gọi cho ai; khu vực này đầy những khu quân sự với đủ kiểu quân chủng.

“Dù thế nào đi nữa bọn chúng có thể có khả năng tìm thấy em,” cô đột nhiên nói, nghĩ đến chiếc vé mang tên cô.

“Đúng là vậy. Nhưng cũng mất một thời gian, và chúng ta sẽ có khoảng thời gian nhất định.”

“Có thể không.” cô cắn môi. “Em nghe lén được bố nói chuyện với Mack Prewett sáng nay. Mack là điệp viên CIA, phó chỉ huy CIA ở Athens. Bố nói với anh ta rằng bố muốn mọi việc phải được kết thúc, rằng bố không bao giờ muốn em bị dính dáng vào như thế này.”

Zane nhúm mày, “Anh hiểu rồi.”

Cô đoán là anh hiểu. Nếu bố cô làm việc với CIA về các vấn đề hợp pháp, ông đã có thể có khả năng bảo vệ được cô thông qua những kênh hợp pháp. Sự dính líu của Mack vào vụ này đã thay đổi nhiều thứ. Anh ta có thể truy cập được vào những thông tin mà người bình thường không thể. Mặc dù CIA không chính thức hoạt động trong nội địa nước Mỹ, nhưng ảnh hưởng rộng lớn của họ thì chỗ nào cũng chạm tới được. Nếu Mack muốn biết được thông tin cô đã bắt chuyến bay nào, ở phi trường nào, đến phi trường nào, anh ta sẽ biết được thông tin đầy đủ trong vòng vài phút.

“Nếu chúng đủ tinh nhạy để nhìn thấy được biển số xe, thì chúng sẽ nhanh chóng có được tên tuổi của anh,” anh nói. “Còn nếu chúng không nắm được biển số xe thì chúng sẽ không có đầu mối nào về nhân dạng của anh. Cả hai cách thì cũng đều quá muộn để lo lắng về nó rồi. Chúng có hay không cũng không cần phải thay đổi kế hoạch của chúng ta. Chúng ta sẽ vẫn bắt chuyến bay đến Las Vegas và sẽ bỏ rơi chúng ở đó, ít nhất là trong một khoảng thời gian nhất định.”

“Làm thế nào mà chúng ta có thể đánh lừa được chúng đây? Nếu Mack có thể truy cập được vào hồ sơ của anh...”

“Anh đã từ chức và rời khỏi quân đội rồi. Anh không còn là SEAL nữa.”

“Ôi,” cô ngậy ra. Cô sẽ phải gắng sức điều chỉnh để thay đổi môi trường một lần nữa. Cô đã hình dung và chuẩn bị về mặt tinh thần cho cuộc sống với vai trò là một người vợ của một quân nhân, với sự di chuyển thường xuyên. Đó chắc chắn là một cuộc sống hoàn toàn khác biệt so với cuộc sống ở đại sứ quán, ở một cấp độ hoàn toàn khác. Bây giờ cô chợt nhận ra rằng cô không hề có một ý niệm nào về cuộc sống mà họ sẽ trải qua.

“Vậy chúng ta sẽ làm gì?” cô hỏi.

“Anh nhận công việc của một cảnh sát trưởng ở một hạt ở Nam Arizona. Vị cảnh sát trưởng cũ chết ở văn phòng, nên thống đốc đã bổ nhiệm anh hoàn thành nốt nhiệm kỳ của ông ta. Còn hai năm nữa cho đến khi có cuộc bầu cử mới, nên chúng ta sẽ ở Arizona ít nhất hai năm, hoặc là hơn nữa.”

Cảnh sát trưởng. Đây rõ ràng là một sự ngạc nhiên lớn, và cái cách quá tự nhiên, thoải mái mà anh dùng để thông báo về nó chỉ càng khiến cô cảm thấy không thực, khó nắm bắt. Cô cố gắng trở lại tập trung vào những vấn đề chính yếu. “Công việc của anh là gì không quan trọng,” cô nói cố gắng ra vẻ cho giọng càng đều đều càng tốt, “kỹ năng của anh mới là cái đáng nói đến.”

Anh nhún vai và vòng xe vào một khu đỗ xe. “Anh hiểu.” Giọng anh thản thờng, không cảm xúc. “Em đồng ý lấy anh bởi vì em nghĩ anh có khả năng bảo vệ em. Anh hạ cửa sổ xe và cúi xuống để lấy một chiếc vé từ quầy tự động. Thanh chắn nâng lên và anh lái xe qua.

Barrie xoắn xoắn những ngón tay vào nhau. Cảm giác hạnh phúc lúc ban đầu đã tan mất nhường chỗ cho nỗi lo sợ. Đúng là Zane đã tìm đến cô, và hỏi cô cầu hôn cô, nhưng có lẽ cô đã nhầm lẫn về sự cuốn hút, hấp

dẫn giữa họ. Cô cảm thấy chệnh vênh và mất cân bằng. Zane không có vẻ gì là hạnh phúc khi nhìn thấy cô, nhưng rõ ràng là cô đã đưa đến cho anh một vấn đề lớn, khó khăn. Anh phải trở thành một người cha, một người chồng trong bất ngờ, và trên hết anh phải bảo vệ vợ con mình khỏi một kẻ thù vô danh. Anh cũng chưa hôn cô, nghĩ đến điều đó nước mắt cô lại muốn rơi ra, và cô cảm thấy ngạc nhiên với chính mình về việc có thể nghĩ đến những điều như vậy trong tình cảnh hiện nay. Nếu anh đứng về việc có ai đó theo sau họ, thì nguy hiểm còn ở gần hơn nhiều so với sự sợ hãi của cô. Làm thế nào mà cô lại đi lo lắng về lý do anh cưới cô lúc này? Xét cho cùng sự an toàn của con là một trong những lý do cô cưới anh. “Em muốn anh bảo vệ con chúng ta,” cô nói. “Có nhiều lý do khác nhưng đó vẫn là lý do chính.” Cảm giác của cô đối với anh là điều bí mật mà cô muốn giữ riêng cho mình, cô không muốn mạo hiểm nói điều đó ra có thể nó sẽ ảnh hưởng đến an toàn của con cô.

“Em đúng, đó là việc quan trọng nhất.” Anh hơi liếc nhìn cô khi lái xe vào chỗ đậu. “Anh sẽ không để ai làm hại em và con.”

Anh bước ra khỏi xe sau khi nói ngắn gọn, “Đợi ở đây,” và bước về phía có chiếc điện thoại công cộng. Khi đến được chỗ điện thoại, anh vội vàng nhấn một loạt số, rồi quay lại để có thể quan sát cô và chiếc xe trong khi anh nói chuyện.

Barrie cảm thấy nôn nao khi cô nhìn về phía anh. Cô thực tế là sắp cưới người đàn ông này. Anh nhìn còn cao lớn hơn trong trí nhớ của cô, gầy hơn một chút, mặc dù bờ vai của anh thật rộng. Mái tóc màu đen của anh có dài hơn chút ít, cô nghĩ. Ngoại trừ việc hơi gầy đi một chút, anh chẳng có dấu hiệu gì của người bị bắn gần chết chỉ mới hai tháng trước thôi. Sự dẻo dai và bền bỉ của anh thật đáng ngạc nhiên. Con người anh thật đáng ngạc nhiên, kinh ngạc đến đáng sợ. Làm sao cô lại quên mất điều đó? Cô chỉ nhớ nhiều về sự quan tâm của anh, đam mê của anh, sự quan tâm dịu dàng của anh dành cho cô; nhưng anh chỉ bằng tay không, không vũ khí mà đã có thể giết tên lính gác đó. Trong khi cô nhớ về khả năng đáng sợ của anh và dự định dùng nó cho phục vụ cho lợi ích của riêng cô, cô đã quên mất rằng sự đáng sợ của anh là một phần nổi bật trong con người anh, không phải là một năng lực mà cô có thể gọi đến khi cô cần và cất đi vào một góc nào đó khi sự cần thiết qua đi. Cô phải đối với phần này của con người anh như những phần bình thường khác và chấp nhận bản thân anh như anh vốn có. Anh không phải và không bao giờ có thể là một con mèo nhà đã thuần hoá.

Cô thích mèo nhà, nhưng cô không muốn anh giống như vậy, cô chợt nhận ra điều đó.

Cô lại cảm thấy nôn nao, lần này là vì phát hiện về bản thân cô. Bây giờ cô cần được an toàn, bởi vì đứa con nhưng cô không muốn vĩnh viễn được bao bọc, che chở và bảo vệ. Cái chương đáng sợ ở Benghazi đã dạy cho cô biết rằng cô là người dẻo dai và giỏi giang hơn cô từng nghĩ, cô chưa từng hình dung mình có những phẩm chất đó trước đây. Bố cô chắc chắn sẽ đồng ý ngay nếu cô cưới một người nào đó tương lai sẽ trở thành đại sứ, nhưng đó không phải là cái mà cô muốn. Cô muốn có điều gì đó hoang dại và cuồng nhiệt hơn cho cuộc sống của mình, và Zane Mackenzie chính là điều đó. Ngoài khả năng kiểm chế, kiểm soát đến đáng ghét ra, anh còn là một người dữ dội, mãnh liệt và chưa được thuần hoá. Anh không phải là một vết hoang dã mà anh chính là trung tâm của sự hoang dã.

Sự căng thẳng giữa bọn họ làm cô phát điên lên. Cô đã mơ về việc anh đến tìm cô và ôm chặt cô vào vòng tay anh, vậy mà khi cô mở cửa cho anh hôm nay cho đã hy vọng, chờ đợi như một con ngốc rằng giấc mơ của cô sẽ trở thành hiện thực. Thực tế thật phức tạp hơn nhiều so với những giấc mơ.

Sự thật là, họ mới chỉ biết về nhau cộng lại có khoảng 24 giờ, và phần lớn trong đó đã hai tháng trước. Trong khoảng thời gian đó họ đã làm tình một cách đầy đam mê, nóng bỏng, và anh đã khiến cô mang thai nhưng thời gian vẫn chỉ là vậy.

Có lẽ anh đang dính dáng đến một người khác, nhưng ý thức trách nhiệm đã khiến anh tìm kiếm cô và kiểm tra xem những cuộc làm tình của họ có để lại hậu quả gì không. Anh chắc sẽ làm như vậy, cô nghĩ anh có thể quay lưng lại một người bạn gái thậm chí có thể là một vị hôn thê, để đảm đương trách nhiệm với đứa con của mình. Một lần nữa cô lại đâm đầu vào một bức tường mù mờ; cô không biết gì về cuộc sống riêng tư của anh, cô không biết gì về gia đình anh, nơi anh sống. Có thể anh nghĩ rằng không thèm quan tâm đến anh dù chỉ một chút để tìm hiểu về tình hình của anh, kiểm tra xem anh sống hay chết.

Anh đang quay lại xe, sải chân của anh thật uyển chuyển và mạnh mẽ như cô vẫn nhớ, những bước đi tính

lặng của loài báo, khuôn mặt anh bình thản bất chấp nỗ lực của cô để đọc thấy biểu lộ trên khuôn mặt anh.

Anh mở cửa và ngồi vào tay lái. “Xe sẽ đến đây trong vài phút nữa.”

Cô gật đầu, nhưng tâm trí cô lại bị choán ngập bởi mớ bòng bong diễn ra giữa họ. Trước khi mất hết can đảm, cô nói với anh một cách điềm tĩnh. “Em đã cố tìm anh. Họ đã đưa em về Athen ngay lập tức, trong khi anh vẫn còn nằm trong phòng phẫu thuật ấy. Em đã cố liên lạc với anh, cố tìm hiểu xem anh còn sống hay không, anh có phục hồi tốt không, bệnh viện nào anh đang nằm điều trị - mọi thứ. Cha em nhờ Chỉ huy Lindley chặn mọi hướng điều tra của em. Cha có nói rằng anh khỏe, nhưng đó là tất cả những gì em có thể biết.”

“Anh cũng đoán như vậy. Anh đã thử gọi cho em ở đại sứ quán vài tuần sau khi kết thúc nhiệm vụ. Những cuộc gọi đó được chuyển thẳng đến cho cha em.”

“Ông không hề nói là anh gọi.” Cô nói, sự tức giận và nỗi đau đớn thân quen lại quặn bên trong cô. Từ lúc bị buộc phải rời khỏi Montgomery, chúng trở thành hai cảm xúc chính trong cô. Vậy là anh có cố liên lạc với cô. Trái tim cô như rộn ràng thêm một chút. “Sau khi về đến nhà, em đã cố tìm anh lần nữa, nhưng Hải Quân không chịu nói cho em bất cứ điều gì.”

“Đội chống khủng bố là tối mật.” Giọng anh thật lơ đãng; anh đang nhìn qua kính khi có một chiếc xe khác chậm chậm chạy ngang qua họ để tìm chỗ đậu xe.

Cô ngồi im, thần kinh lại bị đánh động, cho đến khi chiếc xe đó mất hút khỏi bờ dốc đi lên tầng tiếp theo.

“Em xin lỗi.” Cô nói, sau vài phút yên lặng. “Em biết em đang khiến anh chịu nhiều rắc rối.”

Anh trao cho cô cái nhìn không thể đọc được, đôi mắt anh thật sáng và xanh biếc. “Anh sẽ không có mặt ở đây nếu như anh không muốn.”

“Anh có bạn gái không?”

Lần này cái nhìn anh trao cho cô dài đến nỗi để mặt cô ửng đỏ cả lên và cô phải cố tập trung chú ý vào hai bàn tay mình, lúc này đang vịn xoắn trên đùi cô.

“Nếu anh có, anh đã không làm tình với em.” Cuối cùng anh trả lời.

Ôi, trời ơi! Cô bặt môi. Chuyện này đi từ xấu đến tồi tệ. Anh lại càng ngày càng trở nên khó hiểu, giống như là đối thoại ngẫm thoáng qua giữa họ khi anh lên tiếng cầu hôn với cô chưa bao giờ hiện hữu. Bao tử cô quặn lại, và cảm giác trở nên nóng bỏng quét ngang qua cô một cách thành linh.

Cô nuốt vào một cách khó khăn, cầu cho cơn ớn lạnh, được kiềm lại khá tốt từ sáng đến giờ, đừng có xuất hiện một cách không mong muốn trong lúc này. Chỉ vài giây sau, cô gần như là bò ra khỏi xe, nhìn ngó xung quanh một cách điên cuồng để tìm kiếm một cái toilet. Chúa ơi! Không biết cái chỗ đậu xe này có toilet hay không?

“Barrie?” Zane đã ra khỏi xe, sải bước đến bên cô. khuôn mặt r ám nắng của anh đầy cảnh giác. Cô có cảm giác anh định hạ đầu cô xuống thấp tuy vậy cô còn chưa chọn được chỗ để ới.

Cầu thang? Thang máy? Cô nghĩ rằng có người và bỏ cả hai phương án trên. Chỗ hợp lý nhất là ngay tại đây, trên sàn xi măng này. Nhưng mọi sự cảnh vệ trong cô phản đối ý kiến này. Tuy nhiên bao tử cô lại có ý khác. Và cô phải bịt chặt miệng ngay khi Zane đụng vào cô.

Cặp mắt nhạy bén của anh dọi đi với sự thấu hiểu. “Ở đây”, anh nói, đưa tay đỡ lấy cô. Thanh rào chắn bên ngoài tầng đậu xe bằng tường xi măng cao đến thắt lưng, và đây là nơi Zane nhanh nhẹn đưa cô đến. Cô chần chờ một lúc, kinh hoàng với ý nghĩ cô sẽ ới vào ai đó đang đi phía dưới, nhưng anh kìm chặt cô, và bao tử cô không thể chờ thêm được nữa. Anh giữ lấy cô khi cô nhào người qua bức tường và không ngăn được mình nôn ra.

Cô rùng mình khi cơn buồn ớn qua đi. Điều an ủi duy nhất cô biết, đó là khi cô mở mắt ra cô không thấy gì dưới ba tầng nhà ngoài một con đường nhỏ. Zane giữ lấy cô, để cô tựa vào người anh, lau khuôn mặt đầy mồ hôi của cô bằng khăn tay, sau đó đưa khăn tay cho cô để cô có thể lau miệng mình. Cô cảm thấy bị

thieu đốt vì sự xấu hổ. Sự dạy dỗ khắt khe ở ngôi trường tại Thụy Sĩ không hề đề cập tới chuyện một quý cô nên làm gì sau khi ói ở nơi công cộng.

Và rồi cô nhận ra anh đang vỗ về cô, giọng anh trầm và thì thầm hầu như khó nhận thấy khi anh hôn nhẹ lên trán, lên tóc cô. Một bàn tay khỏe mạnh xoa nhẹ quanh bụng cô như thể bao bọc cho đứa con của mình. Đầu gối cô mềm như bún, vì vậy cô cho phép mình tiếp tục dựa vào vào anh, để đầu cô ngả vào vai anh.

“Thoải mái đi cưng.” Anh thì thầm nho nhỏ, một lần nữa nhẹ hôn lên trán cô. “Em tự mình quay trở lại xe được chứ, hay em muốn anh bế em?”

Cô chưa thể tập trung ý nghĩ mình đủ để cho anh một câu trả lời mạch lạc. Sau không hơn một giây, anh hiển nhiên nghĩ rằng anh đã cho cô đủ thời gian quyết định, vì vậy mà anh quyết định thay cho cô bằng cách bế cô lên trên tay mình. Chỉ bằng vài bước chân dài, họ đã trở lại xe. Anh quì xuống và cẩn thận đặt cô vào chỗ ngồi, nâng chân cô vào trong xe rồi kéo vạt váy xuống che phủ chân cô. “Em có muốn thứ gì đó để uống không? Thức uống nhẹ nhé?”

Một thứ gì đó lạnh lạnh chua chua nghe có vẻ thật tuyệt. “Không cafein.” Cô xoay xở nói.

“Em sẽ không rời khỏi tầm mắt anh nhiều hơn khoảng 20 giây, nhưng cứ để mắt đến những chiếc xe đi ngang qua, và cứ nhấn còi nếu có bất cứ điều gì làm em sợ.”

Cô gật đầu và anh khóa cửa xe để cô lại bên trong cái kén của sự yên tĩnh. Cô cũng muốn một chút khí trời nhưng cô cũng hiểu tại sao cô không nên đứng bên ngoài xe, quá lộ liễu để bị quan sát và trở thành mục tiêu. Cô tựa đầu ra sau và nhắm mắt lại. Cơn buồn nôn đã nhanh chóng biến mất như khi nó xuất hiện, dù vậy cô vẫn cảm giác như bên trong bụng mình bị đông lại. Cô mệt mỏi, buồn ngủ và một chút sững sốt với sự dịu dàng thành tình của anh.

Dù đáng ra cô không nên ngạc nhiên, cô nghĩ. Cô đang mang trong bụng đứa con của anh. Và có khả năng rằng chính xác đó mới là những gì khiến anh tìm kiếm cô. Ngay khi anh nhận thấy cô bị ói nữa hành hạ, một trạng thái trực tiếp biểu thị tình trạng thai nghén hiện giờ của cô, để mà khẳng định rằng, anh không thể hiện gì khác ngoài sự quan tâm dịu dàng dành cho cô và một lần nữa lại khẳng định khả năng quyết đoán nhanh gọn của anh trong tình trạng khẩn cấp.

Tiếng gõ nhẹ lên kính khiến cô giật mình, bởi vì cô đang trong tình trạng buồn ngủ, cô không nghĩ rằng anh đã đi đủ lâu để hoàn tất nhiệm vụ của mình. Nhưng cái lon màu xanh chứa thứ chất lỏng đông sền sệt trên tay anh khiến cô cảm thấy muốn dữ dội cái thức uống đó. Cô mở cửa xe, không làm gì khác ngoài việc chộp lấy cái lon từ tay anh ngay cả trước khi anh ngồi vào đằng sau tay lái. Cô mở nắp lon nghe đánh bốp và uống một cách tham lam ngay lúc anh đóng cửa xe.

Khi cái lon hết sạch, cô tựa người ra sau với sự hài lòng rõ rệt. Cô nghe thấy tiếng cười trầm rõ ràng là cố nén lại của anh và cô quay đầu sang phía Zane rồi thấy được ánh nhìn đầy thích thú của anh với chút gì đó nóng bỏng hoang dại trộn lẫn trong ánh nhìn ấy. “Đây là lần đầu tiên mà việc nhìn một phụ nữ uống nước giải khát khiến anh trở nên cứng nhắc như vậy. Em có muốn cái gì khác không? Anh sẽ cố gắng làm chủ mình, nhưng cái thứ hai bao giờ cũng khó kiểm chế hơn.

Barrie tròn tròn mắt. Má cô đỏ bừng, nhưng điều đó cũng không ngăn được cô nhìn xuống đùi anh. Anh đang nói thật. Lạy Chúa lòng lành, đã bao giờ anh không nói sự thật chưa nhỉ! Bàn tay cô nắm chặt lại với nhu cầu được chìa ra và vuốt ve anh. “Bây giờ thì em không khát.” cô nói, giọng khàn hơn bình thường. “Nhưng em sẵn sàng cho anh cái thứ hai nếu anh muốn.”

Sự trôi trọc từ từ biến mất khỏi mắt anh, để lại duy nhất sức nóng đằng sau. Anh đang với tới cô thì đột ngột quay phắt đầu lại, anh đổ dồn sự chú ý đến một chiếc xe khác đang chạy đến. “Xe của chúng ta đây rồi,” anh nói, một lần nữa giọng anh trở nên lạnh lẽo và vô cảm.

10. Chương 10

Cô lấy anh chỉ bởi cô muốn sự bảo vệ của anh. Ý nghĩ ấy cứ dày vò Zane trong suốt hành trình dài đằng đẵng đến Las Vegas. Cô ngồi lặng yên bên cạnh anh, có khi ngủ lơ mơ, chỉ mở miệng nói khi anh hỏi cô. Cô có vẻ ngoài yếu ớt của một người đã phải chịu nhiều áp lực và giờ đây khi mọi chuyện đã trở nên dễ dàng hơn, cô thả lỏng để cơn mệt mỏi dần đến. Cuối cùng cô cũng ngủ được, đầu ngã thoải mái bên vai anh.

Việc thai nghén có lẽ cũng ảnh hưởng đến cô. Anh vẫn chưa thấy có bất kì thay đổi hình thể nào ở cô hết, nhưng 3 ông anh của anh đã tạo đủ con để anh biết một phụ nữ trong những tháng đầu mang thai sẽ một đến như thế nào - ít nhất là với Shea và Loren. Còn Caroline, không có gì làm Caroline mệt mỏi, thậm chí kể cả 5 thằng con trai.

Khi nghĩ về đứa con, cảm giác sở hữu lại sôi sục trong anh lần nữa. Con của anh đang ở trong bụng cô. Anh những muốn xốc cô vào lòng và ôm chặt lấy cô, nhưng một chiếc máy bay đồng người như thế này không phải nơi phù hợp cho những gì anh có trong đầu. Việc đó sẽ phải chờ cho đến sau khi buổi lễ thành hôn, khi mà họ ở trong phòng một khách sạn. Anh muốn cô hơn cả trước đây. Khi cô mở cửa và anh nhìn vào đôi mắt xanh đầy sự sống của cô, Cơn khuấy động trong anh trở nên mạnh mẽ và khẩn cấp đến nỗi anh phải cố ngăn mình không chạm vào cô. Chỉ duy nhất dấu hiệu cha cô đang đến mới ngăn anh lại được.

Anh lẽ ra không nên chờ lâu như anh đã làm. Ngay sau khi có thể đi lại được, anh nên đến ngay với cô. Cô đã phải sống trong sợ hãi, và chịu đựng nó theo cách cô đã phải chịu ở Benghazi, với quyết tâm kiên định. Anh không muốn cô phải sợ hãi bất kỳ một lần nào nữa. Bunny và Spooky đã đến chỗ đậu xe, trong chiếc xe cũ 442 đời 69 tự chế của Bunny, cứ như là đi dự một buổi họp mặt thân tình vậy. Barrie nhào ra khỏi chiếc xe thuê với những giọt nước mắt hạnh phúc và được xoắn xuýt, ôm hôn một cách nhiệt tình bởi cả hai vị SEAL. Cả hai đều trang bị vũ khí một cách kín đáo, anh chú ý một cách tán thưởng. Họ mặc thường phục, áo để ngoài quần để che dấu vũ khí, một ở dưới cánh tay, một ở sau lưng. Thông thường, khi không làm nhiệm vụ, họ không đem theo súng ngắn, nhưng Zane đã giải thích tình huống của hai người và để họ tự trang bị theo ý họ, và bởi vì Zane không còn là chỉ huy của họ nữa. Trong trang phục bình thường thế này, họ đã chuẩn bị cho mọi thứ. Anh cũng để vũ khí của mình trong trong bao ngay dưới cánh tay, được che bằng áo khoác mùa hè sáng màu.

“Đừng lo lắng gì hết quý cô.” Spooky trấn an Barrie. “Tụi này sẽ đưa cô và sắp đến phi trường an toàn và lành lặn nguyên vẹn. Không có gì ngoài NAS-CAR có thể bắt kịp được bánh xe của Bunny.”

“Tôi chắc chắn là anh nói đúng.” Cô đáp, để mắt đến cái xe. Nó trông có vẻ đủ bình thường; Bunny đã sơn nó với màu xám sáng, và dứt khoát là không nhiều chrom hơn so với khi còn trong xưởng. Nhưng tiếng kêu ầm ĩ từ động cơ của chiếc xe thì không giống với âm thanh động cơ xe được tạo bởi một nhà máy xe bình thường, cũng như mấy cái bánh xe bị cùng với gai mềm kia.

“Kính chống đạn, gia cố kim loại.” Bunny nói một cách tự hào khi anh ta giúp Zane chuyển hành lý của sang cốp xe của anh ta. “Thép không gỉ có vẻ như quá nặng cho tốc độ mà tôi muốn vì vậy tôi thay toàn bộ thân xe với vỏ bọc sắt, nhẹ hơn và chắc chắn hơn Kevlar. Tôi vẫn còn phải làm việc với tính chống cháy.”

“Tôi thấy hoàn toàn an toàn,” cô trấn an anh ta.

Khi cô và Zane bò vào ghế sau của chiếc xe hai cửa này, cô thì thào hỏi anh, “Nascar là nơi nào vậy?”

Scoopy có lẽ nghe được cả tiếng rơi của cái đinh ghim giấy ở cách xa 40 bước. Một cách chậm rãi, anh ta quay về phía sau từ ghế trước, khuôn mặt anh ánh lên vẻ không thể tin được. “Không là nơi nào cả, ma’ám,” anh ta đáp, vật lộn với cơn shock cô gây nên. “Là gì. NASCAR. Đua xe tốc độ.” Là một công dân miền Nam, anh ta lớn lên cùng với đua xe tốc độ và luôn bị choáng váng khi gặp một ai đó mà lại không biết môn thể thao này.

“Oh,” Barrie nói, tặng cho anh một nụ cười hối lỗi. “Tôi trải qua hầu hết thời gian ở Châu u. Tôi không biết bất điều gì về đua xe ngoại trừ là giải Grand Prix.”

Bunny khịt mũi chế nhạo. “Mấy cái xe cảnh vẽ đó á,” anh ta đáp lại với vẻ khinh thị. “Cô không thể chạy mấy chiếc xe ấy ngoài đường được. Đua xe cá độ thì khác, đó là cuộc đua thực thụ.” Vừa nói chuyện, anh

ta vừa như làm trò xảo thuật với mấy cái bánh xe để ra khỏi bãi đậu, đôi mắt không ngừng nghỉ của anh ta quan sát mọi chi tiết xung quanh.

“Tôi đã từng có mặt tại giải đua ngựa.,” Barrie thêm vào, với ý chuộc lỗi cho bản thân.

Zane kiềm chế để khỏi cười trước giọng điệu kiểm điểm của cô, anh hỏi. “Thế em có biết cưỡi ngựa không?”

Cô chú ý sang anh. “Tại sao không, có chứ. Em rất thích ngựa.”

“Vậy thì cô sẽ tạo ra một Mackenzie ngon lành cho coi,” Spooky dài giọng. “Sếp hay huấn luyện ngựa khi có thời gian rảnh.” Có một chút mỉa mai, châm biếm trong giọng của anh chàng bởi vì lính SEAL mà có thời gian rảnh thì giống như người bạch tạng có màu.

“Thật không?” Mắt Barrie sáng lên.

“Anh sở hữu vài con. Khoảng 30 con hay hơn gì đó.”

“Ba mươi!” cô lún xuống ghế, trên mặt lộ vẻ bối rối. Anh biết cô đang nghĩ gì: Nuôi và giữ một con ngựa đã rất tốn kém rồi, nói gì đến ba mươi con. Ngựa cần nhiều đất đai và chăm sóc, không phải những gì mà cô có thể liên tưởng đến một vị cựu sĩ quan Hải Quân, người đã từng nằm trong lực lượng đặc biệt chống khủng bố.

“Đó là việc kinh doanh gia đình,” anh giải thích, trong khi quay đầu để kiểm tra giao thông xung quanh.

“Mọi thứ đều ổn, sếp,” Bunny nói. “Trừ phi bọn chúng theo dấu chúng ta theo kiểu tiếp sức, nhưng tôi lại không thấy chuyện đó có thể thực hiện được.”

Zane cũng nghĩ thế bởi vậy anh thư giãn một chút. Một cuộc theo đuôi tiếp sức mất rất nhiều thời gian và công sức để sắp đặt và lộ trình phải được biết trước. Bunny đã chọn lộ trình lòng vòng để đến phi trường vì vậy nếu có bất kì cái đuôi đeo bám nào cũng đã bị lộ tẩy và cắt gọn. Hiện giờ mọi chuyện vẫn trong tầm kiểm soát.

Họ đến được Phi trường Quốc gia một cách an toàn, dù vậy để phòng xa Bunny và Spooky đã hộ tống họ đến tận cửa bảo vệ. Trong khi Zane lặng lẽ xử lý những thứ phụ tùng vũ khí của anh qua mắt bộ phận bảo vệ sân bay, hai thành viên trong đội cũ của anh đã quay lại lấy chiếc xe thuê và trả nó lại văn phòng ở Dulles, không phải ở National, nơi anh đã thuê nó. Chỉ là thêm chút lòng vòng cho những kẻ theo đuôi họ thôi mà.

Và giờ đây họ đã an toàn trên máy máy, anh bắt đầu lên kế hoạch anh sẽ làm gì để đặt một dấu chấm hết cho tình trạng này.

Phần đầu tiên thì dễ rồi. Anh đã kêu Chance tìm ra cái mớ lộn xộn mà cha cô có liên quan tới; vì lợi ích của cô, anh hy vọng rằng sẽ không có thứ gì là phản động cả, nhưng mặc kệ cái gì đang xảy ra, anh muốn đặt dấu chấm hết cho nó. Chance có thể truy cập thông tin mà khiến cho hệ thống bảo an quốc gia phải xấu hổ (tức là truy cập lên). Nếu William Lovejoy bán nước, ông ta sẽ bị lôi xuống. Không có chọn lựa nào khác. Zane đã bỏ cả khoảng đời trai trẻ của mình để bảo vệ quốc gia, và bây giờ là một nhân viên chính phủ sống theo luật pháp, thì không lí nào anh làm khác được, thậm chí là vì Barrie chăng nữa. Anh không muốn cô bị tổn thương, nhưng anh chắc chắn muốn cô được an toàn.

Barrie ngủ cho đến khi bánh xe máy bay nảy trên mặt đường băng. Cô ngồi dựng lên, gạt mớ tóc lòa xòa ra khỏi mặt, trông có vẻ như cô đang mất phương hướng một chút. Trước đây cô chưa bao giờ ngủ trên máy bay; đây là một trong nhiều lần khác khiến cô buồn ngủ từ khi có thai và sự thiếu tự chủ này đang là, cô bối rối thậm chí là sợ hãi.

Tuy vậy, việc được nghỉ ngơi đã cho cô thêm năng lượng. Thứ mà cô sẽ cần đến để đối mặt với nhưng thay đổi to lớn mà cô định thực hiện trong đời. Bước ngoặt này đã được cân nhắc kỹ, nhưng điều đó không có nghĩa là nó bớt đáng sợ.

“Em muốn tắm và thay đồ trước,” cô quả quyết nói. Cuộc hôn nhân này có lẽ thật vội vàng và hấp tấp, không hề có chút tương đồng nào với lễ cưới mà cô luôn hình dung cho mình, nhưng cô sẵn lòng bỏ đi vẻ hoa lệ và những đồ trang sức đắt tiền, có điều cô lại không sẵn lòng - bỏ ngoài tình huống sống hoặc chết này - là kết hôn trong bộ đồ nhăn nhúm và vẫn còn vẻ ngái ngủ trong mắt.

“OK, chúng ta sẽ đặt phòng trước.” Anh xoa xoa hàm, những ngón tay chai cứng chạm vào bộ râu lởm chởm. “Tệ thế anh cũng cần phải cạo râu nữa.”

Anh cũng cần cạo râu vào cái ngày ở Banghazi. Đầu óc cô trượt vọt qua hình ảnh cái cằm nhám, xù xì của anh ở bên bộ ngực trần của cô, một làn hơi nóng cuốn qua cô, khiến cô cảm thấy yếu ớt và đỏ ửng. Hơi lạnh tỏa ra từ máy bay trở nên không đủ lạnh nữa rồi.

Cô thầm mong là anh đừng chú ý đến, nhưng đó chỉ là mong mỗi hão huyền vì anh được huấn luyện để chú ý đến từng chi tiết một xung quanh mình mà. Cô có thể hình dung được là anh có thể mô tả từng hành khách một trong phạm vi 10 hàng từ đây và cô biết rằng cô đã chú ý đến cái cách mà anh thể hiện sự cảnh giác đề dặt đối với bất cứ ai đến gần họ từ phía sau cho đến chỗ thang máy.

“Em mệt hả?” Anh để ý đến màu sắc trên má cô.

“Không đâu, chỉ là hơi nóng tí thôi.” Cô đáp hoàn toàn đúng sự thật khi mà màu đỏ trên má cô càng thắm hơn.

Anh vẫn quan sát cô và ánh nhìn quan tâm trong mắt anh trở nên nóng bỏng. Chết tiệt thật, cô thậm chí còn không thể dấu điều này với anh được. Ngay từ đầu nó đã như thể anh có thể nhìn xuyên thấu cô; anh nhận biết phản ứng của cô hầu như ngay lúc cô cảm thấy chúng.

Chậm rãi, anh chuyển tia nhìn trĩu nặng xuống ngực cô, nghiên cứu hình dáng và sự biến đổi của chúng. Cô thở gấp khi hai núm vú săn lại dưới cái nhìn hiển nhiên của anh, và cái đáp ứng ấy chạy thẳng xuống dưới thắt lưng cô.

“Chúng nhạy cảm hơn phải không?” Anh mấp máy hỏi.

Ôi Chúa ơi, anh không nên làm vậy với cô, cô điên cuồng nghĩ. Họ đang ở giữa một cái máy bay đầy người, máy bay đang dần chạy trên đường băng về phía cổng đón và anh lại đang hỏi về ngực cô và nhìn chăm chăm vào chúng như thể anh sẽ lột trần cô trong bất kỳ phút nào lúc này vậy.

“Phải không cưng?”

“Vâng,” cô thì thào. Toàn bộ cơ thể cô như thêm nhạy cảm, bởi cả tình trạng thai nghén và nhận thức cấp thiết về anh. Anh sẽ sớm trở thành chồng cô, và một lần nữa cô lại muốn nằm trong vòng tay anh.

“Lễ cưới trước,” anh nói, ý nghĩ của anh dội lại với cô theo cái cách mà anh nói. “Còn không thì chúng ta sẽ không rời khỏi khách sạn được cho đến ngày hôm sau.”

“Anh có phải là thầy bói không vậy?” Cô thì thầm buột tội.

Một nụ cười chậm rãi nở trên cái miệng tuyệt đẹp của anh. “Không cần là thầy bói anh cũng biết núm vú dựng đứng có nghĩa là gì.”

Cô nhìn xuống và thấy đầu núm vú mình lộ rõ ràng dưới cái áo ngực viền ren. Mặt cô đỏ ửng, cô gấp gấp kéo áo ra để che chắn hai núm nhỏ ấy khiến anh cười khe khẽ. Ít nhất thì không một ai khác có thể nghe thấy anh nói gì, cô nghĩ ngợi với chút an ủi yếu ớt. Dù sao thì anh cũng đã thấp giọng và sự ồn ào trong máy bay cũng khó để mà nghe được cuộc đối thoại.

Các tiếp viên đề nghị mọi người ngồi nguyên tại chỗ cho đến khi máy bay an toàn, cửa máy bay được mở ra và như thường lệ, mọi người lơ đi lời hướng dẫn, ào ra lối đi giữa các dãy ghế, mở các thùng bên trên đầu và lấy hành lý xách tay xuống hay kéo mạnh ra khỏi ghế bên phía dưới. Zane khéo léo bước ra lối đi, khoanh khắc ngăn ngừa ấy làm lộ áo khoát của anh. Cô thấy bóng súng kim loại bóng loáng được nhét vào trong đấy. Sau đấy anh nhún vai một cách tự động làm cho cái áo khoát rơi xuống sàn, một chuyển động mà anh đã làm nhiều lần đến nỗi anh không phải suy nghĩ nhiều về nó.

Tất nhiên là cô biết anh có trang bị vũ khí, bởi vì anh đã báo cho hãng máy bay và an ninh của phi trường trước khi họ đặt chân lên máy bay. Tuy nhiên, trong suốt chuyến bay buồn chán và không được làm gì, cô cũng muốn rũ bỏ những sự kiện gần đây ra khỏi đầu óc mình, nhưng việc thấy khẩu súng thì tự động những dữ kiện ấy quay trở lại ngay.

Anh xòe rộng bàn tay cố định cho cô khi cô bước theo anh ra lối đi. Đứng chặt chội như cá mòi xếp thành hàng, cô cảm thấy anh như một bức tường cứng cáp và ẩm áp phía sau mình, cánh tay anh hơi khuỳnh ra một chút, để lên tay dựa ghế sau, bao bọc cô trong sự bảo vệ. Hơi thở anh làm khuấy động tóc trên đỉnh đầu cô, làm cô một lần nữa nhận ra anh thật to lớn làm sao. Cô cao vừa phải, nhưng nếu cô dựa ra phải sau thì đầu cô nằm khí khao chỗ cái hõm nơi vai anh.

Người đàn ông trước cô di chuyển, buộc cô phải lùi lại, và ngay lập tức Zane vòng tay ra ôm cô vào mình, bàn tay to lớn của anh thì che chắn bụng của cô. Barrie bậm môi khi đầu óc cô nảy lên từ lo lắng qua hài lòng vì sự đụng chạm của anh. Cô không thể chịu đựng lâu hơn được nữa - dù là cái ham muốn điên cuồng hay nỗi kinh hãi sắc nhọn này - cô sẽ phát điên lên mất.

Hàng dài hành khách bắt đầu di chuyển lộn xộn phía trước khi cửa máy bay được mở ra và họ được ủa ra khỏi máy bay. Tay Zane rời khỏi bụng cô. Khi Barrie bắt đầu di chuyển về phía trước thì cô bắt gặp ánh mắt của một người phụ nữ lớn tuổi hơn, người chọn ngồi tại chỗ cho đến khi đám đông náo loạn qua hết, và người phụ nữ đó tặng cho cô một nụ cười thấu hiểu, ánh nhìn của bà nhẹ lướt qua Zane.

“Ma’am,” Zane đáp lại một cách mềm mỏng, đầy vẻ hiểu biết, Barrie biết anh bắt gặp tiểu tiết ấy. Nhận thức tức thì của anh đối với xung quanh bắt đầu khuấy động cô.

Sẽ thế nào nếu cô không muốn anh chú ý đến mọi chuyện? Hầu hết cánh phụ nữ sẽ rung lên vì xúc động nếu người đàn ông của họ chú ý đến tiểu tiết, nhưng hiển nhiên là không đến mức bao quát hết như Zane đã làm.

Mặt khác, nếu lựa chọn kia là sống mà không có anh, cô bướng bỉnh nghĩ, cô thà học cách đối phó với anh còn hơn. Cô trải qua hơn 2 tháng nhớ nhung anh và bây giờ cô đã có anh, cô sẽ không từ bỏ anh chỉ bởi anh luôn tỉnh táo và đề phòng. Anh đã là một chiến binh được rèn dũa - một sát thủ, cha cô đã gọi anh như vậy. Anh đã không thể tồn tại nếu anh không chú ý đến mọi chuyện diễn ra xung quanh mình, và bây giờ cô cũng phải vậy.

Sự cảnh giác ấy trong anh thật rõ rệt khi họ đi theo những biển chỉ dẫn đến khu vực lấy hành lý. Phi trường như một tổ ong ồn ào bận rộn, ánh mắt lạnh lẽo của Zane liên tục đánh giá mọi người xung quanh họ. Như lần trước, anh đứng giữa cô và những người khác, đẩy cô đứng sát vào tường và bảo vệ bên kia cô bằng chính thân thể mình. Anh vốn đã nhận một phát đạn khi bảo vệ cô như vậy, cô nghĩ, và cô phải chống lại nỗi kinh hoàng bất chợt đang thúc đẩy cô chộp lấy anh và đẩy anh vào tường.

Trước khi đến chỗ lấy hành lý, anh kéo cô ngừng lại. “Chờ ở đây một chút,” anh nói.

Cô cố bình tĩnh, dạ dày như bị kiến bò, cô hỏi. “Anh thấy có gì đáng ngờ sao?” cô hỏi.

”Không, chúng ta chỉ chờ người thôi.” Anh nhìn cô, ánh mắt lạnh băng trở nên ẩm áp khi anh quan sát khuôn mặt cô. “Em là một “mụ đàn bà” nhỏ bé dễ bị kích động, thưa quý cô Lovejoy. Bất kể là vấn đề gì, em cũng giữ và làm những gì tốt nhất em có thể làm. Cũng không tệ đối với một búp bê thượng lưu được nuông chiều đâu.

Barrie muốn bật ngửa ra sau. Cô chưa bao giờ bị gọi là “mụ đàn bà” trước đây cả, hay là một búp bê thượng lưu. Nếu không có trêu ghẹo lấp lánh trong mắt anh, có lẽ cô đã lên tiếng phản đối khái niệm ấy rồi. Thay vì thế, cô cân nhắc một chút rồi gật đầu đồng ý: “Anh đúng,” Cô nói lặng lẽ. “Em khá nóng tính so với một con búp bê thượng lưu được nuông chiều.”

Anh ngạc nhiên bật cười khùng khục, âm thanh đầy mê hoặc ấy bị đứt quãng khi một người đàn ông trung niên mặc com lê, tay cầm bộ đàm tiến tới. “Cảnh sát trưởng Mackenzie phải không?” ông ta hỏi.

“Đúng vậy.”

“Travis Hulsey, nhân viên an ninh của phi trường.” Ngài Hulsey nhanh chóng giới thiệu thân phận. “Hành lý của quý vị đã được đưa vào trong khu vực bảo an, đúng như yêu cầu. Xin đi lối này.”

Vậy thậm chí anh còn đã nghĩ tới chuyện này, Barrie tự hỏi khi họ theo ông Hulsey vào một căn phòng không bình thường. Cái ý tưởng chộp lấy cô ngay trong phi trường có lẽ phức tạp, sẽ bị đánh động, vì vậy điều hợp lý nhất là chờ tại khu vực vận chuyển, nơi mà mọi người rời khỏi sau khi lấy hành lý rồi bọn chúng

sẽ theo họ đến tận nơi họ muốn đến và chờ đợi cơ hội thuận tiện hơn. Zane đã phá ngang kế hoạch đó; anh chắc đã sắp đặt xong mọi thứ khi anh hướng về phòng vệ sinh.

Cái nóng khô ráp của sa mạc tấp vào mặt họ ngay khi họ bước qua cánh cửa. Ba cái va li của cô và túi hành trang của anh, đã được anh lấy ra từ tủ khóa ở National, được để tại một lối vào kín đáo khá xa với khu vực vận chuyển chung. Và cũng có sẵn một chiếc xe đang chờ họ, bên cạnh chiếc xe là một người đàn ông trẻ tuổi với mái tóc cắt ngắn kiểu trong quân đội, mặc dù là anh mặc thường phục.

Người thanh niên trẻ tuổi ấy búng tay cái tách ra hiệu. “Thưa ngài”, anh ta nói. “Phi công Zaharias hân hạnh được phục vụ ngài.”

Khuôn mặt Zane ánh lên vẻ thích thú. “Bớt căng thẳng đi nào,” anh nói. “Tôi không phải anh trai tôi đâu.”

Phi công Zaharias thả lỏng với một nụ cười toe toét. “Khi lần đầu tiên tôi nhìn thấy ngài, tôi đã không chắc về điều đó.”

“Nếu anh ấy lạm dụng vị trí của mình, và chuyện này làm rối tung kì nghỉ phép của anh, tôi sẽ tìm phương tiện khác.”

“Tôi tình nguyện, thưa ngài. Tướng quân đã dành cho tôi một đặc ân trong khi tôi chỉ là một gã lính mới tò te. Giúp đưa em của tướng quân vào thành phố đó là điều nhỏ nhất tôi có thể thực hiện được.”

Anh? Tướng quân? Barrie nhướn mày. Đầu tiên là ngựa, giờ thì là mấy thứ này. Cô nhận ra rằng cô không biết một chút xíu nào lí lịch về người sắp sửa làm chồng mình, những chi tiết cô lượn lắt được cho đến giờ phút này bắt đầu khiến cô giật mình.

Zane giới thiệu cô với sự trang trọng lịch lãm. “Barrie, phi công Zaharias là người vận chuyển an toàn của chúng ta, anh ấy đã dành tặng chúng ta phương tiện và thời gian quý báu của anh cho chúng ta đây. Phi công Zaharias, đây là vị hôn thê của tôi, Barrie Lovejoy.”

Cô bắt tay chàng phi công trẻ tuổi một cách nghiêm trang.

“Rất hân hạnh được gặp, thưa quý cô.” Anh ta mở cốp xe và nhanh nhẹn chuyển hành lí vào, quả quyết dành lấy hai cái va li mà Zane đang định đưa vào cốp xe. “Để tôi làm chuyện này, thưa ngài!”

“Tôi bây giờ là thường dân rồi,” Zane đáp lại với vẻ thích thú ánh lên trong mắt. “Và về cơ bản thì tôi là lính Hải quân.”

Phi công Zaharias nhún vai. “Vâng thưa ngài, nhưng ngài vẫn là em trai của tướng quân.” Anh ngưng lại, rồi hỏi tiếp, “Có phải ngài thực sự là một SEAL?”

“Đúng thế.”

“Quý thật,” Anh chàng phi công Zaharias thở mạnh.

Họ bật máy lạnh lên và bắt đầu khởi hành. Anh chàng lái xe trẻ tuổi này rõ ràng là biết rõ về Las Vegas. Không cần phải hỏi đi đâu, anh làm lơ lộ trình chính. Thay vì vậy anh đánh một vòng chọn hướng bắc đường Paradise để ra khỏi phi trường. Anh chàng tán gẫu đầy vui vẻ toàn bộ thời gian này, nhưng Barrie để ý thấy rằng anh chàng không những chẳng hề đề cập chính xác cái đặc ân mà vị tướng quân anh của Zane đã làm cho anh là gì mà kể cả việc anh đã mạo hiểm vào lĩnh vực cá nhân ra sao. Anh trò chuyện về thời tiết, về giao thông, du lịch, về khách sạn. Zane hướng anh chàng vào khách sạn nơi họ sẽ đến, kéo anh ta ra khỏi cuộc nói chuyện dài lê thê, và ngay lập tức anh chàng chở họ đến đúng khách sạn họ muốn và đăng kí vào.

Barrie chờ đến lúc, đứng yên lặng bên cạnh Zane khi anh đưa tên họ vào danh sách trong máy tính của khách sạn là Glen và Alice Temple - làm thế nào mà anh có mấy cái tên ấy, cô không có ý kiến - và cô làm lơ với nụ cười đầy thông minh, hiểu biết. Có lẽ anh nghĩ đến chuyện họ là một cặp ngoại tình đang ở nơi hò hẹn, điều này cũng hợp với cô; nó sẽ giữ người ta khỏi thắc mắc về họ.

Không chỉ có riêng họ trong thang máy, bởi vậy cô cũng nên ngậm chặt miệng lại. Cô giữ yên lặng cho đến khi họ ở trong phòng mà Zane đã đặt chỗ trước và khi người gác cửa nhận được tiền bo, và đi khỏi. Căn phòng cũng sang trọng như những căn phòng mà cô ở Châu u trước đây. Chỉ vài tiếng trước đây cô đã lo

lắng cho túi tiền của Zane, và anh chọn căn phòng sang trọng này bởi vì anh nghĩ cô muốn như vậy. Tuy nhiên, bây giờ cô không còn những ảo tưởng như vậy nữa. Ngay khi cánh cửa được đóng và khóa lại, cô khoanh tay lại và nhìn chăm chú vào anh. “Ngựa?” Cô thẩm tra anh một cách lịch sự. “Kinh doanh gia đình? Một người anh hiện đang là tướng quân trong không lực?”

Anh nhún vai để áo khoác rơi ra ngoài, sau đó là bao súng, “Tất cả những điều đó đều đúng,” anh đáp.

“Em không biết hết về anh, đúng không?” Cô đã rất bình thản mặc dù có chút kinh ngạc trong khi cô nhìn anh quần dây da xung quanh khẩu súng và đặt nó lên bàn đầu giường.

Anh mở túi quần áo và lôi bộ com lê ra, sau đó là những thứ khác. Ánh nhìn nhợt nhạt sáng lên một thoáng khi anh nhìn cô. “Em biết anh, cưng,” anh đáp. “Em chỉ chưa biết hết toàn bộ chi tiết về gia đình anh thôi, nhưng chúng ta đã không có đủ thời gian cho những cuộc chuyện trò thông thường. Anh không cố tình dấu diếm em bất cứ điều gì. Cứ đặt bất cứ câu hỏi nào em muốn.”

Em không muốn một cuộc thi vấn đáp,” cô nói, dù cô muốn làm chính xác như vậy. “Nó chỉ là...” Cô dang rộng tay trong sự thất vọng, bởi vì cô lấy anh mà lại không biết về những thứ như vậy.

Anh bắt đầu cởi nút áo sơ mi. “Anh hứa anh sẽ tóm tắt đầy đủ khi chúng ta có thời gian. Còn bây giờ, cưng, anh nghĩ tốt hơn là cưng lê cặp mông xinh xắn của cưng vào trong một cái nhà tắm trong khi anh lấy cái nhà tắm còn lại, rồi chúng ta có thể kết hôn và lên giường càng nhanh càng tốt. Sau đó khoảng một giờ, chúng ta sẽ nói chuyện.”

Cô nhìn cái giường, loại bự hơn cả bự. Ưu tiên trước, ưu tiên trước, cô trầm ngâm. “Ồ đây có an toàn không?”

“Đủ an toàn để anh tập trung vào những chuyện khác.”

Cô không cần phải hỏi chuyện khác là chuyện gì. Cô nhìn lại cái giường lần nữa và hít một hơi dài. “Chúng ta có thể sắp xếp lại thứ tự làm việc của những điều trên,” cô đề nghị. “Anh nghĩ thế nào nếu chúng ta lên giường rồi nói chuyện và sau đó mới làm đám cưới? Ừm, vào sáng mai chẳng?”

Anh bất động. Cô thấy mắt anh tối lại và khát vọng tình dục hiện trên mặt anh. Sau một khoảnh khắc, anh cởi hết quần áo ra và thả chúng lên sàn nhà, anh chuyển động thận trọng. Anh nói, “anh còn chưa hôn em.”

Cô nuốt vào. “Em có chú ý. Em cũng tự hỏi-”

“Đừng,” anh nói gấp gáp. “Đừng tự hỏi. Lý do mà anh vẫn chưa hôn em đó là, một khi anh bắt đầu thì anh sẽ không ngừng lại. Anh biết chúng ta làm mọi việc không theo thứ tự gì cả - quỷ thật, mọi chuyện vốn đã không theo thứ tự ngay từ đầu, khi mà em trần truồng ngay lần đầu tiên anh thấy em. Anh đã muốn em ngay lúc đó, cưng à, và ngay bây giờ anh cũng muốn cưng, quá muốn đến nỗi anh nhức nhối vì nó. Nhưng rắc rối vẫn tiếp tục theo đuôi cưng mà nhiệm vụ của anh lại là phải đảm bảo nó không gần em và con chúng ta. Anh có thể bị giết chết -”

Cô mắc nghẹn vì lời xác đó, nhưng anh ngăn cô lại. “Đó là một khả năng có thể xảy ra, anh chấp nhận. Anh đã chấp nhận nó hàng năm trời rồi cưng. Anh muốn chúng ta kết hôn càng sớm càng tốt, vì anh không biết chuyện gì sẽ xảy ra cho anh ngày mai. Trong trường hợp anh tính toán sai lầm hay anh không gặp may, anh muốn con của chúng ta được hợp pháp, được sinh ra dưới cái tên Mackenzie. Có sự bảo vệ chắc chắn với cái tên ấy, và anh muốn em có nó. Ngay bây giờ.”

Nước mắt thi nhau chảy xuống khi cô nhìn anh, người đàn ông này đã từng sẵn sàng nhận một viên đạn thay cho cô và bây giờ anh lại sẵn sàng nhận một viên khác. Anh nói đúng- cô biết anh, biết về con người trong anh mặc dù thậm chí là cô đã chẳng biết anh thích màu gì hay anh đã học đến lớp mấy. Cô biết về những điều cơ bản mà những điều căn bản ấy khiến cô yêu thương một cách nhanh chóng và dữ dội. Anh không phải là người đàn ông như trong mộng tưởng của cô, vậy thì sao chứ, cô có thể xử lý được điều này. Kể cả dù anh có quá kiểm soát đến mức đáng sợ, và đôi mắt kỳ bí ấy chú ý đến mọi chuyện xung quanh, điều đó sẽ làm cô gặp khó khăn khi muốn làm anh ngạc nhiên vào Giáng Sinh và sinh nhật anh, nhưng vậy thì đã sao? Cô có thể đối phó được với điều đó nữa, đối phó với hạnh phúc tràn trề luôn.

Nếu anh sẵn sàng chết vì cô, thì điều nhỏ nhất cô có thể làm là hoàn toàn thành thật với anh.

“Còn một lí do khác mà em đồng ý lấy anh,” cô nói.

Mày anh nhướng lên như hỏi thăm đó là lí do gì.

“Em yêu anh.” (sis Linh: thế là đủ để Zane chết trong măn nguyện bà con nhỉ)

11. Chương 11

Anh mặc bộ vest màu xám đậm, giày đen và nón đen. Barrie mặc màu trắng. Một bộ váy đơn giản, dài đến mắt cá chân, không tay, mang dáng vẻ cổ điển bởi nếp gấp và không trang trí nào khác. Cô buông lơi mái tóc nâu vàng của mình, và để vài lọn tóc rũ xuống tạo vẻ mềm mại cho khuôn mặt. Món nữ trang duy nhất cô đeo là đôi bông tai trăn châu. Cô chuẩn bị trong phòng tắm gần phòng ngủ, còn anh thì nhà tắm ngoài phòng khách. Họ gặp nhau tại cánh cửa an thông giữa hai phòng, sẵn sàng bước những bước khiến họ trở thành chồng và vợ.

Sau lời tuyên bố thẳng thắn của cô về tình yêu cô dành cho anh, một biểu hiện thẳng thừng măn nguyện hiên rõ trên mặt anh, và đó là lần duy nhất anh không che đậy cảm xúc của mình. “Anh không biết gì về tình yêu cả.” Anh nói, giọng anh thật quá bình thản làm cho cô điên tiết muốn lắc mạnh anh, nhưng anh tiếp. “Nhưng anh biết một điều rằng anh chưa bao giờ muốn một người đàn bà nào khác theo cái cách mà anh muốn em. Anh biết cuộc hôn nhân này là mãi mãi. Anh sẽ chăm sóc em và con cái của chúng ta, anh sẽ về nhà với em mỗi tối, và anh sẽ cố hết sức mình để làm em hạnh phúc.”

Đó không phải là lời tuyên ngôn của tình yêu, nhưng chắc chắn đó là sự hiến dâng và những giọt nước mắt đã dễ dàng tuôn rơi của cô trong những ngày vừa qua lại đang làm ướt mặt cô. Người chiến binh của cô sẽ yêu cô khi mà anh hạ thấp sự cảnh giác đủ để anh làm như vậy. Anh đã trải qua hàng năm trời khóa chặt mọi cảm xúc, khi mà anh hoạt động trong những tình huống căng thẳng giữa sự sống và cái chết, những tình huống cần đến những suy nghĩ, quyết định chính xác và điềm tĩnh. Tình yêu không tĩnh lặng và cũng không đơn giản; đó là sự hỗn loạn hay náo động, không thể tiên đoán trước được và nó khiến người ta yếu đuối. Anh sẽ đến gần với tình yêu một cách thận trọng như thể nó là một quả bom.

“Đừng khóc, cưng,” Anh mềm mỏng. “Anh hứa anh sẽ là người chồng tốt.”

“Em biết,” cô đáp và sau đó cả hai vào hai phòng tắm riêng biệt để chuẩn bị cho đám cưới của chính họ.

Họ gọi taxi để đến một nhà thờ, một trong những nhà thờ nhỏ không đông khách lắm và cũng không có dịch vụ chuyên chở đến đây. Kết hôn ở Las Vegas không tốn nhiều công sức lắm, mặc dù là Zane đã sắp đặt để làm cho nó trở nên đặc biệt. Anh mua một bó hoa nho nhỏ và tặng cô một cái lắc tay bằng vàng xinh xắn, và nó được nhanh chóng đeo vào cổ tay phải của cô. Tim cô đập mạnh khi họ đứng trước bệ thờ và cái lắc có vẻ như muốn đốt cháy cổ tay cô. Zane nắm chắc lấy bàn tay trái của cô trong bàn tay phải của mình, cái nắm tay của anh thật ấm áp và dịu dàng, nhưng không thể bẻ gãy được.

Mọi thứ bên ngoài có vẻ như rất bình thường, nhưng ngay từ phút đầu gặp gỡ, Barrie đã hòa hợp sâu sắc với anh, và cô cảm nhận được sự sở hữu nguyên thủy trong hành động của anh. Anh vốn đã chiếm được con người cô và giờ đây anh đang biến cô trở thành người của anh một cách hợp pháp. Cô cũng vốn đã mang đứa con của anh trong bụng rồi. Về thỏa măn rất đàn ông của anh hầu như có thể thấy được, nó quá mạnh mẽ. Cô cũng cảm thấy nó khi cô điềm đạm nói lên lời nguyện của mình liên kết cuộc đời họ với nhau. Trong suốt cái ngày dài, nóng nực ở Benghazi, họ đã rèn nên một mối ràng buộc vẫn nối liền, dù cho có tất nhiều những sự kiện đã buộc họ phải chia xa.

Anh còn có một ngạc nhiên khác dành cho cô. Cô đã không mong đợi có nhẫn cưới, không phải ngay trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, nhưng trong giây phút ấy, anh thò tay vào túi áo và đưa ra cặp nhẫn vàng đơn giản, một cho cô và một cho anh. Cửa cô hơi rộng khi anh đeo nó vào ngón tay cô, nhưng mắt họ gặp nhau với sự thấu hiểu hoàn toàn. Cô sẽ tăng cân, và chiếc nhẫn sẽ sớm vừa thôi. Cô lấy nhẫn to bản hơn đeo vào ngón tay trái áp út của anh và cô cảm thấy nỗi xúc động của bản thân, một sự thỏa măn ban sơ. Anh đã là của cô, dưới sự chứng nhận của Chúa trời!

Cuộc hôn nhân của họ đã được chứng nhận bằng văn bản hoàn toàn, giấy đăng ký kết hôn đã được ký và làm chứng, sau đó họ gọi một chiếc taxi khác để về đến khách sạn. “Ăn tối thôi,” anh nói, hướng cô đến phòng ăn của khách sạn. “Cũng đã không ăn chút gì trên máy bay, mà bây giờ lại là quá nửa đêm giờ miền đông rồi.”

“Chúng ta có thể đặt bữa tối trên phòng.” Cô đề nghị.

Mắt anh ánh lên cái nhìn trĩu nặng. “Không, chúng ta không thể đâu cưng à.” Giọng anh rõ ràng, có chút căng cứng. Tay anh ấm áp và nóng bỏng sau lưng cô. “Cũng cần phải ăn và anh thì không tin tưởng lắm vào khả năng tự kìm chế của mình sẽ kéo dài đủ lâu, trừ phi chúng ta ở nơi công cộng.”

Có lẽ buộc cô ăn tối là mối bận tâm duy nhất của anh, hoặc có lẽ anh biết rõ hơn về việc quyến rũ hơn hầu hết đàn ông khác, cô nghĩ thầm khi họ nhìn nhau xuyên suốt quá trình của bữa ăn. Biết rằng anh sẽ làm tình với cô ngay khi họ về đến phòng, liệu trước được sức nặng của thân thể anh lên cô, những cú đâm mạnh của cái cương cứng nóng bỏng của anh trong cô, khao khát dâng lên trong cô như thể anh đang vuốt ve da thịt cô. Ngực cô nhô lên và căng phồng bên dưới thân váy. Sâu thẳm bên trong cô tràn đầy ham muốn đến nỗi cô phải đè mạnh chân với nhau để chấm dứt sự rộn ràng ấy. Anh tiếp tục nhìn chăm chú vào ngực cô, và lại như mọi lần, cô không thể ngăn lại phản ứng của mình. Cô có thể nhận thấy ẩm ướt của chính mình, sự nặng nề trong bụng mình.

Cô chắc chắn là không nhận ra mình đang ăn cái gì - thứ gì đó thơm thơm, ngọt để làm giảm đi những cơn buồn nôn đầu thai kì. Cô chỉ uống nước. Nhưng thay vì chơi đẹp, cô nấn ná mỗi miếng trong khi cô nhìn chăm chăm vào miệng anh, hoặc nhìn trực tiếp nơi đùi anh. Cô liếm môi mình một cách khôu gợi, rung mình thích thú khi thấy mặt anh thối lại và hàm anh nghiến chặt lại. Cô vuốt ve miệng ly nước bằng đầu ngón tay, lôi kéo sự chú ý của anh, khiến hơi thở anh nặng hơn và dồn dập hơn. Bên dưới gầm bàn, cô cọ chân mình vào bắp chân anh.

Anh quay sang gọi bồi bàn với cái nhìn sắc bén. “Check!” Anh găm lên và bồi bàn nhanh chóng làm theo cái giọng đầy mệnh lệnh của anh. Anh viết cầu thả số phòng và cái tên tưởng tượng lên tờ check và Barrie nhìn anh đầy sững sốt. Thật khó tin là anh còn có thể nhớ được một số chuyện như vậy khi mà cô chỉ đủ sức để xoay xở bước đi.

Để trả đũa, khi anh kéo ghế cô ra đằng sau để cô đứng lên, cô để các khớp ngón tay chạm nhẹ qua, oh, rất nhẹ, vào bên ngoài quần anh. Anh hoàn toàn cứng lại trong chốc lát, hơi thở anh rít qua kẽ răng. Với vẻ ngây thơ vô số tội, Barrie trao cho anh cái nhìn quan tâm ngọt ngào kiểu: Có chuyện gì sai trái à!

Khuôn mặt rậm nắng của anh càng thối hơn với sắc đỏ chạy dưới làn da nâu. Vẻ mặt của anh không đổi, tuy có lộ ra ngoài chút chút, nhưng cặp mắt anh thì sáng rực như mảnh vỡ của kim cương. Bàn tay to lớn của anh khế chặt xung quanh khuỷu tay cô. “Đi thôi,” anh nói thầm thì không thành tiếng như hồi còn ở trong căn phòng tối ở Benghazi. “Và đừng làm thế lần nữa, hoặc anh thề, anh sẽ chiếm lấy em ngay trong thang máy.”

“Thật sao, cưng.” Cô cười với anh qua vai. “Làm thế nào nhỉ... nâng lên cao.”

Một cái rung mình yếu ớt nhưng nhìn thấy được tra tấn anh, và cái nhìn mà anh dành cho cô hứa hẹn sự trừng phạt. “Ồ đây anh đang nghĩ về chuyện cưng quá ư ngọt ngào.”

“Em ngọt ngào.” Cô tuyên bố khi họ bước về phía thang máy. Nhưng em không phải người dễ bị dụ dỗ.”

“Chúng ta sẽ xem xét chuyện này. Anh định sẽ dụ dỗ cưng đấy.” Họ đứng trước cửa thang máy và anh nhấn nút thang máy nhiều lực hơn cần thiết.

“Anh không cần phải ấn mạnh. Vấn đề là anh có thể chỉ cần thổi vào em mà thôi.” Cô tặng anh một nụ cười ngọt ngào khác và chum chim môi và thổi nhẹ vào ngực anh để mình họa.

Chuông gõ và cửa thang máy mở ra, họ bước lùi lại để nhường chỗ cho xe chở hành lý cho khác thoát ra. Rồi họ bước vào trong một mình, mặc dù là có vài người vẫn đang nhanh chóng từ trong thang máy bước ra để theo kịp chiếc xe điện kia, Zane không ngừng nghỉ bấm nút tầng của họ và rồi đến nút đóng cửa thang máy. Khi thang máy bắt đầu đi lên, anh quay sang cô như một con cò nhìn miếng thịt tươi của mình.

Cô nhanh chóng lùi ra xa khỏi tầm với của anh, nhìn hàng số đang sáng lên ở bảng số. “Chúng ta gần đến nơi rồi.”

“Em đứng về chuyện đó,” anh lồng lên, đuổi theo cô. Trong khu vực chật hẹp của thang máy, cô chẳng có cơ hội để lảng tránh anh, đó không phải là điều cô muốn. Thứ cô muốn đó là làm anh điên cuồng vì cô giống như anh làm cô phát điên. Đôi bàn tay mạnh mẽ của anh khép chặt quanh eo cô, nâng cô lên; cơ thể đầy cơ bắp của anh ghim chặt cô vào tường. Hồng anh thúc mạnh vào cô, cô thở hổn hển khi biết anh đã cương cứng lên như thế nào. Chân cô tự động mở ra, cho phép anh thâm nhập vào nơi sâu kín mềm mại của cô. Anh ấn mạnh vào cô, hông anh chuyển động chập nhào, miệng anh phủ kín miệng cô, ẩm ướt, khao khát mãnh liệt.

Chuông lại kêu, thang máy hơi chao đảo khi ngừng lại. Zane vẫn chưa buông cô ra. Anh chỉ đơn giản là xoay lại với cô vẫn trong vòng tay anh và rời khỏi thang máy. Xải những bước dài, gấp gáp xuống lối đi về phòng họ. Tay Barrie vòng ôm chặt lấy cổ Zane, chân cô thì quặp lấy hông anh, cắn chặt tiếng rên rỉ nhỏ nhoi khi mỗi bước anh đi lại cọ sát vật nam tính căng phồng vào nơi mềm mại nhứt nhối giữa hai chân cô. Khoái cảm xuyên qua cô như những tia chớp với mỗi bước anh đi, và đầu hàng, cô cảm thấy hông mình nâng lên cùng anh một cách vô thức để tìm kiếm khoái cảm sâu hơn nữa. Một tiếng nguyên rửa nhỏ nhoi rít qua kẽ răng nghiêng chặt của anh.

Cô không biết liệu họ có đi ngang qua người nào trong hành lang hay không. Cô vùi mặt mình vào cổ anh và rơi vào trạng thái khao khát cao độ. Cô cần anh quá lâu rồi, cô nhớ anh, lo lắng muốn bệnh về anh. Và bây giờ anh ở đây, quan trọng là còn sống, bên cạnh cô với sự mãnh liệt không phức tạp như trước đây và cô chẳng thêm để ý đến gì khác nữa.

Anh đẩy cô dựa vào tường và trong một thoáng e ngại, cuồng nhiệt, cô nghĩ cô đã khiêu khích anh hơi nhiều. Thay vì vậy, anh gỡ chân cô ra khỏi eo mình và để cô trượt xuống sàn nhà. Anh thở nặng nhọc, mắt anh giãn ra với cơn đói khát tình dục mà nó không thể bị từ chối lâu hơn được nữa, nhưng ở một mức độ nào đó anh vẫn rất tự chủ. Để ngón tay lên môi ra dấu yên lặng, anh đưa tay phải vào túi áo khoác. Khi tay anh rút ra, trên tay anh là một khẩu tự động. Anh mở chốt an toàn, xử lý ổ khóa điện tử trên cánh cửa phòng họ, ấn mạnh tay cầm và trượt vào bên trong không một tiếng động. Cánh cửa đóng lại êm ái như lúc nó được mở ra.

Barrie đứng tê liệt ngoài lối đi, mối đe dọa thành linh xóa tan mọi ham muốn khi cô đứng chờ bên ngoài với đôi mắt khép lại và bàn tay nắm chặt lại. Tất cả sự tập trung của cô là chú ý nghe mọi thứ bên trong căn phòng. Cô không nghe thấy gì cả. Hoàn toàn không. Zane di chuyển như một con mèo nhưng những kẻ khác cũng vậy, những kẻ giống như anh, những kẻ chuyên sống trong bóng tối và có khả năng giết người một cách yên lặng giống như anh đã làm đối với gã bảo vệ nọ ở Benghazi. Những kẻ bất cớ cô không được huấn luyện giống như vậy nhưng bất kể là ai đứng đằng sau vụ bất cớ sẽ không sử dụng những gã Trung Đông tại đây, ngay giữa Las Vegas đầy ánh sáng rực rỡ chói lọi này. Có lẽ lần này hẳn sẽ thuê kẻ nào đó đáng sợ hơn hẳn, một kẻ mà muốn hoàn tất công việc hơn là đe dọa và vô hiệu hóa một phụ nữ. Bất kỳ một cú đâm ồn ào, hay lặng lẽ đều là dấu hiệu sự sống của Zane chấm dứt và cô nghĩ có lẽ cô sẽ bị vụn từng mảnh dưới sự căng thẳng này.

Cô đã không nghe thấy tiếng của mở lần nữa. Tất cả những gì cô nghe được à lời Zane nói, “Không có gì cả,” với giọng điệu bình thản, và rồi cô lại trong vòng tay anh lần nữa. Cô không nghĩ là mình di chuyển; cô nghĩ anh đơn giản là nắm lấy cô rồi ghì chặt lấy cô trong cái ôm an toàn của anh.

“Anh xin lỗi,” Anh nói khẽ trong tóc cô khi anh bế cô vào bên trong. Anh ngưng lại khóa cửa vài giây dây khóa an toàn. “Nhưng anh không muốn mạo hiểm với sự an toàn của chúng.”

Tóc tai cô dựng ngược lên như một cơn hỏa hoạn cháy rừng. Cô ngẩng đầu lên ra khỏi vùng hõm nơi cầu vai anh và giận dữ nhìn anh. “Thế còn an toàn của anh?” cô hung tợn hỏi. “Anh có chút ý nghĩ nào về chuyện nó ảnh hưởng đến em như thế nào khi anh làm những chuyện như vậy không hả.. Có phải anh nghĩ là em không chú ý khi anh đặt mình giữa em và người khác, vì vậy nếu kẻ nào bắn em, thì anh sẽ là người với lỗ đạn trên ngực?” Cô đâm vào ngực anh bằng nắm đấm; ngạc nhiên với bản thân mình; cô chưa bao giờ tấn công ai trước đây cả. Cô đâm anh lần nữa. “Đồ chết tiệt, em muốn anh khỏe mạnh và lành lặn nguyên vẹn. Em muốn con chúng mình có cha. Em muốn có thêm con với anh. Vì vậy điều đó có nghĩa là anh phải sống, anh có nghe em nói không hả?”

“Anh có nghe,” giọng anh vỗ về khi anh bắt lấy nắm tay đang vung lên của cô và kéo chúng áp vào ngực anh, giữ yên chúng. “Bản thân anh cũng nghĩ như vậy. Điều đó có nghĩa là anh phải làm mọi thứ cần thiết để giữ an toàn cho cưng và con trai của chúng ta.”

Cô thả lỏng dựa vào anh, đôi môi run rẩy khi cố kìm nước mắt. Cô không phải là người dễ rơi lệ; đó chỉ là do hormon của thời kì thai nghén khiến cô như vậy, nhưng dù vậy, cô vẫn không muốn khóc òa trước mặt anh. Anh đã có đủ chuyên để quan tâm mà không cần phải đối phó thêm với một người vợ mau nước mắt mỗi lần anh quay đi.

Khi cô có thể lấy lại được âm điệu vững vàng, cô nói với giọng thật nhỏ xíu, “Con trai, huh?”

Cô thấy anh thoáng cười khi anh kéo cô vào lòng. “Anh sợ là vậy,” anh tiếp khi đưa cô vào giường. “Em gái Maris của là giống cái duy nhất mà nhà Mackenzie sản sinh ra được và đó là chuyện của 29 năm trước cùng với 10 thằng nhóc trong thời gian đó.

Anh quì xuống, nhẹ nhàng đặt cô vào giường và ngồi bên cạnh cô. Khuôn mặt sẫm màu của anh mãi mê tìm cái khóa của váy cô. “Bây giờ để xem liệu anh có thể đem cưng quay trở lại nơi trước khi cưng bị sợ hãi và chúng ta sẽ giới thiệu Con Trai với cha của nó nhé,” anh thì thầm.

Barrie cảm thấy hỗn loạn giữa xấu hổ và cảm giác không thoải mái khi anh kéo váy qua khỏi hông và chân cô rồi vút nó sang một bên. Từ khi bị bọn bắt cóc lột trần với ý định đe dọa, giày xéo tâm hồn cô, cô không được thoải mái khi trần truồng. Ngoại trừ vài giờ ẩn nấp ở căn nhà tồi tàn ở Benghazi khi Zane vỗ về cô bằng áo mình và nhanh chóng quên đi bản thân trong việc làm tình với anh thì cô nhanh chóng muốn chấm dứt sự khỏa thân cần thiết của mình như việc đi tắm, cởi quần áo càng nhanh càng tốt. Đã rất lâu rồi, cô trì hoãn việc tắm rửa, thích thú với việc xua đi cái ẩm ướt của da mình khi cô tự nuông chiều bản thân với nước hoa và kem dưỡng da. Thế nhưng 2 tháng vừa qua, nhu cầu xa xỉ ấy bị xếp đằng sau nhu cầu khẩn thiết là được che chắn.

Zane muốn cô khỏa thân.

Váy của cô đã được cởi bỏ, áo ngực viền ren đi đôi với quần lót không đủ để che chắn cô. Anh luồn ngón tay mở khóa trước của áo ngực cô một cách khéo léo, bầu áo được nới lỏng, lệch sang một bên làm lộ rõ đường cong của ngực cô ở bên trong. Barrie không thể ngăn bản thân lại; cô bắt chéo hai tay trước ngực, giữ áo ngực ở nguyên vị trí của nó.

Zane ngưng lại, mặt anh bất động khi anh từ từ nhìn vào mặt cô, xem xét vẻ xấu hổ, bơ vơ trên mặt cô. Cô không cần giải thích. Anh cũng ở đó; anh hiểu. “Cưng vẫn còn nghĩ về cái áo đó hả?” anh hỏi cô một cách nhẹ nhàng, chú ý đến cái cách cô nín lấy quần áo anh một cách dữ dội.

Anh bật đèn. Cô lộ lõ dưới vòng sáng nhỏ, còn anh vẫn chìm trong bóng tối. Cô liếm môi, gạt đầu đủ để anh biết chuyện.

“Chúng ta không thể xóa đi những chuyện đã xảy ra” anh nói, khuôn mặt và giọng anh đều nghiêm chỉnh. dùng một ngón tay, anh vuốt ve đường cong của bộ ngực cô, chỗ bị phồng lên vì tay cô. “Chúng ta có thể để chúng lại đằng sau và tiếp tục tiến về phía trước, nhưng ta không thể xóa bỏ chúng. Chúng là một phần trong ta, thay đổi chúng ta từ bên trong, nhưng khi có chuyện khác xảy ra, chúng ta tiếp tục thay đổi. Anh vẫn còn nhớ khuôn mặt của gã đàn ông đầu tiên anh giết. Anh không hối tiếc vì đã làm như vậy, vì hắn là một quả bom - mảnh hạnh phúc cận kề, kẻ đã để lại danh thiếp trên một con tàu du lịch, giết chết 9 mạng người già cả, những người đang tận hưởng trong chuyến nghỉ hưu của họ. Rồi sau đó hắn cũng cố gắng điên cuồng để giết anh... nhưng anh đã luôn luôn mang theo hình ảnh khuôn mặt hắn bên mình, tận sâu thẳm bên trong.”

Anh ngừng lại, suy nghĩ và nhớ lại. “Hắn là một phần của anh bây giờ bởi vì việc giết hắn đã thay đổi anh. Hắn làm anh mạnh mẽ hơn. Anh biết rằng anh sẽ làm mọi thứ thể công việc được hoàn tất và anh cũng biết làm thế nào để tiếp tục sống. Anh giết những kẻ khác.” Anh nói một cách bình thản như anh đang nói chuyện về thời tiết vậy, “nhưng anh lại không nhớ mặt những kẻ sau. Anh chỉ nhớ mặt hắn. Và anh mừng là anh đã chiến thắng.”

Barrie chăm chú nhìn anh, bóng tối làm rõ đường nét trên khuôn mặt ảm đạm của anh, làm đôi mắt anh như già dặn hơn. Tận sâu thẳm lòng mình, cô đã hiểu, nhận thức ấy đi thẳng vào trung tâm của bản năng.

Việc bị bắt cóc đã thay đổi cô; cô đã đối mặt với điều đó trước khi Zane giải cứu cô. Cô đã mạnh mẽ, kiên quyết hơn và sẵn sàng hành động hơn. Khi anh xuất hiện buổi trưa hôm ấy, cô đã chuẩn bị cho các phương án đặc biệt để tự vệ và đưa con cô đang mang bằng cách biến mất khỏi cuộc sống thoải mái mà cô có. Cô đã từng khỏa thân trước Zane trước đây - và cô thích vậy. Cô cũng sẽ lại lần nữa tận hưởng nó.

Chậm rãi, cô đưa tay vuốt ve đường nét rõ ràng của vết sẹo trên gò má trái anh. Anh quay đầu sang và cọ má vào những ngón tay cô.

“Cởi quần áo anh ra đi.” cô đề nghị nhẹ nhàng. Rất công bằng. Cô khỏa thân thì anh cũng vậy, cô sẽ thấy thoải mái hơn.

Anh nhướn mày lên vẽ trên cột. “Được thôi, cưng.”

Cô không phải giải thích gì, nhưng rồi cô biết cô không cần phải giải thích. Cô nằm trên giường, nhìn anh cởi bỏ áo khoác, rồi đến bao súng đeo vai thứ chứa đựng vật có khả năng giết người. Món cuối cùng này được đặt cẩn thận trên tủ đầu giường, trong tầm với. Rồi đến áo sơ mi được cởi ra, và anh vứt nó trên sàn, bên cạnh váy cô và áo khoác của anh.

Vết sẹo mới nơi bụng dưới anh vẫn còn đỏ, nhẵn nhúm và bị cắt ngang bởi vết sẹo phẫu thuật dài, nơi mà những bác sĩ trên tàu cắt ra để ngăn máu chảy ra và cứu sống anh. Cô đã thấy vết sẹo này lúc trước, khi anh cởi áo để đi tắm, nhưng lúc đó cô đã bị ra lệnh không được chạm vào anh vì sau đó sẽ khiến anh quên đi những chuyện phải làm trước tiên. Còn bây giờ thì không có gì ngăn cản được cô.

Những ngón tay cô lướt lên bề mặt vết sẹo, cảm thấy được hơi nóng và sức sống của người đàn ông này và cô nghĩ hơi nóng này, sức sống này đã gần như thật dễ dàng bị thổi tắt làm sao. Cô gần như đã mất anh...

“Đừng nghĩ về nó.” Anh thì thầm, nắm lấy tay cô và đưa lên môi. “Nó đã không xảy ra.”

“Nó cũng có thể xảy ra.”

“Nó đã không xảy ra.” Giọng anh thật dứt khoát khi anh cúi xuống để tháo giày. Chúng rơi xuống trên sàn nhà đánh ục, rồi anh đứng dậy tháo khóa quần.

Anh đứng. Nó đã không xảy ra. Tự khích lệ mình, học hỏi vài thứ và tiếp tục tiến bước. Chuyện xảy ra đã ở trong quá khứ. Còn tương lai là hôn nhân và con cái họ. Hiện tại là bây giờ, ngay khi Zane lột bỏ những món quần áo còn lại một cách nhanh chóng, và gấp gáp hơn rất nhiều.

Anh ngồi lại bên cô, thoải mái để da trần. Một làn da tuyệt vời, cô nghĩ thầm với chút mơ màng, vươn tay vuốt ve đôi vai sáng bóng, bộ ngực rậm lông và day nhẹ vào núm vú nhỏ ẩn nấp sau đám lông cho đến khi chúng cương cứng lên. Cô biết cô đang mời gọi anh đáp lại, cô nín thở khi chờ anh đồng ý.

Anh không chút chậm trễ. Anh gạt hai cái bầu của áo ngực của cô ra, anh nhìn cô vào mắt cô. “Sẵn sàng chưa, cưng?” anh hỏi với nụ cười nhẹ nở trên môi.

Cô không trả lời chỉ nhún vai cho bên ngực phơi ra, và đó là câu trả lời đầy đủ nhất.

Anh nhìn xuống khi kéo một bên kia áo ngực qua một bên, cô thấy đồng tử anh sáng rực với ham muốn khi anh nhìn cô. Hơi thở anh rít qua đôi môi khê mở. “Anh thấy con chúng ta ở đây,” anh thì thầm, nhẹ nhàng chạm vào một núm vú bằng đầu ngón tay anh. “Cứng chưa lên một kí lô nào cả, bụng cưng vẫn bằng phẳng lắm, nhưng thẳng nhóc khiến cưng thay đổi ở đây. Núm vú cưng thắm hơn và sưng tấy đây này.” Chưa bao giờ nhẹ nhàng như vậy, anh vẽ những vòng tròn quanh quầng vú, làm nó sít lại và dựng lên thẳng đứng. Barrie rên rỉ vì ham muốn, sự nhoi nhói quen thuộc dội thẳng từ ngực đến thắt lưng cô.

Anh day nhẹ ngón tay vào nụ hoa, rồi dịu dàng khum tay dưới bầu ngực cô, nâng chúng lên để chúng tròn trĩnh trong lòng bàn tay mình. “Chúng nhạy cảm hơn đến mức nào?” anh hỏi, mà không cần nhìn lên để biết thêm chi tiết mới về cơ thể cô.

“Đôi - đôi khi em không chịu được sự đụng chạm của áo ngực.” cô thở mạnh.

“Các tĩnh mạch của cưng cũng xanh hơn đây này,” anh thì thầm. “Chúng giống như những dòng sông chảy dưới lớp sa tanh trắng.” Anh cúi xuống hôn cô, cướp lấy miệng cô trong khi tiếp tục vuốt ve ngực cô với sự quan tâm dịu nhẹ. Cô tan chảy với tiếng rên rỉ vì khoái cảm, tự nâng mình lên để có thể nếm trải anh

một cách sâu sắc hơn. Môi anh vừa nóng bỏng, vừa thô bạo như cô nhớ và cũng ngon lành nữa. Anh cứ từ từ. Nụ hôn chậm và sâu, lưỡi anh dò dẫm. Bộ ngực có bầu, nhạy cảm của cô đau nhức vì được khiêu khích, thất lưng cô trở nên ấm áp và ẩm ướt.

Anh đặt cô nằm trên gối, bàn tay anh trượt khắp cơ thể cô, cởi áo ngực cô ra hoàn toàn, rồi chuyển sang quần lót. Mắt anh nóng bỏng khi anh cúi xuống cô. “Anh sẽ làm mọi chuyện mà trước đây anh không thể làm được với cưng,” Anh thì thầm. “Chúng ta sẽ không phải lo lắng về an toàn, hay gây ồn ào, hay mấy giờ. Anh sẽ ăn sống em, Tóc Đỏ bé bỏng ạ.”

Cô đáng ra nên hoảng sợ mới phải, bởi vẻ mặt của anh quá mãnh liệt và đói khát đến nỗi cô hầu như có thể chiếm lấy anh theo đúng nghĩa đen. Thay vì vậy, cô lại với tới anh, gần như điên cuồng với nhu cầu được cảm thấy anh bao phủ trên cô, chiếm trọn lấy cô.

Anh lại có những ý tưởng khác. Anh chụp lấy tay cô và ấn chúng xuống giường như cô đã có lần làm với anh. Anh đã tin tưởng trao cho cô sự chủ động, và giờ là lúc cô trao lại quà tặng cho anh ấy, uốn cong người cô vì bất kể điều gì có thể thỏa mãn niềm khao khát của anh.

Niềm khao khát của anh là bộ ngực cô, với những đổi thay mê hoặc của chúng. Anh ngậm một bên núm vú căng phồng, cần trọng, nhẹ nhàng. Điều đó khiến cô rên rỉ, không phải vì đau đớn; cảm giác gai người mãnh liệt đến khó tả. Lưỡi anh búng nhẹ lên núm vú cô, xoay tròn xung quanh nó, rồi ấn mạnh nó lên vòm miệng khi anh bắt đầu nút mạnh.

Tiếng kêu cô khản đặc, hoang dại. Hơi thở của cô như sắp làm nổ tung phổi cô vậy, và dường như cô không thể thở nổi. Ôi Chúa ơi, cô không nhận ra rằng ngực cô đã quá nhạy cảm đến như vậy, rằng anh đã quá thô bạo đẩy cả khoái cảm lẫn đau đớn vào chung một lĩnh vực quá non nớt và đầy sức mạnh khiến cô không thể chịu đựng được. Cô vùng vẫy để vươn mình lên, còn anh lại kiểm soát hành động, giữ cô nằm xuống, chuyển miệng anh sang núm vú bên kia, chăm sóc nó một cách dịu dàng và đầy cảm dỗ, và rồi thỉnh thoảng ấn mạnh một cách cố ý khiến cô hét lên lên nữa.

Anh không chịu ngưng lại, cô la hét, nài nỉ anh và anh vẫn không chịu ngưng lại. Cô nghe thấy giọng mình, điên cuồng, cầu xin: “Zane - làm ơn đi. Ôi Chúa ơi, làm ơn. Đừng - nữa, nhiều thêm nữa.” Và rồi cô thốt thức, “Mạnh hơn đi!”

Và cô nhận ra là cô không phải đang nài xin anh ngưng lại, mà đang nài xin anh tiếp tục. Cô quằn quại trong tay anh khi anh đẩy cô cao hơn rồi cao hơn nữa, mạnh hơn rồi lại mạnh hơn, miệng anh ngấu nghiến ngực cô và thỉnh thoảng, các giác quan của cô liên kết thành một cú va chạm mạnh, xuyên thẳng vào thất lưng, cô như bị xé thành từng mảnh với khoái cảm trực trào.

Khi cô có thể thở được, nghĩ được, thì chân tay cô đã trở nên yếu ớt, rã rời. Cô nằm rũ rượi trên giường, mắt nhắm lại, tự hỏi làm sao cô có thể sống sót qua sự bùng nổ vừa rồi.

“Chỉ vì anh mút lấy ngực cưng thôi à?” anh thì thào một cách hoài nghi khi anh hôn dần xuống bụng cô. “Ôi quý thật, chúng ta sẽ có trò vui vẻ cho bấy tháng tiếp theo cho coi!”

“Zane... chờ đã..,” cô thì thào, nâng một tay lên đầu anh. Đó là cử động duy nhất mà cô có đủ sức lực để làm. “Em không thể - em cần nghỉ ngơi.”

Anh trượt vào giữa hai chân cô và kéo đùi cô để lên vai anh. “Cưng không cần làm gì cả,” anh hứa với cô, giọng gợi tình không chịu nổi. “Tất cả những gì cưng phải làm là nằm đây.” Rồi anh hôn cô, chậm rãi, kỹ càng, và cơ thể nhức nhối khi tất cả trào dâng lần nữa, anh bắt đầu cho cô thấy những điều trước kia anh đã không thể làm với cô.

Anh khiến cô đạt khoái cảm thêm lần nữa trước khi anh chồm người tới len hông vào giữa hai đùi cô. Cô rên rỉ mỗi lần anh ngập trong cô với những cú thúc mạnh mẽ, ngọt ngào. Cô run rẩy bên dưới anh, bị shock bởi sự đẩy dấn và chiều dài phần nam tính của anh. Làm thế nào mà cô có thể quên? Sự khó chịu ngọt ngào này chiếm lấy cô khi cô còn chưa nhận biết, và cô níu lấy anh khi cô cố điều chỉnh và chấp nhận nó. Anh làm cô dịu đi, thì thầm những lời nóng bỏng êm ái bên tai cô, vuốt ve da thịt cô, lúc này quá nhạy cảm đến nỗi khăn trải giường mềm mại bên dưới cũng khiến cô cảm thấy bị trầy xước.

Nhưng trời ơi, cô muốn điều này. Điều này. Không chỉ là khoái cảm, mà còn là cảm giác được kết nối với

nhau, mối liên kết mật thiết, sâu sắc giữa hai cơ thể. Chuyện này khơi trong cô mong muốn rằng những cao điểm anh dành cho cô không bắt đầu bằng dụng chạm, vuốt ve. Cô muốn mọi thứ ở anh, muốn anh vào sâu trong cô đến nỗi anh có thể chạm đến tử cung cô, làm cô nóng bỏng bằng những hạt giống của anh. Anh cố điều chế những cú đâm mạnh đã đưa cô lên đỉnh của cơn khoái cảm khác. Nhưng cô bám móng tay vào lưng anh, không lời đòi hỏi mọi thứ anh phải trao ra.

Anh rung mình cùng với tiếng grừ sâu trong họng, trao cho cô cái cô yêu cầu.

Cô ngủ ngay sau đó. Đã quá nửa đêm từ rất lâu giờ miền đông và lại cô cũng kiệt sức rồi. Cô bị quấy rầy bởi sự có mặt của người đàn ông cơ bắp, to lớn nằm bên cạnh cô, mặc dù hơi nóng cơ thể anh tỏa ra như một cái lò sưởi, vẫn khiến cô ngủ lơ mơ một cách trần trụi.

Anh chắc phải ngủ như một con mèo, cô nghĩ vậy, bởi vì mỗi lần cô thức giấc, đổi tư thế thì anh cũng thức luôn. Cuối cùng, anh kéo cô nằm lên người, để mặt cô dụi vào cổ anh, chân cô thì dạn qua hông anh “Có lẽ bây giờ cũng có thể nghỉ ngơi rồi,” anh thì thào, hôn lên tóc cô “Cũng cũng ngủ kiểu này hồi ở Benghazi.

Cô có nhớ, nhớ về một ngày dài làm tình, nhớ làm thế nào mà đôi khi anh ở trên, đôi lúc là cô khi họ cùng lơ mơ ngủ. Hay có lẽ chỉ có cô là ngủ mơ màng trong khi anh vẫn còn tỉnh.

“Em chưa bao giờ ngủ với một người đàn ông nào trước đây,” cô giải thích khê khi còn buồn ngủ, nép sát vào anh. “Ngủ, thực sự ngủ ấy.”

“Anh biết. Anh là người đầu tiên của em trong cả hai trường hợp.”

Căn phòng chìm trong bóng tối vì anh tắt đèn lúc nào cô không nhớ nữa. Bức rèm nặng nề đã che chắn ánh đèn đêm của Las Vegas, chỉ còn những vệt mỏng ánh sáng xuyên qua mép rèm. Điều này khiến cô thoáng nhớ lại căn phòng tồi tàn ở Benghazi, trước khi Zane giải cứu cô nhưng rồi cô gạt nó ra khỏi bộ nhớ. Chuyện đó không còn sức mạnh để khiến cô sợ hãi nữa. Giờ Zane là chồng cô và sự ê ẩm đầy thỏa mãn của cơ thể cô nói cho cô biết cuộc hôn nhân này tốt đẹp và hoàn toàn tuyệt diệu.

“Nói cho em nghe về gia đình anh đi,” cô hỏi và ngáp dưới cổ anh.

“Ngay bây giờ?”

“Mnn. Thì cả hai ta đều tỉnh rồi, thì anh nói giờ là hợp lí nhất.”

Một cái bầu nhẹ vào mép đùi non của cô. “Anh có thể nghĩ chuyện khác để làm,” anh làu bàu.

“Em không loại trừ bất kỳ điều gì cả.” Cô vặn hông và được thưởng thêm với chuyển động mạnh mẽ. “Nhưng anh cũng có thể trò chuyện mà. Kể cho em nghe về đại gia đình Mackenzie đi.”

Cô có thể cảm thấy anh nhún vai. “Cha anh là Anh điêng, mẹ anh là giáo viên. Họ sống trên một ngọn núi ngoài tỉnh Ruth, Wyoming. Cha anh nuôi ngựa và huấn luyện lũ ngựa. Ông là người giỏi nhất mà anh từng gặp, ngoại trừ em gái anh. Maris có phép thuật với mấy con ngựa.”

“Vậy thì ngựa thực sự là việc kinh doanh gia đình.”

“Đúng vậy. Tụi anh được nuôi dưỡng lớn lên trên lưng ngựa, nhưng Maris là người duy nhất theo con đường huấn luyện bài bản. Joe học ở Học Viện Không Quân và trở thành phi công phản lực, Mike thì là người chăn nuôi gia súc, Josh lái phản lực trong Hải quân, Chance và anh thì học tại học viện Hải quân và tụi anh nhận được phao tập bơi của mình. Cả anh và Chance đều lái được nhiều loại máy bay khác nhau, nhưng bay có nghĩa là chỉ bay đến nơi bọn anh cần đến, không gì khác. Chane rời cục tình báo Hải quân vài năm trước đây.”

Khả năng nhớ tên của Barrie được đánh thức. Cô nâng đầu lên, cơn buồn ngủ biến sạch khi cô lướt qua danh sách các cái tên trong đầu mình. Cô tập trung vào một cái tên và đặt các chi tiết liên hệ với nhau, rồi há hốc miệng. “Anh trai anh là Tướng Joe Mackenzie của Bộ tham mưu quân đội?” Ôi, dĩ nhiên là phải rồi. Có bao nhiêu Joe Mackenzie là tướng trong binh chủng không quân cơ chứ?

“Một và chỉ một trên đời.”

“Sao, em đã gặp mặt anh và vợ anh. Em nghĩ là vào năm ngoái tại buổi lễ của hội từ thiện ở Washington. Tên cô là Caroline.”

“Cùng đánh trúng mục tiêu rồi đây.” Anh xê dịch một chút, và cô cảm thấy một cú thúc giữa hai chân mình. Cô nuốt vào khi anh trượt vào trong cô. Nói về chuyện đánh trúng mục tiêu.

“Joe và Caroline có 5 thằng con trai, Michael và Shea có 2 thằng, Josh và Loren có 3 thằng nhóc,” Anh thì thầm, nhẹ nhàng vào cô. “Con trai chúng ta sẽ là thằng cháu thứ 11.”

Barrie chìm đắm trong anh, sức tập trung của cô vỡ tan tành khi mà mỗi cái di chuyển của hông anh làm tăng khoái cảm trong cô. “Đừng nói chuyện nữa,” cô nói, và nghe thấy anh cười khê khi anh lần qua để cô bên dưới anh... ngay nơi cô muốn.

12. Chương 12

Barrie tỉnh giấc để ới, đột ngột, khẩn cấp. Cô phóng ra khỏi giường vào toa lét vừa kịp lúc. Khi cơn buồn nôn qua đi, cô nằm lả dưới sàn nhà, khép mắt lại, không thể lấy lại đủ sức lực để quan tâm đến việc mình khóa thân bò trên sàn nhà tắm của khách sạn hay việc ông chồng mới cưới chưa đầy 12 giờ đồng hồ của mình chứng kiến mọi cảnh. Cô nghe thấy tiếng Zane mở vòi nước rồi một cái khăn thấm nước mát lạnh tuyệt vời được áp vào cái trán nóng hổi của cô. Anh xả bồn cầu một việc mà cô không thể nào làm nổi rồi bảo, “Anh sẽ quay lại ngay.”

Như thường lệ cô cảm thấy khỏe khoắn hơn sau khi ới được ra. Ngượng ngùng, cô đứng dậy xúc miệng và đứng trước gương xem xét diện mạo của mình với vẻ ngạc nhiên khi Zane xuất hiện với cái lon màu xanh quen quen trên tay.

Anh cũng đã mở nắp sẵn rồi. Cô giật lấy cái lon và hồi hả uống, dốc ngược cái lon để uống giống như những anh chàng năm nhất uống bia một cách tham lam. Khi đã cạn, cô thở ra một cách sung sướng và ném phịch cái lon xuống bàn như thể nó là một binh lính tâm hồn rộng tuếch. Rồi cô nhìn lên Zane, mắt cô tròn tròn.

“Em hy vọng là anh không ra ngoài máy bán nước tự động trong tình trạng thế này,” cô uể oải nói. Anh vẫn còn khóa thân. Khóa thân một cách tuyệt hảo, đầy ấn tượng. Và rất rất khiêu khích nữa.

Anh có vẻ thích thú. “Anh lấy lon nước đó trong tủ lạnh nhỏ trong phòng mình, cưng à.” Anh nhìn xuống mình, sự thích thú càng sâu hơn. “Còn một lon nữa, có muốn lấy nó không, cưng?”

Barrie tự mình đứng dậy và trơ tráo nắm lấy vật nam tính của anh. “Này nhá, em không phải là loại phụ nữ đánh mất tự chủ sau vài lon 7 up đâu cưng,” cô báo cho anh biết với vẻ nghiêm trang cẩn thận. Cô ngừng lại rồi đá lông nheo với anh. “Một lon cũng đủ rồi.”

Không biết làm sao mà cô lại mong là họ sẽ quay về giường. Họ đã không vậy. “Cơn đói” của anh đặc biệt dữ dội vào buổi sáng và chỉ sau vài khoảnh khắc đầy giống tổ, cô thấy mình khụy xuống trên đầu gối, một nửa thân trên thì trên bồn tắm còn anh thì cúi xuống phía sau cô. Chuyện làm tình của họ lần này hồi hả, nhanh chóng và mạnh mẽ để lại cô lảo nhão nằm lả trên sàn. Cô thấy hài lòng với chuyện anh nằm dài sau lưng cô, cặp chân dài thông suốt thẳng dưới gầm bàn trang điểm.

Sau một hồi lâu, anh nói với vẻ lười biếng, “Anh đã nghĩ là anh có thể đợi đến khi chúng ta tắm kìa. Anh đã đánh giá thấp hiệu quả của nước giải khát lên em rồi, cục cưng... và nội việc nhìn cưng uống thôi cũng ảnh hưởng đến anh không ít.”

“Em nghĩ là chúng ta nên làm điều gì đó.” Cô đáp lại, cuộn tròn rúc vào anh mặc kệ cái lạnh giá của sàn nhà. “Em nghĩ chúng ta nên mua cổ phiếu của cái công ty giải khát đó.”

“Ý kiến hay đó.” Anh quay đầu hôn cô, và trong một thoáng cô nghĩ có lẽ sàn nhà tắm sẽ chứng kiến thêm một cảnh nữa. Nhưng anh đã buông cô ra, đứng lên và kéo cô theo. “Cưng muốn gọi phục vụ đem đồ ăn lên tận phòng hay xuống nhà hàng của khách sạn an sáng?”

“Gọi lên phòng đi.” Cô đói bụng quá rồi, đồ ăn sáng sẽ sẵn sàng lúc cô tắm tấp và thay đồ. Cô cho Zane biết cô muốn ăn món gì rồi cô lựa chọn quần áo mặc trong khi Zane gọi đồ ăn. Bộ váy bằng vải lanh đã

nhấn quá trời bởi vậy cô vào nhà tắm để hơi nước từ vòi sen làm cho nó thẳng thớm một chút. Cô đã rất chậm rãi, nhưng dầu vậy vẫn còn nhiều nếp nhăn trên váy khi cô hoàn tất. Cô bật nước lên, tăng nhiệt độ để tăng hơi nước để làm váy bớt nhăn hơn. Trên giá khăn, có một cái khăn lông dày, có cả logo của khách sạn, cô kéo nó xuống và quần quanh người, mỉm cười vì sức nặng và độ lớn của nó và cô ra ngoài để xem đã bao lâu rồi trước khi đồ ăn sáng được phục vụ.

Zane không có trong phòng ngủ; cô nghe thấy tiếng anh nói chuyện ngoài phòng khách và cô ngạc nhiên vì hình như dịch vụ lên tận phòng không nhanh được như vậy. Cô chỉ nghe thấy giọng anh khi cô tiến đến mở cửa.

Anh đang nói chuyện qua điện thoại, ngồi trên thành ghế sofa, quay nửa người về phía cô. Cô có cảm tưởng là anh vẫn cố nghe tiếng vòi nước chảy trong phòng tắm của cô trong khi nói chuyện.

“Hãy cho theo dõi cha cô, cũng như cái đuôi bám theo ống,” anh đang nói vậy. “Mình muốn bắt tất cả bọn chúng trong một mẻ lưới, như vậy thì mình sẽ không cần lo lắng về bất kỳ phần thừa lòng vòng nào. Khi đồng rác rưởi đó được giải quyết thì Tòa Án và Tiểu Bang có thể giải quyết những vấn đề của họ với nhau.”

Barrie thở gấp, mặt mũi cô trắng nhợt. Zane quay phắt đầu lại và nhìn cô chăm chú, mắt anh không chôn chút gì của màu xanh, chỉ còn lại vẻ sắc lạnh và xám xịt như sương mù.

“Yeah,” anh nói với người đầu dây bên kia, ánh mắt anh không rời khỏi cô. “Mọi thứ ở đây vẫn trong vòng kiểm soát. Hãy giữ nguyên áp lực lên mọi chuyện.” Anh gác máy và quay hẳn về phía cô.

Anh vẫn chưa tắm, cô thấy vậy. Tóc anh không ướt; da không ẩm. Anh đã phải gọi điện thoại ngay khi cô bắt đầu tắm, sắp đặt kiếm tìm những chứng cứ về việc phản bội của cha cô thứ có thể tống cha cô vào tù.

“Anh đã làm gì rồi?” cô thì thào yếu ớt, cố gắng chống lại nỗi đau đang dằng xé cô ra từng mảnh. “Zane, anh đã làm gì rồi?”

Lạnh lùng, anh đứng dậy, bước về phía cô. Barrie lùi lại, giữ chặt lấy vạt khăn như thể nó có thể bảo vệ cô vậy.

Zane đưa ánh mắt hiếu kỳ nhìn về phía phòng tắm, nơi mà nơi nước xông ra ào ào khỏi cánh cửa khép một nửa. “Tại sao mà vòi sen vẫn còn mở vậy?”

“Em để hơi nước làm cho váy bớt nhăn.” Cô tự động trả lời.

Mây anh nhướng lên vẻ nhăn nhó. Tuy vậy cô lại không thấy có chút gì là giải trí cả, cô có ý nghĩ rằng mấy cái nếp nhăn ấy rõ ràng là điều mà anh không hề tiên đoán trước.

“Anh đang nói chuyện với ai vậy?” cô hỏi với sự tổn thương, cảm thấy bị lừa dối và muốn giữ tất cả mọi chuyện dưới tầm kiểm soát.

“Chane, em trai anh.”

“Anh ấy sẽ phải làm gì với cha em?”

Zane nhìn cô chăm chú. “Chance làm công việc tình báo cho văn phòng chính phủ; không phải FBI cũng không phải CIA.”

Barrie nuốt lại cục nghẹn trong cổ mình. Có lẽ Zane không có phản bội lại cha cô; có lẽ ông chỉ nằm dưới dự giám sát “Ánh theo dõi cha em bao lâu rồi?”

“Chance sắp đặt những cái đuôi đi theo cha em, cậu ấy không trực tiếp làm việc đó,” Zane chỉnh lại.

” Bao lâu rồi?”

“Từ tối hôm qua. Anh gọi cho cậu ấy cũng trong lúc em đang tắm.”

Ít nhất thì anh cũng không cố nói dối hay lẩn tránh. “Làm sao anh có thể?” Cô thì thào, mắt cô mở lớn và hoang mang.

“Rất dễ dàng thôi,” anh đáp lại, giọng sắc nhọn. “Anh là nhân viên pháp luật. Trước đó thì là sĩ quan trong Hải Quân, phục vụ cho đất nước này. Em nghĩ là anh có thể làm lơ với kẻ phản bội, cho dù đó là cha em

hả? Em đã yêu cầu anh bảo vệ em và con chúng ta, thì đó chính xác là cái anh đang làm. Khi em dọn dẹp một ổ rắn thì em không chỉ lấy vài con ra đem giết và để lại vài con. Em phải quét sạch tất cả bọn chúng.”

Mắt cô mờ đi và cô thấy mình lão đảo. Ôi Chúa ơi, làm sao cô có thể tha thứ cho anh nếu cha cô bị đưa vào tù. Làm sao mà cô tự tha thứ cho mình. Chính cô là nguyên nhân của chuyện này. Cô biết Zane là loại người nào, nhưng cô đã để bản thân làm ngơ chuyện này vì cô quá muốn anh. Tất nhiên là anh sẽ phải nghĩ đến chuyện cha cô có liên quan đến chứ; nếu cô suy nghĩ rõ ràng thay vì để mặc mọi thứ quá nhiều cho tình cảm, cho hormon trong cô, thì cô sẽ nhận ra chính xác những gì anh sẽ làm, những gì anh đã làm. Không cần phải là một thiên tài để có thể dự đoán về hành động của một người dành trọn cuộc đời cho việc giữ gìn luật pháp, và chỉ có đứa ngu ngốc mới làm ngơ với kết luận hiển nhiên như vậy.

Cô đã không nghĩ đến chuyện này, chắc cô phải là đứa ngu ngốc nhất còn sống trên đời này.

Cô nghe thấy anh gọi tên cô, giọng anh nài nỉ, và rồi tầm mắt cô bị choáng bởi thân hình to lớn của anh khi anh nắm chặt tay cô.

Một cách hung hăng, cô lấy lại tri giác, hít vội ít không khí và từ chối không để bản thân lả đi. “Bỏ em ra,” cô phản kháng lại, và bị sốc vì giọng mình nghe mới xa xôi làm sao.

”Không bao giờ anh có thể làm vậy.” Anh nhắc bổng cô lên, đưa cô trở lại giường, quì xuống đặt cô lên tấm dra bừa bộn.

Như đêm trước, anh ngồi bên cạnh cô. Còn giờ thì cô nằm đó, cố làm rõ đầu óc mình. Anh nhào lên người cô, một tay vòng sang bên kia hông cô, bao phủ lấy cô trong cái ôm rắn chắc của mình. Anh không hề rời mắt khỏi cô.

Barrie ước gì cô có thể tìm thấy sự giận dữ trong mình, nhưng thật lạ là không có chút nào. Cô hiểu động cơ của Zane, và cả hành động của anh nữa. Tất cả điều mà cô có thể cảm nhận là một cơn lốc xoáy to lớn của nỗi đau đớn xoắn chặt cô. Cha cô! Cũng nhiều như cô yêu Zane, cô không biết liệu mình có chịu đựng nổi nếu Zane khiến cha cô bị bắt không. Chuyện này không phải giống như là bị bắt vì ăn trộm hay say rượu lái xe. Phản động là tội ác ghê ghớm, là không thể chấp nhận được. Cho dù là bất cứ kết luận có logic nào cô vẽ ra, cha cô cũng không thể nào làm điều đó được, trừ khi bằng cách nào đó ông đã bị ép buộc phải làm. Cô biết, cô cũng không phải à vũ khí để chống lại cha cô nữa, mặc dù là cô có bị dính líu vào, đại khái là ông có bị do dự vì một điều gì đó. Không, cả cô và Zane đều nhanh chóng nhận ra nếu cô bị đe dọa và cha cô không có gì phải dấn dìm thì ông phải đưa cô nhanh chóng ra khỏi tầm của FBI trước khi cô biết chuyện gì đã xảy ra chứ.

”Làm ơn,” cô nài nỉ, nắm chặt lấy tay anh. “Bằng cách nào đó anh có thể cảnh báo trước với ông được không? Đưa ông ra khỏi chuyện này! Em biết anh không thích ông nhưng anh không hiểu ông theo cách em luôn hiểu ông. Ông luôn làm những gì ông nghĩ là tốt nhất cho em. Ông luôn luôn có mặt khi em cần ông và tr - trước khi em rời nhà, ông đã chúc phúc cho em.” Giọng cô vỡ tan thành những tiếng thổn thức, và cô nhanh chóng tự chủ lại. “Em biết ông là kẻ hợm hĩnh, nhưng ông không phải người xấu! Nếu ông có liên quan đến chuyện mà ông không nên thì đó hẳn là do tình cờ, ngẫu nhiên và giờ thì ông không biết làm sao rút khỏi mà không nguy hại đến em. Đó phải là như vậy. Zane, làm ơn đi mà!”

Anh chụp lấy tay cô ủ ấm trong tay mình. “Anh không thể làm điều đó được,” anh trầm tĩnh nói, “Nếu ông ấy không làm điều gì sai trái, thì ông ấy sẽ ổn thôi. Còn nếu ông là kẻ bán nước -” Anh nhún vai, biểu lộ là không còn chọn lựa nào khác. Anh không nhắc tay lên giúp một kẻ bán nước. Chấm hết. “Anh không muốn em biết bất cứ điều gì vì anh không muốn em bị tổn thương quá mức cần thiết như vậy. Anh biết anh không thể bảo vệ em khỏi nỗi lo lắng nếu ông bị bắt, nhưng anh cũng không muốn em tìm ra trước khi nó được làm sáng tỏ. Em đã có quá đủ chuyện phải đối phó trong vòng vài tháng qua rồi, cực kỳ. Nhiệm vụ ưu tiên hàng đầu của anh là bảo vệ em và con an toàn và anh sẽ làm điều đó, Barrie, dù cho có chuyện gì xảy ra.”

Cô nhìn anh qua đôi mắt đầy lệ, biết rằng cô vừa đụng đầu vào bức tường thép bởi lý trí của anh. Danh dự không chỉ là khái niệm mà còn là cách sống của anh. Dù vậy, vẫn còn một cách để cô có thể chạm tới anh. “Thế nếu cha anh vướng vào trường hợp này?” cô hỏi.

Một cơn co giật ngắn ngủi nơi mặt anh, nói cho cô biết, cô đã điểm trúng huyệt. “Anh không biết, cưng à,” anh thừa nhận. “Anh hy vọng là anh có thể làm điều đúng... nhưng anh thật sự không biết.”

Cô chẳng còn có thể nói được gì.

Điều duy nhất cô có thể làm là tự mình đi cảnh báo với cha cô.

Cô quay lưng lại và vùi xuống giường. Anh nhắc tay lên, để cô tự do mặc dù anh vẫn chăm chú nhìn sát vào cô như thể chờ cô lả đi hay ói ra hay là tát vào mặt anh vậy. Việc có bầu và tình trạng đầu óc hiện giờ của cô, cô nhận thấy cả 3 khả năng ấy đều có thể xảy ra nếu cô thả lỏng tự chủ của mình một chút thôi. Nhưng cô sẽ không cố làm dù chỉ một trong 3 điều đó vì cô không muốn lãng phí thời gian.

Cô ôm cái áo choàng quá khổ vào người như cô đã có lần ôm lấy áo sơ mi anh. “Vậy chính xác thì anh của anh đang làm gì?” Cô cần càng nhiều thông tin càng tốt nếu cô muốn giúp cha mình. Có lẽ nó sai trái, nhưng cô sẽ lo lắng về nó và đối mặt với hậu quả sau. Cô biết cô đang đùa giỡn với tình yêu và niềm tin mù quáng nhưng đó là tất cả những gì cô phải làm. Khi cô nghĩ về cha mình như người cha mà cô biết, thì cô biết cô phải tin tưởng cả về kiến thức lẫn danh dự của ông. Bất chấp sự khác biệt khổng lồ giữa họ, cô nghĩ là ông rất giống Zane, danh dự là một phần trong luật lệ của ông, một phần trong cuộc sống của ông, một phần trong sự tồn tại của ông.

Zane đứng lên. “Em không cần biết chính xác đâu cục cưng.”

Lần đầu tiên cô cảm thấy giận giữ đến mức mặt đỏ rực. “Đừng có quăng mấy từ của em vào em,” cô quát. “Anh có thể nói không mà không cần phải mỉa mai chế nhạo em.”

“Anh chăm chú nhìn cô rồi gạt đầu ngắn gọn. “Cưng nói phải. Anh xin lỗi.”

Cô đường hoàng đi vào phòng tắm đóng sầm cửa lại. Cái phòng nhỏ giờ đây nóng dẫy và hơi nước dầy đặc. Cô tắt vòi sen, bật quạt hút. Không còn nếp nhăn trên váy cô nữa. Nhanh chóng, cô cởi bỏ áo choàng, mặc đồ lót và váy vào. Loại vải lạnh dính sát vào làn da ẩm của cô; cô phải giật mạnh cái áo để nó vào đúng vị trí. Sự khẩn cấp phải nhanh chóng hành động đập mạnh vào cô. Cô còn bao nhiêu thời gian trước khi bữa sáng của họ được đem lên?

Mặt gương phủ đầy hơi nước. Cô chụp vội một cái khăn, lau sạch sẽ mặt gương và nhanh chóng chải đầu, bắt đầu trang điểm một cách tối thiểu nhất. Không khí quá ẩm bởi vậy sẽ vô ích nếu trang điểm đậm quá, nhưng cô vẫn muốn mình xuất hiện với vẻ càng bình thường càng tốt.

Ôi, Chúa ơi, cái quạt hút gây ồn quá, cô có thể không nghe được tiếng bữa sáng được đưa tới. Cáp tốc cô tắt nó đi. Zane sẽ gõ cửa khi bữa sáng tới, cô tự trấn an mình như vậy. Bữa sáng vẫn chưa tới.

Cô cố nhớ coi ví cô để đâu và nghĩ xem có cách nào để cô lấy nó và ra ngoài mà Zane không biết gì hết. Anh rất thính tai và có lẽ đang nghe ngóng cô. Nhưng bởi phòng sẽ đem đồ ăn sáng vô phòng khách và Zane, sẽ trở nên thận trọng như anh vốn dĩ vậy, sẽ trông chừng mỗi bước đi của người phục vụ. Đó là lúc duy nhất anh bị xao lãng và đó cũng chính là cơ hội duy nhất cô có để ra ngoài mà không bị phát hiện. Cửa sổ cơ hội của cô sẽ rất nhỏ hẹp vì Zane sẽ gọi cô ngay khi người bồi phòng đi khỏi. Nếu cô phải chờ thang máy thì công toi. Cô nên sử dụng cầu thang bộ, nhưng Zane cũng sẽ dùng thang máy xuống tiền sảnh và chờ cô ở đó. Với đôi tai mình, anh đương nhiên nghe được tiếng thang máy kêu và điều đó sẽ gợi ý cho anh liệu cô có đi một trong những buồng thang máy hay là cô đi thang bộ.

Cô mở cửa hé cửa phòng tắm vì vậy anh sẽ không nghe tiếng động khi cô mở nó.

“Cưng đang làm gì trong đó vậy?” anh gọi. Nghe âm thanh thì dường như anh đang đứng ở cửa thông giữa phòng ngủ và nhà tắm, chờ đợi cô.

“Đang trang điểm,” cô quát, hoàn toàn là sự thật. Cô lau sạch mồ hôi trên trán và bắt đầu với phấn. Cơn giận giữ bộc phát của cô đã qua nhưng cô không muốn anh biết. Hãy cứ để anh nghĩ cô đang xù lông nhím; một phụ nữ vừa có bầu vừa tức giận thì xứng đáng có nhiều không gian.

Có tiếng gõ cửa nhẹ ngoài phòng khách, một giọng nói mang âm hưởng tiếng Tây Ban Nha cất lên, “Phục vụ phòng đây ạ!”

Nhanh chóng, Barrie mở vòi nước, tiếng nước chảy sẽ che đậy cho chuyển động của cô. Nhìn kỹ qua khe cửa mở nhỏ, cô thấy Zane bước ngang qua cô, ra mở cửa. Anh đang đeo bao súng trên vai, có nghĩa là, như cô hy vọng, anh đang trong sự cảnh giác.

Cô lén ra khỏi phòng tắm, cẩn thận đóng cửa nhà tắm và để nó mở ngỏ một chút như cũ rồi phóng qua bên kia phòng ngủ, tránh khỏi tầm nhìn của Zane nếu anh có liếc vào bên trong khi anh đi qua cửa thông giữa hai phòng. Ví cô để trên ghế, cô chụp lấy nó và xỏ giày vào.

Xe dịch vụ phòng kêu leng keng khi nó vào trong phòng. Qua cánh cửa phòng khách để ngỏ, cô có thể nghe thấy người phục vụ đang trò chuyện cùng Zane khi anh ta dọn đồ ăn lên bàn. Khẩu súng của Zane làm anh ta sợ; cô có thể nghe thấy điều ấy trong giọng của anh ta. Và chính sự sợ hãi của anh ta làm Zane thận trọng hơn đối với anh ta. Zane nhìn anh ta như một con điều hâu. Ánh mắt xa xăm, lạnh lẽo.

Bây giờ là phần phức tạp nhất. Cô tiến đến cánh cửa thông giữa hai phòng, liếc qua khe hở để xác định vị trí của Zane. Sự nhẹ nhõm làm đầu gối cô rung rẩy. Anh đang đứng quay lưng về phía cánh cửa và trông chừng người phục vụ. Vòi nước chảy làm tốt việc của nó, anh đang lắng nghe nó hơn là tựa mình vào bàn để có thể quan sát cả người phục vụ lẫn cửa nhà tắm. Anh làm điều này tất nhiên là có chủ ý, chia giác quan ra ổn hơn là phải giảm chú ý vào người phục vụ.

Chồng cô không phải người tầm thường. Thoát khỏi anh, dù là 5 phút thôi cũng không dễ dàng gì.

Hít một hơi thật sâu, cô lặng lẽ băng qua khoảng không mở ngỏ, mỗi dây thần kinh của cô căng lên vì chờ đợi cánh tay nặng nề của anh níu lấy vai cô. Cô đến được cánh cửa phòng ngủ thông ra ngoài hành lang và giữ cái dây xích để nó khỏi kêu lanh canh khi cô gỡ nó ra. Chuyện đó xong, trở ngại tiếp theo là cái khóa. Cô di chuyển mình càng sát cánh cửa càng tốt, sử dụng da thịt mình để che chắn tiếng động, rồi từ từ gạt chốt cửa. Chốt cửa tách mở ra với sự chính xác trôi chảy và một tiếng động khe khẽ làm cô có cảm giác nó sẽ bị nghe thấy một cách rõ ràng.

Cô nhắm mắt lại, xoay nắm cửa, tập trung vào việc giữ cho di chuyển của mình nhẹ nhàng và yên lặng. Nếu gây ra bất kì tiếng ồn ào nào, cô sẽ bị bắt lại. Nếu có ai đó ngoài hành lang vừa đi vừa nói chuyện, thì sự ồn ào sẽ làm Zane cảnh giác, và cô cũng sẽ bị bắt lại. Nếu thang máy lên chậm, cô cũng sẽ bị bắt nốt. Mọi thứ phải hoàn hảo còn nếu không cô sẽ chẳng có cơ hội nào nữa.

Cô còn bao nhiêu thời gian nữa? Có cảm giác như cô đã mất 10 phút, nhưng có lẽ thực ra chỉ mới hơn 1 phút thôi. Tiếng lanh canh vẫn tiếp tục vang lên trong phòng khách khi người phục vụ sắp đặt các loại đĩa và ly nước thủy tinh. Cửa đã mở, cô lướt qua rồi lại trải qua khoảng thời gian khổ sở để đảm bảo nó được đóng lại êm ái như lúc nó được mở ra. Cô bỏ tay nắm và chạy.

Cô đến được thang máy mà không nghe thấy tiếng Zane gọi tên mình và nhấn nút điên cuồng. Nó thật chẳng dễ bảo. Và tiếp tục di chuyển. Không có tiếng chuông báo hiệu nào rằng thang máy sắp lên cả. Barrie cố kìm chế bản thân không nhấn nút thang máy hết lần này đến lần khác với ý định vớ vẩn là thuyết phục cho cỗ máy nghe về sự khẩn cấp của mình.

“Làm ơn đi mà,” cô thì thầm dưới hơi thở. “Nhanh lên.”

Cô cũng có thể gọi cho cha mình từ phòng của khách sạn, nhưng cô biết Zane sẽ ngăn cô nếu anh nghe tiếng cô trên phone. Cô cũng biết đường dây của cha cô cũng bị dò xét, có nghĩa là cuộc gọi tới sẽ được tự động ghi âm. Cô sẽ bảo vệ cha mình nhưng cô cũng từ chối làm bất cứ điều gì gây nguy hiểm đến cho Zane cũng như con của họ bằng việc dẫn bọn bắt cóc thẳng tới khách sạn cô đang ở. Cô sẽ phải gọi cho cha cô ở một bộ điện thoại công cộng trên đường.

Dưới hành lang, cô có thể nghe thấy tiếng xe phục vụ kêu lanh canh khi người bồi rời phòng họ. Tim cô đập thình thịch. Cô chăm chú vào cửa thang máy vẫn bị đóng, mong cho nó mở ra. Thời gian của cô giờ đang tính từng giây.

Giai điệu của chuông thang máy vang lên phía trên.

Cánh cửa đã mở.

Cô nhìn lại phái sau khi cô bước vào thang máy, tim cô gần như ngừng đập. Zane không hét, cũng không gọi tên cô. Anh chỉ đang chạy hết tốc lực trên hành lang, chuyển động của anh vừa uyển chuyển, vừa đầy

sức mạnh như một cầu thủ hậu vệ và sự giận dữ nguyên thủy đang sáng rực lên trong mắt anh.

Anh gần như tới nơi.

Hoảng sợ, cô nhấn đồng thời cả hai nút một xuống tiền sảnh, một đóng cửa thang máy. Cô lùi lại từ khoảng cách bị đóng lại khi Zane thành linh nhào tới, cố đưa tay vào cánh cửa để bộ phận cảm ứng của thang máy cảm nhận và tự động mở cửa.

Anh đã không thành công. Cánh cửa đóng lại và thang máy bắt đầu đi xuống. “Quý tha ma bắt,” anh gào lên trong thất vọng, và Barrie chùn bước khi anh nện nắm đấm vào cánh cửa.

Yếu ớt, cô dựa vào tường, che mặt bằng hai tay trong khi cô run rẩy vì kích động. Lạy Chúa tôi, cô chưa bao giờ tưởng tượng ai đó lại có thể giận dữ như vậy. Anh hầu như sáng rực vì cơn giận, toàn bộ đôi mắt anh như bốc lửa vậy.

Anh tất nhiên là sẽ chạy xuống bằng thang bộ nhưng anh phải chạy xuống 21 tầng lầu và có lẽ anh sẽ không bắt kịp thang máy - trừ phi nó ngừng lại để hành khách vào ở các tầng khác. Khả năng này khiến cô gần như muốn quỳ xuống. Cô nhìn các con số thay đổi, không thể thở nổi. Nếu nó ngừng lại một lần thôi, anh sẽ bắt kịp cô ở trên đường. Nếu nó ngừng hai lần, anh sẽ bắt kịp cô ở tiền sảnh. Ba lần thì anh sẽ chờ cô tại trước cửa thang máy.

Cô sẽ phải đối mặt với con thịnh nộ ấy và cô chưa bao giờ phải khiếp sợ hơn thế. Rồi bỏ Zane không phải ý định của cô. Sau cùng, cô chỉ muốn cảnh báo với cha cô rồi sẽ trở lại phòng mình. Cô không sợ Zane về mặt thể chất; bản năng mách bảo cho cô biết Zane sẽ không bao giờ đánh cô nhưng không hiểu sao điều đó vẫn không làm cô thoải mái hơn được.

Cô đã muốn thấy Zane mất tự chủ, ngoài khoảnh khắc cuối cùng của việc yêu đương khi mà cơ thể anh đặt đến cực khoái. Cơn buồn nôn cuộn lên trong dạ dày, cô rùng mình. Tại sao cô lại mong ước một điều ngu ngốc như vậy chứ? Ôi Chúa ơi, cô không bao giờ muốn thấy anh đánh mất bình tĩnh lần nữa.

Anh có thể sẽ không bao giờ tha thứ cho cô. Cô có thể đánh mất vĩnh viễn cơ hội làm cho anh yêu cô. Biết đầy đủ về những rủi ro cô sẽ gặp khi cảnh báo cho cha mình, đè nặng lên vai cô trong khi đi đến tiền sảnh, một cái dốc dài trơn tuột không điểm dừng.

Tiếng lanh canh của cỗ máy như không bao giờ ngừng lại, mặc kệ là sớm hay trễ. Bao vây cô là những tiếng ồn đến đỉnh tai nhức óc khi cô rời khỏi tiền sảnh hòa mình vào dòng người. Mặt trời nơi sa mạc chói lòa gần như trắng, nhiệt độ lên đến gần 90 độ F mặc dù là mới chỉ nửa buổi sáng. Barrie hòa mình vào đám du khách trên lễ đường đang đi hồi hải bất chấp cái nóng. Cô đến ngã tư, băng qua đường và tiếp tục rảo bước mà không dám nhìn lại phía sau. Mái tóc đỏ rực của cô rất dễ dàng bị nhận diện từ xa dù là trong đám đông, trừ phi cô núp bóng đằng sau một người cao hơn hẳn. Zane giờ này chắc đã xuống tới tiền sảnh rồi. Và cũng đã lướt xem qua đám thang máy và sẽ phóng ra đường rồi.

Ngực cô thất lại, cô thấy mình lại nín thở nữa. Cô hít vội chút không khí rồi dẩu mình vào một tòa nhà giữa cô và lối ra của khách sạn. Cô rất sợ nhìn lại phía sau, cô sợ là cô sẽ nhìn thấy ông chồng to lớn tóc đen của mình theo sau cô như một cơn bão và cô biết cô không bao giờ chạy thoát khỏi anh.

Cô băng qua một con đường nữa và bắt đầu tìm điện thoại công cộng. Chúng rất dễ tìm nhưng để có một cái trống lúc này thì lại là chuyện khác. Tại sao lại có lắm du khách dùng điện thoại công cộng trong buổi sáng nay thế nhỉ? Barrie vẫn kiên nhẫn đứng chờ. Cái nóng phả xuống đỉnh đầu cô khi một phụ nữ lớn tuổi tóc xanh (?) đang nỗ lực chỉ dẫn chi tiết cho ai đó khi nào thì cho mèo ăn, khi nào thì cho cá ăn và khi nào thì tưới cây. Cuối cùng thì bà cũng gác máy với câu chúc tụng, “Bye bye, cục cưng.” Và bà dành cho Barrie một nụ cười ngọt ngào khi bà lách người qua. Nụ cười không mong đợi của bà khiến Barrie gần như trào nước mắt. Thay vì vậy cô giữ nụ cười cho mình và bước lên trước khi có ai đó có thể chen ngang và dành phone với cô.

Cô dùng thẻ để gọi vì nó nhanh hơn và khi cô gọi từ điện thoại công cộng thì không dễ xác định cô ở đâu gọi tới. Xin làm ơn, Chúa ơi, để ông ấy có đó, cô thầm cầu nguyện khi cô nghe tiếng chuông đổ. Đây là giờ ăn trưa ở miền đông duyên hải; ông có thể là đang ăn trưa với ai đó, hoặc là chơi golf- ông có thể ở mọi nơi. Cô cố nhớ lịch của ông nhưng không tài nào nhớ nổi. Mỗi quan hệ giữa hai cha con quá căng thẳng trong 2 tháng vừa qua đến nỗi mà cô chẳng quan tâm đến những cuộc hẹn xã hội cũng như chính trị của ông nữa.

“Hello?”

Câu trả lời quá cảnh giác, đầy cẩn trọng đến nỗi thoát tiên cô không nhận ra giọng cha mình.

“Hello?,” ông lên tiếng lần nữa, giọng thậm chí càng cảnh giác hơn nữa.

Barrie ấn chặt tai nghe vào lỗ tai mình, cố giữ cho tay mình khỏi run rẩy. “Daddy,” cô cất tiếng, giọng cô nghẹn lại. Cô đã không gọi ông là Daddy nhiều năm rồi, nhưng cái tên đầy yêu thương ấy đã bật ra khỏi rào chắn của tuổi trưởng thành.

“Barrie? bé con của cha đó hả?” Giọng ông ồ ồ vì nằm thẳng, và cô có thể tưởng tượng ra cảnh ông ngồi thẳng lưng trong đầu mình.

“Daddy, con không thể nói nhiều gì được.” Cô cố gắng giữ cho giọng mình mạch lạc để ông có thể hiểu ý cô. “Cha phải rất cẩn thận. Cha phải tự bảo vệ mình. Người ta đã biết. Cha nghe con nói không cha?”

Ông yên lặng một hồi rồi nói với giọng thật bình tĩnh, đều đó khiến cô lấy làm lạ, “Cha hiểu rồi. Con có an toàn không?”

“Dạ có,” cô đáp mặc dù không được chắc chắn. Cô vẫn phải đối mặt với chồng mình.

“Vậy thì hãy cẩn thận nhé, con gái cưng của cha. Cha sẽ nói chuyện với con sau, sớm thôi.”

“Bye cha,” cô thì thầm rồi cẩn thận đặt ống nghe trở lại giá đỡ và quay trở lại khách sạn. Cô đi được khoảng 10 bước thì bị nắm chặt khiến cô hoảng sợ. Cô đã không thấy anh tới vì vậy cô đã không thể chuẩn bị tinh thần. Một giây trước anh không ở đây nhưng giây thứ hai thì anh đã có mặt, nhìn đám đông xung quanh như một con cá mập.

Mặc kệ mọi thứ, cô mừng vì thấy anh, mừng vì mọi chuyện kết thúc thay vì sợ hãi khi chạm mặt anh suốt quãng đường trở về khách sạn. Căng thẳng và áp lực rút cạn sức lực cô. Cô yếu ớt ngã vào anh còn anh thì xếp tay xung quanh eo cô, trấn an cô. “Cưng không nên ra ngoài nắng mà không có gì trên đầu,” là tất cả những gì anh nói. “Đặc biệt là cưng chưa ăn gì hết hôm nay.”

Anh tự chủ, cơn giận dữ đến bốc lửa đã nguôi và bị chế ngự. Tuy vậy cô không ngốc để tin rằng nó đã qua. “Em phải cảnh báo ông ấy,” cô mệt mỏi nói. “Và em cũng không muốn cuộc gọi bị dẫn đến khách sạn.”

“Anh biết.” Những từ ngắn gọn. “Nhưng cũng chẳng tạo nên điều gì khác biệt cả đâu. Las Vegas đầy rẫy những nhóm người đến đây vào sáng nay và cũng có lẽ đã bị trông thấy rồi. Tóc em.” Hai từ ấy cũng đủ rồi. Những cái đầu với mái tóc đỏ luôn đặc biệt vì rất ít người có. Cô cảm thấy hối lỗi về mái tóc dày, đỏ rực rỡ của mình.

“Bọn chúng ở đây?” cô hỏi nhỏ. “Tụi bắt cóc ấy?”

“Không phải những tên cũ đâu. Có một trò chơi sâu sắc hơn đang được thực hiện, cực căng à, và cưng thì nhảy ngay vào trung tâm trò chơi ấy.”

Mặt trời vẫn phả hơi nóng xuống đầu cô và nhiệt độ thì cứ tăng dần lên theo mỗi phút. Mỗi bước đường như cần nhiều nỗ lực hơn. Suy nghĩ của cô bị phân tán. Cô đã đẩy mình và Zane vào mối nguy hiểm mà cô đã cố tránh. “Có lẽ em thực sự là một con búp bê thượng lưu với tóc nhiều hơn não,” cô lớn tiếng. “Em không cố tình...”

“Anh biết cưng,” anh nói lại lần nữa, và thật không thể tin được, anh siết eo cô. “Và anh chưa bao giờ nói cưng có nhiều tóc hơn não. Có chẳng là cưng thông minh quá, và dường như cưng có tài năng tự nhiên trong việc lén trốn khắp nơi. Không có nhiều người ra khỏi phòng mà không làm anh chú ý đâu bé con à. Spook, có lẽ. Và Chance. Không có ai khác nữa.”

Barrie tựa thêm vào anh. Cô đang bên tay trái của anh và cô có thể nhận thấy chỗ nhô lên của khẩu súng bên dưới áo anh. Khi anh chụp lấy cô, theo bản năng, anh đã để tay phải mình rảnh rang, trong trường hợp anh cần dùng đến súng. Cái mà anh không cần đến, cô nghĩ một cách mệt mỏi, là phải đỡ lấy sức nặng của cô và giữ thăng bằng trong cuộc đọ súng. Cô buộc mình nhắc mình ra khỏi anh, mặc kệ tay anh siết chặt lấy cô. Anh trao cho cô cái nhìn đầy thách thức.

“Em không muốn mình làm trở ngại anh,” cô giải thích

Miệng anh nhăn nhó cong lên. “Thấy anh nói đúng chưa? Bây giờ thì cũng đang nghĩ đến những thứ cho trận chiến đấy. Nếu cũng không quá đổi ngọt ngào, thì thưa Bà Mackenzie, bà là một phụ nữ nguy hiểm.”

Tại sao anh không trách móc cô? Cô không tưởng nổi là cơn tức giận của anh lại qua quá nhanh như vậy. Zane cho cô ấn tượng anh là loại người hiếm khi mất bình tĩnh, nhưng khi anh mất bình tĩnh thì không nghi ngờ gì hết đó phải là một trường hợp thật đáng nhớ - nó sẽ tồn tại hàng năm trời. Có lẽ anh để nó đó cho đến khi họ được riêng tư trong phòng, trong vòng an toàn, hơn là khi họ ngoài đường. Anh có thể làm như vậy, phân chia nỗi giận dữ, dẹp nó qua một bên cho đến khi an toàn mới thể hiện nó ra.

Cô thấy mình đang quan sát đám đông du khách nhàn hạ tấp nập xung quanh họ, tìm kiếm bất kỳ dấu hiệu lộ ra ra là họ chú ý đến cô và Zane. Chuyện này tránh cho đầu óc cô khỏi cảm thấy mình yếu ớt đến dường nào. Chuyện thai nghén này lại càng gia tăng ảnh hưởng của nó; mặc dù thật ngu ngốc khi ra ngoài nắng mà không ăn sáng, không đội nón, thường thì cô không có vấn đề gì với cái nóng trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy.

Còn bao xa nữa thì đến khách sạn nhỉ. Cô tập trung vào bước chân mình, vào những khuôn mặt xung quanh cô. Zane vẫn giữ tốc độ chậm chậm, đều đặn, và mỗi lúc có thể, anh che cho cô khỏi ánh nắng. Bóng của con người cũng hữu ích đấy chứ, một cách giới hạn.

“Chúng ta tới nơi rồi.” Zane kéo cô vào cái vòm lờ mờ mát mẻ của tiền sảnh. Cô khép mắt lại để thích nghi với ánh sáng dịu trong tiền sảnh và thở dài nhẹ nhõm khi một luồng gió lạnh phả vào cô từ máy điều hòa nhiệt độ.

Thang máy đầy người khi đi lên. Zane kéo cô dựa vào tường vì vậy anh chỉ còn một bên để phòng ngừa cũng như sắp xếp một bức tường người giữa họ và cánh cửa mở. Cô cảm thấy nhiên vụt qua khi cô nhận ra là cô hiểu điều anh nghĩ, động lực phía sau hành động của anh. Anh làm mọi thứ có thể làm để ngăn ngừa chuyện xảy ra và cũng để bảo vệ những người này, nhưng nếu phải chọn lựa, anh sẵn sàng hy sinh người khác trong thang máy này để giữ cho cô an toàn.

Họ ra khỏi thang máy ở tầng thứ 21, chuyển đi không có gì xảy ra cả. Một người đàn ông và một phụ nữ cũng ra khỏi thang máy cùng lúc với họ, một đôi trung niên với giọng vùng Rochester (không biết vùng này thuộc bang nào, New York, Minnesota hay Michigan nữa, nhưng có lẽ thuộc miền bắc nước Mỹ.) Họ đi xuống hành lang hướng xa với phòng Barrie và Zane. Zane ra hiệu với cô là đi theo cho đến khi đến phòng họ, một căn phòng ngay góc hành lang. Khi họ đi ngang qua, Barrie liếc vào trong phòng của đôi họ; nó có vẻ lờ mờ, chất đống với những túi mua sắm và quần áo dơ họ mặc ngày trước.

“An toàn rồi.” Zane thì thào khi họ vòng trở lại phòng mình.

“Họ sẽ không có những thứ của khách du lịch nếu như họ chỉ vừa mới đến phải không anh?”

Anh liếc một cái nhìn khó đọc vào cô. “Đúng thế.”

Căn phòng mát mẻ tuyệt vời. Cô loạng choạng đi vào bên trong và Zane khóa cửa lại. Bữa sáng của họ vẫn còn trên bàn, chưa được đụng tới và lạnh ngắt. Anh không làm gì ngoài ấn cô ngồi vào ghế. “Ăn,” anh ra lệnh. “Chỉ ăn bánh mì nướng thôi nếu không có gì khác. Quét trái cây lên bánh mì và uống hết nước.”

Anh ngồi lên thành sofa, với lấy phone, bắt đầu quay số

Để an toàn, Barrie ăn nửa miếng mỏng bánh mì nướng trước, tránh đụng vào bơ vì nó sẽ không tan khi được quét vào bánh mì nguội. Dạ dày cô lúc này yên ổn nhưng cô không muốn làm gì khiến nó sôi lên. Cô quét nửa miếng còn lại với mứt trái cây.

Khi cô ăn uống có trật tự, cô bắt đầu cảm thấy khá hơn. Zane không làm gì để ngăn cô không nghe cuộc đàm thoại, cô kết luận là anh đang nói với em trai Chance của anh lần nữa.

“Nếu cô ấy đã bị phát hiện, chúng ta có lẽ chỉ có khoảng nửa tiếng,” anh tiếp tục. “Cảnh báo cho tất cả.” Anh nghe một lúc rồi rồi đáp, “Ừ, mình hiểu. Mình đang lẩn trốn đây.” Anh chào tạm biệt với vẻ khó hiểu, “Giữ mọi thứ mát mẻ nhé.”

“Giữ cái gì mát mẻ cơ?” Barrie hỏi, quay người lại đối diện với anh.

Một thoáng thú vị ánh lên trong đôi mắt xa xăm của anh. “Chance có thói quen dính đến mũi anh, cùng với phần khác của bộ xương anh, đối với những cái đốm đỏ. Anh thường xuyên bị nóng.”

“Còn anh thì không, em cho là vậy?”

Anh nhún vai. “Thường xuyên luôn,” anh thừa nhận.

Anh quá bình tĩnh, một cách không bình thường tí nào, thậm chí là với người như anh. Nó giống như là chờ một cơn bão đến để phá hoại vậy. Barrie hít một hơi thật sâu và tự khích lệ mình. “Được rồi, em cảm thấy khá hơn rồi,” cô nói, dù cô không thực sự khá hơn lắm. “Để em tiếp nhận nó nào.”

Zane nhìn cô một lúc rồi lắc đầu một cách đầy hối tiếc, cô nghĩ vậy. “Nó sẽ phải chờ thôi. Chance nói là có quá nhiều hành động đang đồng loạt diễn ra. Như là đụng vào cây quạt vậy.”

13. Chương 13

Họ thậm chí là không có đến nửa tiếng như Zane mong.

Chuông điện thoại reo, anh nhắc máy. “Đã hiểu,” anh đáp, và gác ống nghe vào giá đỡ. Anh đứng lên, xải bước qua phía Barrie. “Bọn chúng đang tới,” anh nói và nhắc cô khỏi ghế với cánh tay cứng rắn. “Và em sẽ đến một tầng khác.”

Anh đang đẩy cô ra khỏi những gì nguy hiểm. Cô cưỡng lại áp lực nơi tay anh, chôn chân tại chỗ. Zane ngừng lại, quay mặt lại rồi đặt tay lên bụng cô. “Em phải đi,” anh nói không một chút xúc động mỏng manh nào, Anh đang trong tình trạng chiến đấu, khuôn mặt anh trầm tĩnh, đôi mắt thì lạnh lẽo, xa xăm.

Anh nói phải. Vì đứa bé, cô phải đi. Cô đặt tay mình lên anh. “Được rồi. Nhưng anh còn khẩu súng nào khác cho em không. Chỉ đề phòng thôi.”

Anh ngần ngừ một lúc rồi xải bước vào phòng ngủ chỗ để túi hành trang. Vũ khí anh lấy ra cho cô là một khẩu súng lục ổ quay 5 viên. “Em có biết sử dụng nó không chưa?”

Cô cầm báng súng, cảm nhận sự trơn láng của miếng gỗ. “Em đã từng bắn mục tiêu di động, nhưng chưa bao giờ em dùng súng ngắn cả. Em sẽ cố.”

“Không có ổ đạn trống và không an toàn,” anh nói khi hộ tống cô ra cửa. “Em có thể kéo chốt an toàn ra sau trước khi nổ súng hoặc em chỉ cần nhấn mạnh cò là được. Không có gì cả chỉ là lên đạn và khai hỏa thôi. Đây là khẩu 38 li, vì vậy nó có khả năng sát thương.” Anh vừa đi nhanh về phía cầu thang vừa nói. Anh mở cửa nơi có cầu thang bộ và đẩy cô lên bậc thang, bước chân họ vang lên trong những rãnh bê tông (concrete silo??) “Anh sẽ đưa em đến một phòng trống ở tầng thứ 23 và anh muốn em ở lại đó cho đến khi nào Chance hoặc anh đến với em. Nếu có bất kì ai mở cửa, cứ bắn họ.”

“Em không biết trông Chance như thế nào cả.” Cô thốt lên

“Tóc đen, mắt màu nâu lục nhạt. Cao. Rất đẹp trai đến nỗi khiến em nói ú ớ khi em thấy cậu ấy. Dù sao đó là những điều cậu ấy nói về phản ứng của phụ nữ khi họ thấy cậu ấy.”

Họ lên đến tầng 23. Barrie hơi thở dốc, Zane thì không hề đổi nhịp thở tí nào. Khi họ bước trên thảm của hành lang, cô hỏi anh, “Làm sao anh biết phòng nào còn trống?”

Anh lấy những cái thẻ điện tử từ túi áo ra. “Bởi vì một trong những thuộc hạ của Chance đặt phòng trước vào tối qua và tuần khóa cho anh khi chúng ta ăn tối. Chỉ phòng hờ thôi.”

Anh luôn luôn có một kế hoạch dự phòng - chỉ để phòng hờ. Cô đáng ra phải đoán được chứ.

Anh mở cửa phòng 2334 và đưa cô vào còn anh thì không. “Khóa và choàng dây xích vào cánh cửa và ở yên đó nha cưng,” anh nói rồi quay bước nhanh chóng về phía cầu thang. Cô đứng ở lối đi và nhìn theo anh. Anh ngưng lại và nhìn cô qua vai. “Anh đang chờ nghe tiếng khóa cửa đây,” anh nói dịu dàng.

Cô lùi lại, quay khóa và trượt dây xích vào chỗ. Rồi cô đứng giữa căn phòng sạch sẽ, im ắng và lặng yên đến từng góc.

Cô không chịu nổi. Zane chủ động nhảy vào nguy hiểm - vì cô - mà cô thì không thể tham gia cùng anh. Cô không thể có mặt ở đó với anh, không thể trông chừng phía sau cho anh. Bởi vì sự phát triển của đứa con trong bụng cô, cô bị đẩy vào cái hốc an toàn này trong khi người đàn ông cô yêu lại đối mặt với nòng súng vì cô.

Cô ngồi bẹp dưới sàn và lắng nghe người tới lui, tay cô đặt lên bụng, khóc yếu đuối trong khi nước mắt thi nhau rơi. Mỗi sợ hãi cho an toàn của Zane tồi tệ hơn bất cứ thứ gì cô cảm thấy trước đây, tệ hơn cả lần cô trong tay bọn bắt cóc và tệ hơn cả lúc Zane bị bắn. Ít nhất thì cô đã có mặt khi ấy. Cô đã có thể giúp đỡ, đã có thể chạm vào anh.

Còn bây giờ cô chẳng làm được gì hết.

Một âm thanh xé tai vọng đến như tiếng sấm khiến cô nhảy dựng. Ngoại trừ việc trời không mưa, bầu trời sa mạc vẫn sáng chói và không chút mây. Cô gục đầu vào đầu gối, siết mạnh hơn. Thêm những tiếng súng nổ nữa. Một số nhỏ ngắn gọn hơn. Một tiếng ho khác thường. Một tiếng gầm trầm khác, vài tràng liên thanh.

Rồi không một tiếng động.

Cô kéo mình bò vào góc xa phòng, đằng sau giường ngủ. Cô ngồi dựa lưng vào tường, tay chống lên đầu gối, súng chìa thẳng về phía cánh cửa. Cô không hiểu có bao nhiêu người ngoài Zane và Chance biết cô ở đây nhưng cô sẽ không liều lĩnh với nó. Cô không biết bất cứ điều gì về nó cả hay ai là kẻ thù của cô, ngoại trừ Mack Prewett, đại khái là vậy.

Thời gian trôi qua thật chậm. Cô không có đồng hồ đeo tay còn đồng hồ của radio thì lại quay ngược hướng cô. Cô không đứng dậy để coi giờ. Cô chỉ đơn giản là ngồi đây với khẩu súng trên tay, chờ đợi và chết dần chết mòn mỗi phút trôi qua mà Zane vẫn chưa thấy đâu.

Anh không đến. Cô cảm thấy cái lạnh lẽo của tuyệt vọng lớn dần trong tim mình, tràn lấp đầy lồng ngực cô, áp lực của nó đè nặng lên phổi cô. Nhịp tim cô chậm dần với mỗi nhịp đờn đau, nặng nề. Zane. Anh sẽ đến nếu anh có thể. Anh bị bắn nữa rồi. Bị thương. Cô không dám nghĩ đến từ chết, nhưng nó ở đó, trong tim cô, trong ngực cô và cô thì không biết làm sao cô sống nổi nếu không có anh.

Có tiếng gõ cửa nhẹ. “Barrie?” tiếng gọi mềm mỏng, giọng nói mệt mỏi đều đều. “Là tôi, Art Sandefer đây. Mọi chuyện xong rồi. Mack đã bị bắt giữ. Em có thể ra ngoài được rồi.”

Chỉ có Zane và Chance biết cô ở đâu thôi. Zane đã dặn nếu có ai mở cửa phòng, cứ bắn họ. Nhưng cô biết Art Sandefer nhiều năm rồi, biết và hiểu cả về con người lẫn công việc của người đàn ông này. Nếu Mack Prewett dính bùn, thì Art có thể là người đứng đằng sau. Sự xuất hiện của hắn ở đây giải thích tất cả.

“Barrie?” Tay nắm cửa nhích khẽ.

Cô định đứng lên và để hắn vào nhưng rồi cô lại ngồi xuống sàn. Không. Hắn không phải Zane cũng không phải Chance. Nếu cô mất Zane thì điều nhỏ nhất cô làm là theo lời chỉ dẫn cuối cùng của anh trong di chúc. Mục tiêu của anh là bảo vệ cô an toàn còn cô thì tin tưởng anh hơn bất cứ ai cô tin trong cuộc đời này hơn cả cha cô nữa. (con cái thế đấy). Cô dứt khoát là tin tưởng vào anh hơn Art Sandefer.

Cô không chuẩn bị cho tiếng động khẽ khác lạ. Khóa cửa bị nổ tung, và rồi Art Sandefer đẩy cửa bước vào trong. Trên tay hắn là khẩu súng với nòng giảm thanh. Mắt họ chạm nhau xuyên qua căn phòng, với sự dò xét mệt mỏi, cay độc và sắc sảo của hắn. Và cô hiểu.

Barrie kéo cò.

Zane có mặt chỉ vài giây sau đó. Art ngã sập người vào cánh cửa mở, tay hắn ấn vào cái lỗ trên ngực, đôi mắt đờ đẫn vì sốc. Zane đá văng khẩu súng ra khỏi tầm với của Art nhưng đó là toàn bộ sự chú ý mà anh dành cho gã đàn ông bị thương. Anh bước qua gã như thể gã không có ở đó và gấp gáp băng qua góc Barrie đang ngồi một đống, mặt cô mệt mỏi xám xịt. Ánh mắt cô xa vắng một cách kì cục, không chú ý vào điểm

nào hết. Sự hoảng hốt ủa lấy anh nhưng nhanh chóng anh thấy cô không có vết máu nào cả. Cô trông có vẻ không bị tổn thương.

Anh ngồi thụp bên cô, nhẹ nhàng gạt đám tóc ra khỏi mặt cô. “Cục cưng ơi?” Anh nói với giọng dịu dàng. “Mọi chuyện giờ đã qua rồi. Cưng ổn không?”

Cô vẫn không trả lời. Anh ngồi bẹp xuống sàn kế bên cô và ôm cô vào lòng, ôm sát và giữ chặt lấy cô dựa vào cơ thể ấm áp của mình. Anh vẫn tiếp tục thì thầm những lời trấn an, những lời trấn an đầy dịu dàng. Anh có thể cảm thấy cả nhịp đập của tim cô, mạnh và gấp gáp. Anh siết chặt cô hơn, mặt anh vùi vào mái tóc dày của cô.

“Cô ấy ổn không?” Chance hỏi, cũng bước ngang qua Art Sandefer như anh, rồi đến bên Zane và cô chị dâu mới toanh. Có những người khác cũng đang bước vào phòng, chăm sóc gã đàn ông bị thương. Mack Prewett là một trong số những người ấy. Mắt anh ta gay gắt và rắn đanh lại khi anh ta nhìn gã cự thủ thượng cấp của mình.

“Cô ấy sẽ khỏe thôi.” Zane lầm bầm, ngược đầu lên. “Chính cổ bản Sandefer.”

Ánh mắt hai anh em gặp nhau trong sự thông hiểu thoáng qua. Tên thứ nhất là tên vô lại. Với may mắn và chăm sóc tốt, Sandefer sẽ sống, ngoài ra Barrie luôn là một trong những người biết mình đang làm gì khi cô bóp cò.

“Làm sao mà hần biết căn phòng này vậy?” Zane hỏi, giữ giọng mình bình thản.

Chance ngồi xuống giường, ngã ra sau, cẳng tay đặt lên đầu gối. Vẻ mặt anh thật dễ chịu, dù mắt anh lạnh nhạt và trầm ngâm. “Mình hần là có sự rò rỉ thông tin trong nhóm mình,” anh thành thật nói. “Và mình biết đó là ai vì chỉ có duy nhất một người biết số phòng này thôi. Mình sẽ lo chuyện này.”

“Tốt nhất là như vậy.”

Barrie cử động trong tay Zane, bàn tay cô vòng quanh cổ anh. “Zane,”

cô cất tiếng, giọng cô yếu ớt, tắc nghẹn và run rẩy

Bởi vì anh cũng cảm thấy như cô vậy, anh nghe thấy nỗi sợ hãi trong giọng cô, sự tuyệt vọng. “Anh không sao,” anh thì thầm đầy dịu dàng, hôn nhẹ lên trán cô. “Anh không sao mà cưng.”

Cô rung lên thổn thức nhưng rồi mau chóng tự chủ được. Cô đã là một người lính. Xúc động căng trong lồng ngực anh, cái áp lực to lớn ấy đe dọa khiến cho anh ngưng thở, tìm ngừng đập. Anh nhắm mắt lại để ngăn nước mắt trào ra. “Ôi, Chúa ơi,” anh nói một cách yếu ớt. “Anh nghĩ anh đã đến rồi. Anh thấy Sandefer bước vào trước khi anh có thể đánh vòng qua hần. Và rồi anh nghe tiếng súng nổ.”

Tay cô siết loạn quanh cổ anh nhưng cô không nói một lời.

Zane đặt tay lên bụng cô, gắng hóp vội chút không khí. Anh đang run sợ. Anh nghĩ thầm với chút ngạc nhiên xa lạ. Chỉ có Barrie mới bám vằm thần kinh anh ra thế này. “Anh muốn đứa bé,” giọng anh vẫn còn run. “Nhưng rồi anh thậm chí đã không nghĩ đến nó. Tất cả anh có thể nghĩ là nếu anh mất em-” Anh nghẹn lời, không thể tiếp tục nói tiếp.

“Đứa bé?” Chance dò hỏi một cách lịch sự.

Barrie gạt đầu, đầu cô di động trên ngực Zane. Mặt cô vẫn dụi vào anh và không nhìn lên.

“Barrie, đây là Chance,” Zane giới thiệu, giọng vẫn còn dữ dội, thất thường.

Mồ mẫm, Barrie đưa tay ra. Thích thú, Chance lắc nhẹ rồi đặt tay cô trở lại cổ Zane. Anh vẫn chưa thấy mặt mũi cô. “Rất vui được gặp. Và tôi cũng mừng về đứa bé. Chuyện đó sẽ đánh lạc hướng chú ý của mẹ một thời gian đây.”

Căn phòng giờ đây những người là người: bảo an khách sạn, cảnh sát Las Vegas, bác sĩ, không kể đến Mack Prewett và FBI, những người lặng lẽ kiểm soát mọi thứ. Người của Chance được kéo về, hòa vào nơi họ thuộc về, nơi họ hoạt động tốt nhất. Chance nhắc phone, thực hiện một cuộc gọi ngắn, rồi nói với Zane, “Đã xử lý xong.”

Mack Prewtt đến ngồi trên giường cạnh Chance. Mặt anh lộ vẻ lo lắng khi anh nhìn Barrie được ôm chặt vòng tay Zane. “Cô ấy có ổn không vậy?”

“Tôi ổn mà.” Barrie tự trả lời.

“Art hay trông đối lại nhưng có lẽ hắn tạo vẻ như vậy. Thật đỡ cho chúng ta biết bao nhiêu nếu hắn dừng phạm tội.” Giọng Mack ngang ngang, không cảm xúc.

Barrie rùng mình.

“Cô vô tình bị dính vào, Barrie,” Mack nói. “Tôi bắt đầu nghĩ là hắn chơi hai mang, bởi vậy tôi đề nghị cha cô giúp một tay để nhử hắn. Các thông tin phải chính xác và đại sứ thì biết nhiều người hơn, thâm nhập được nhiều thông tin nội bộ hơn, và điều đó đáng tin cậy. Art mắc mưu như con cá đói mồi. Nhưng rồi hắn đòi thứ gì đó thật sự phản động, đại sứ đã trì hoãn lại và điều tiếp theo mà chúng ta đã biết rồi đấy, cô bị bắt cóc. Cha cô gần như được gỡ ra.

“Và rồi đám con hoang ở Benghazi biết tội tôi đang đến cứu viện,” Zane nói, mắt anh lạnh băng.

“Đúng vậy. Tôi xoay sở để đảo lộn thời gian một chút khi tôi cung cấp thông tin cho Art, nhưng đó là tất cả những gì tôi có thể làm để giúp một tay. Bọn chúng không nghĩ là bọn các anh đến đây sớm vậy.”

“Tôi không tin được đó là hắn. Art Sandefer, trong tất cả mọi người,” Barrie nói và nhấc đầu lên nhìn vào Mack. “Cho đến khi tôi nhìn vào mắt hắn. Tôi đã nghĩ anh mới là kẻ nhúng bùn.”

Mack cười gập người. “Tôi đã thật chấn động khi cô phát hiện ra mọi thứ đang xảy ra.”

“Cha đã để lộ ra sơ hở. Ông rất sợ hãi mỗi khi tôi rời nhà.”

“Art muốn cô,” Mack giải thích. “Hắn chơi diêm tĩnh một chốc không thì tui tui đã giải quyết vụ này vài tuần trước rồi. Nhưng không chỉ là thông tin không thôi. Art muốn cô.”

Barrie choáng váng vì những gì Mack nói. Cô nhìn Zane và thấy hàm anh bạnh ra. Vậy ra đó là tại sao cô không bị cưỡng hiếp ở Benghazi; Art dành cô cho riêng hắn. Hắn có thể sẽ không bao giờ thả cô ra, tất nhiên rồi, nếu cô đã thấy mặt hắn. Có thể là hắn sẽ thuốc cô nhưng đơn giản hơn nhiều là hắn cưỡng hiếp cô, giữ cô cho riêng mình trong chốc lát rồi giết cô. Cô rùng mình, cô quay mặt vào cổ Zane lần nữa. Cô vẫn gặp khó khăn khi tin rằng hắn an toàn và vô hại; thật khó khăn khi kéo mình ra khỏi hố đen tuyệt vọng, mặc dù phần tệ nhất đã không xảy ra. Cô cảm thấy tê liệt, muốn bệnh.

Nhưng rồi một ý nghĩ xuất hiện trong đầu cô, cái mà cô đáng ra sẽ đề cập đến sớm hơn nếu mỗi quan tâm dành cho Zane không quét sạch mọi thứ ra khỏi đầu cô. Cô nhìn Mack lần nữa. “Vậy thì cha tôi trong sạch, đúng không?”

“Tuyệt đối là vậy. Ông làm việc với tôi ngay từ đầu.” Anh ta gập ánh mắt cô và nhún vai. “Cha cô có thể là một cục nhọt ở mông nhưng lòng trung thành của ông chưa bao giờ bị đặt dấu hỏi cả.”

“Khi tôi gọi cho ông sáng nay...”

Mack nhăn mặt. “Ông an tâm khi biết cô yêu ông đủ để cô gọi tới mặc dù là các bằng chứng đều chống lại ông. Tuy vậy, việc cô rời khỏi khách sạn đã khuấy động một tổ ong. Tôi đã nghĩ chúng tôi kiểm soát mọi thứ.”

“Làm thế nào?”

“Tôi.” Chance xen ngang và lần đầu tiên Barrie nhìn ông em chồng. Cô không nói năng lung tung, không ú ớ nhưng cô công nhận là anh ta có vẻ đẹp trai đến giật mình. Nhìn khách quan thì anh là người đẹp trai nhất cô từng gặp. Tuy nhiên cô thích khuôn mặt khóc cạnh ẩm đậm với cặp mắt của người xưa của Zane hơn nhiều.

“Tôi dùng tên Zane đăng kí tại một khách sạn khác,” Chance giải thích. “Tên cô không nằm trên danh sách nhưng Art biết cô đi chung với Zane vì hắn kiểm tra bằng lái của cái xe mượn và lần theo dấu vết thuê mượn đến thẻ tín dụng của Zane. Tội này không muốn mọi chuyện quá dễ dàng đối với hắn, tội này muốn hắn phải động não để tìm ra chúng ta vì vậy mà hắn không nghi ngờ gì hết. Dù vậy khi hắn phát hiện ra cô kết hôn với Zane, hắn không quá cẩn thận nữa.

Anh toét miệng cười. “Rồi cô ra ngoài sáng nay, mọi chuyện loạn cả lên. Điện thoại công cộng cô chọn lại đối diện ngay cái khách sạn mà tôi đăng kí, và người của Art phát hiện cô ngay lập tức.”

Bên kia phòng, các bác sĩ đã sẵn sàng đưa Art Sandefer đến bệnh viện. Zane nhìn gã đàn ông bị khiêng đi rồi nhìn qua Mack. “Nếu tôi biết về anh sớm hơn một chút thì gần như những chuyện này có thể tránh khỏi rồi.”

Mack không chùn bước trước cái nhìn lạnh buốt ấy. “Cho đến lúc đó, thưa ngài chỉ huy, tôi không ngờ là anh có những mối quan hệ -” anh ta liếc nhìn Chance “- hay là anh di chuyển quá nhanh như vậy. Tôi đã làm việc với Art hàng tháng trời, còn anh làm mọi chuyện xảy ra trong một ngày.”

Zane vừa đứng lên vừa nâng Barrie dậy trong vòng tay anh. “Mọi chuyện đã kết thúc,” anh nói dứt khoát. “Còn bây giờ nếu các quý ngài không phiền, tôi muốn chăm sóc vợ mình.”

Chăm sóc cô bao gồm đặt căn phòng thứ 3 vì căn phòng cũ đã tả tơi và anh không muốn cô trông thấy nó. Anh đặt cô lên giường, khóa cửa và cởi quần áo cả hai, rồi lên giường cùng cô, để thân hình trần trụi của họ càng gần gũi càng tốt. Họ cần trấn an lẫn nhau trong tình trạng trống trải như vậy, không có vật cản giữa họ. Anh căng cứng lên ngay lập tức nhưng bây giờ không phải lúc để làm tình.

Barrie vẫn không ngừng run rẩy và trong sự ngạc nhiên của cô, Zane cũng đang run rẩy như cô vậy. Họ níu lấy nhau, chạm vào mặt nhau, hút lấy hơi và cảm nhận lẫn nhau để xua tan nỗi sợ.

“Anh yêu em,” anh thì thầm, ôm cô chặt đến nỗi sườn cô hằn vết. “Chúa ơi, anh đã quá sợ! Anh không thể giữ được bình tĩnh với những vấn đề liên quan đến em. Vì lợi ích của tinh thần anh, anh hy vọng toàn bộ đời hai đứa mình buồn chán như cái máy rửa chén vậy.”

“Chúng sẽ như vậy,” cô hứa, hôn lên ngực anh. “Chúng ta sẽ cùng làm việc với chuyện đó.” Và nước mắt cô trào ra, bởi cô không ngờ mình được nhận nhiều và nhận nhanh đến thế này.

Và rồi, cuối cùng thì, cũng đến lúc cho những chuyện khác nữa. Thật nhẹ nhàng, anh xâm nhập vào trong cô, họ quấn lấy nhau, không cử động như thể họ không thể chịu nổi một cơn kích động nào nữa dù cho đó là khoái lạc. Chuyện đó, cũng sẽ đến thôi... khoái cảm của cô và của anh.

Phần Kết

“Sinh đôi,” Barrie tuyên bố, giọng cô đầy bối rối đến kinh ngạc khi cô và Zane trên đường về ngọn đồi nhà Mackenzie. “Con trai.”

“Anh đã nói với cưng rồi,” Zane đáp, liếc nhìn xuống cái bụng cô, bực tử chẳng so với thai kỳ vào tháng thứ 5. “Những thằng nhóc.”

Cô tặng anh cái nhìn trong trẻo vì sốc, “Anh đã không nói,” cô trả lời đầy cẩn trọng, “là tụi nó đến một đôi.”

“Trước đây trong gia đình chưa từng có sinh đôi.” Anh nói cũng thận trọng y như vậy. Thực tế, anh cũng cảm thấy choáng váng như Barrie vậy. “Đây là lần đầu tiên đấy.”

Cô nhìn không chớp mắt ra ngoài cửa xe, mắt cô chăm chăm vào hình ảnh nín thở của những ngọn đồi xanh lờm chồm kia. Giờ họ sống tại Wyoming; sau hai năm làm cảnh sát trưởng của Zane, anh tuyên bố ra ứng cử và họ chuyển đến sống gần đại gia đình hơn. Chance theo đuổi anh trong thời gian hai năm để thuyết phục anh tham gia cùng tổ chức của anh - đầu vậy Barrie vẫn chưa thể biết chắc chắn chính xác cái tổ chức đó là gì - Zane cuối cùng cũng bị mũi lòng. Anh sẽ không làm công việc điều tra bên ngoài vì anh không muốn mạo hiểm với cuộc sống mà anh có cùng với Barrie và Nick và giờ là hai thằng nhóc sinh đôi đang lớn dần lên trong bụng cô, nhưng anh lại có sở trường hiểm có là hoạch định những cái không ngờ và đó là tài năng anh đang dùng tới.

Toàn bộ gia đình, gồm cả cha cô nữa đang tập trung trên đồi để ăn mừng lễ Độc Lập. Zane, Barrie và Nick đến đây hai ngày trước để kéo dài thêm chuyến thăm viếng, nhưng hôm nay lại là ngày hẹn của Barrie với bác sĩ phụ sản và anh chở cô đến đó. Bỏ qua việc vòng bụng của Barrie ngày càng phồng to, họ đáng ra phải ngờ tới cái tin mới mẻ này chứ nhỉ, nhưng Zane đã đơn giản là phát hiện ra cô tiến xa hơn việc có

thai. Việc thấy hai phôi thai trong máy siêu âm có chút sốc nhưng không nghi ngờ gì nữa. Hai cái đầu, 2 cái cuống, 4 tay và 4 chân - và 2 đứa nhỏ rõ ràng là con trai. Rất rất rõ ràng.

“Em không thể nghĩ ra hai cái tên được,” Barrie nói, giọng như muốn khóc.

Zane với sang vỗ nhẹ vào đầu gối cô. “Chúng ta còn đến 4 tháng nữa để nghĩ về những cái tên, cưng à..”

Cô khịt khịt. “Còn lâu,” cô nói, “em mới có thể mang bầu thêm 4 tháng nữa. Chúng ta phải có những cái tên trước đó kìa.” (wivy: ý là Barrie chắc chắn sẽ sinh sớm ấy.)

Chúng là những em bé bự, bự hơn nhiều so với Nick cùng thời điểm.

“Sau Nick, cần khuyến khích lắm em mới dám nghĩ đến một đứa khác,” cô tiếp tục “em chuẩn bị cho 1 đứa thôi. Một thôi. Zane, cái gì sẽ xảy ra nếu cả hai tên nhóc đều giống Nick hả?”

Zane tái nhợt. Nick là một nhóc con tinh nghịch. Nick góp phần làm toàn bộ gia đình bạc tóc trong một năm thôi. Với một con nhóc lùn xùn, hạn chế về từ vựng, con họ là nguyên nhân của sự huyền não không tin được trong khoảng thời gian ngắn ngủi đáng nhớ.

Họ lên đến đỉnh đồi, Zane cho xe chậm chậm khi họ đến gần ngôi rộng lớn đủ loại xe khác nhau đậu trong sân - xe tải của Wolf, xe của Mary, chiếc Suburban của Mike và Shea, xe thuê của Josh và Loren, một của Đại sứ Lovejoy, một chiếc xe tải hấp dẫn của Maris, mô tô của Chance. Joe và Caroline cùng 5 thằng con lưu manh đến bằng trực thăng. Những thằng nhóc đường như ở khắp nơi, từ thằng nhóc nhỏ nhất 5 tuổi, con Josh, cho đến thằng con lớn nhất của Joe, hiện đang học cao đẳng, cũng ở đây cùng bạn gái.

Họ vừa mới thêm vào hai thằng nhóc cho cái băng đảng này.

Họ bước khỏi xe và vào cổng. Zane vòng tay ôm vợ sát vào mình, ngửa mặt cô lên cho một nụ hôn và nhanh chóng trở nên nóng bỏng. Barrie rực sáng với vẻ sexy đặc biệt khi cô có thai, và rõ ràng là Zane không cưỡng lại được. Câu chuyện tình yêu của họ được mở rộng những ngày này, giờ đây việc có thai lần nữa khiến ngực cô nhạy cảm như lần cô mang thai Nick.

“Ngừng chuyện đó lại.” Josh nói giọng vui vẻ từ trong nhà vọng ra. “Chuyện đó đã khiến cổ ở tình trạng đó ngay nơi đầu tiên đấy!”

Miền cưỡng, Zane buông vợ ra rồi cùng bước vào trong nhà. “Chuyện đó không chính xác là như vậy đâu,” anh nói với Josh người đang cười toe toét.

Cái ti vi bự tổ chẳng đang được mở, Maris, Josh và Chance đang coi chương trình biểu diễn nhảy nhót gì đấy. Woft cùng Joe thì nói chuyện về trâu bò với Mike. Caroline thì tranh luận về chính trị với đại sứ. Mary và Shea thì đang chuẩn bị trò chơi cho mấy đứa con nhỏ. Loren, người luôn ở trong ốc đảo bình tĩnh giữa trung tâm sóng thần nhà Mackenzie, nhìn vòng bụng của Barrie với ánh mắt thấu hiểu. Cô hỏi. “Việc khám thai định kì thế nào rồi?”

“Sinđ đôi,” Barrie nói, vẫn còn trong âm điệu chết lặng. Cô trao cho Zane một ánh mắt kiểu như làm - thế - nào - mà - chuyện - này - xảy - ra - được.

Mọi hoạt động đều ngưng lại. Những mái đầu ngóc lên và quay lại. Cha cô thì thở gấp gấp. Mặt Mary thì bừng lên rạng rỡ.

“Cả hai đều là những thằng nhóc,” Zane thông báo trước khi có ai lên tiếng hỏi.

Tiếng thở dài nhẹ nhõm lan khắp phòng. “Tạ ơn Chúa.” Josh nói yếu ớt. “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu là một đứa nhóc khác - hoặc hai đứa khác - giống Nick nhỉ!”

Barrie quay đầu nhìn xung quanh để tìm mái đầu nhỏ nhắn của tiểu yêu. “Nick đâu rồi?” cô hỏi.

Chance đứng thẳng đứng trên ghế sofa trong tư thế quì. Những người lớn còn lại thì nhìn xung quanh với vẻ hoang mang tăng dần. “Con nhóc mới ở ngay đây thôi,” Chance đáp. “Nó kéo lê một chiếc giày của ông nội vòng vòng mà.”

Cả Zane lẫn Barrie khẩn cấp xem xét khắp nhà. Barrie cất tiếng hỏi? “Khoảng bao lâu trước đó?”

“Chỉ hai phút, không hơn. Chỉ trước khi hai người đến nơi thôi mà.” Maris quì gối, nhìn kĩ cang dưới các gầm giường.

“Hai phút!” Barrie gần như gào lên. Trong hai phút ấy, Nick có thể đã phá hủy hầu như cả cái nhà. Thật đáng ngạc nhiên khi mà một con nhóc bé xíu nhường ấy với khuôn mặt thiên thần lại có thể trở thành quỷ sứ phá phách không chịu nổi. “Nick!” cô gọi. “Mary Nicole, ra đây, ra đây mau, ra khỏi chỗ con đang ở mau!” Thỉnh thoảng thì có công hiệu. Nhưng hầu hết thì không.

Tất cả mọi người đều tham gia vào cuộc tìm kiếm nhưng vẫn không tìm thấy cái mối - hiểm - họa - bé - bông - tóc - đen đó ở đâu cả. Toàn thể gia đại gia đình đã ngây ngất khi con nhóc được sinh ra, và con bé đã được mê mẩn tuyệt đối bởi đám anh họ sôi nổi, bị mê hoặc bởi vẻ đẹp và sự thanh nhã của thành viên mới nhất của nhà Mackenzie. Con bé thật sự giống một thiên thần, giống như nhân vật Pebbles trong cuốn phim hoạt hình Flinstones hồi xưa. Con bé rất đáng yêu. Nó có mái tóc đen của Zane, đôi mắt xé màu xanh với vẻ vô tội giả tạo; và hai cái lúm đồng tiền mỗi bên cái miệng xinh như nụ hoa hồng. Con bé có thể tự ngồi lúc 4 tháng tuổi, biết bò lúc 6 tháng và biết đi lúc 8 tháng và kể từ lúc đó thì cả nhà bị lên giây cót (cả nhà phải đề phòng con bé ấy mà)

Họ tìm thấy chiếc giày của Wolf bên dưới bộ sưu tập thiên thần bằng thủy tinh của Mary. Từ dấu vết để lại trên tường, Zane biết ngay là con bé định đập vỡ những món thủy tinh ấy bằng chiếc bột nặng nề ấy. May mà chiếc bột quá nặng với con bé để cầm nổi. Cánh tay chọi đồ của con bé vẫn chưa phát triển tốt đến mức đó, tạ ơn Chúa.

Con bé ghét những gì nhỏ nhỏ như vậy và cả những gì quá cỡ cũng vậy. Giữ cho con bé không được làm những gì mà nó muốn làm giống như là cố ngăn thủy triều lên với một cái xô không vậy. Con bé thừa hưởng sở trường lên kế hoạch của cha nó, dù nó mới ở tuổi lên hai. Nick có thể làm bất kì ai ngang qua nó sụp đổ.

Có lần, Alex, đứa con lớn thứ hai của Joe nhìn thấy con dao trên tay con bé và anh chóng giật lấy con dao trước khi con bé có thể làm bị thương ai hay thứ gì khác, Nick đã nổi cơn tam bành với tiếng khóc tru tréo chỉ được chấm dứt khi Zane phát vào mông nó. Sự trừng phạt từ người cha nó yêu mến khiến tiếng khóc con bé xé lòng đến nỗi những người khác không chịu nổi. Chuyện đó và việc bắt con bé ngồi im chịu phạt trên ghế là hai điều duy nhất khiến con bé bất khóc.

Khi con bé ngừng nức nở, nó đã trề môi, nhìn Alex một cách đe dọa suốt buổi qua đôi vai bé xíu của nó. Sau đó con bé được Barrie vỗ về, bò vào lòng mẹ để được lắc lư, sau đó là leo lên đùi Zane, cho anh thấy là nó đã tha thứ cho anh. Con bé vòng đôi tay bé xíu ôm cổ anh, dụi gò má phúng phính vào gò má gồ ghề của cha mình. Con bé thậm chí là ngủ một chút, nằm ẻo lả trên đôi vai rộng lớn của cha nó. Rồi con bé thức dậy, trèo xuống, phóng như phi tiêu vào nhà bếp nài nỉ Mary, người mà nó gọi là “ôì” (Gamma (Grandma)) cho nó Dink (Drink) uống cái gì. Con bé được phép uống nước giải không có cafein, bởi vậy Mary cho nó uống một trong những cái chai màu xanh mà bà luôn luôn dự trữ dành cho Nick thôi đấy. Zane và Barrie luôn chia xẻ sự thích thú riêng với việc con gái bé bỏng của họ thích thú với 7-up bởi vậy không có gì bất thường khi thấy con bé chộp cái chai quen thuộc trên bàn tay nhỏ xíu. Con bé mới đầu sẽ uống từng hớp nhỏ sau đó tập trung cao độ, dè tay vào miệng bình và kéo lê theo mình cho đến khi cái chai hết hoàn toàn sau vài giờ.

Vào lúc đó, Zane thường bị bắt gặp là nhìn cục cưng nhỏ xíu, cười với nó với vẻ hạnh phúc khi bàn tay nhỏ bé che miệng chai nước ngọt. Con bé đã đi hiên ngang ra khỏi bếp mà không để Mary mở nắp chai rồi đi ra hành lang, lắc cái chai cất lực khiến cho toàn thân mình nhún lên nhún xuống. Sau đó nở một nụ cười ngọt ngào đến tan chảy, con bé nhảy chân sáo vào phòng khách, đưa cái chai cho Alex với cái ghẹo đầu phỉnh phờ. “Ờ ờ em, ảm ơn mà,” (mở dùm em, làm ơn đi mà), con bé nói với cái giọng cực kỳ đáng yêu... và rồi bước lùi lại vài bước.

“Đừng!” Zane la lên, nhảy dựng lên khỏi ghế nhưng quá trễ rồi. Alex đã vặn nắp và gỡ niêm phong. Cái chai bắn phọt nước ra, chất lỏng dính dính xịt khắp tường, sàn nhà, lên ghế. Alex hứng trọn một luồng nước xịt vào mặt. Khi đóng được cái nắp về vị trí an toàn thì anh chàng đã ướt mềm.

Nick vỗ tay và reo lên, “Hee, hee, hee,” và Zane còn không chắc lắm đó là tiếng cười hay con nhóc đang chế giễu anh nó. Dù sao điều đó cũng không quan trọng. Anh cúi gập người xuống bò lăn trên sàn nhà vì cười, có một luật bất thành văn được khắc dấu đó là bạn không thể phạt con bé con của bạn nếu bạn cười vì

những cái mà nó làm.

“Nick!” giờ thì anh đang tìm nó đây. “Con có muốn ăn kem đá không?” Ngoài 7-up thì kem đá cũng là món con bé ưa thích.

Không có tiếng trả lời.

Sam lao vào nhà. Thằng nhóc 10 tuổi, là con giữa của Josh và Loren. Cặp mắt xanh của nó đang trợn tròn. “Chú Zane!” nó khóc thét. “Nick đang ở trên mái nhà!”

“Ôi, Chúa ơi,” Barrie thở dốc và chạy nhanh ra ngoài hết sức có thể. Zane lao vượt qua cô, tìm anh ngừng đập, mọi bản năng gào lên trong anh là phải đem con bé xuống càng nhanh càng tốt.

Mọi người tràn ra sân, mặt tái nhợt vì sợ hãi và nhìn lên. Nick đang ngồi bắt chéo chân ngoài mép mái nhà. Khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vui vẻ khi nhìn xuống tất cả mọi người. Con bé lú lo. “Chào.”

Barrie rung rẩy, Mary vòng tay che chở đỡ lấy cô.

Không có gì kì lạ là làm sao mà Nick ở trên mái nhà - có cái thang dựng vào vách nhà và Nick thì lại lanh lợi như một con dê con vậy. Cái thang không nên có ở đây; thành thực mà nói, Zane thề rằng cái thang không có ở đây khi anh và Barrie tới, mới hơn 5 phút chứ mấy.

Anh bắt đầu trèo lên cái thang, mắt gắn chặt vào con gái. Con bé cau mặt giận dữ và trườn chân đầy nguy hiểm gần rìa mái nhà. “Không!” con bé hét lên. “Không, daddy, không được!”

Zane bất động tại chỗ. Con bé không muốn xuống và hoàn toàn không sợ hãi gì hết. Con bé không quan tâm đến nguy hiểm cứ như là nó đang trên giường của nó vậy.

“Zane,” Barrie thì thào, giọng tắc nghẽn.

Anh đang run rẩy. Nick dậm chân và chỏ ngón tay chỉ xuống anh. “Daddy xuống,” con bé yêu cầu.

Anh không thể đón lấy con bé kịp lúc được. Không cần biết anh nhanh cỡ nào, cục cưng của anh sẽ ngã. Còn một cách duy nhất thôi. “Chance!” anh quát to.

Chance hiểu ngay lập tức. Anh rón rén bước tới, không dám đi quá nhanh vì sợ con bé chú ý. Khi anh ở ngay phía dưới, anh cười toét miệng với đứa cháu gái có khuôn mặt bầu bĩnh của mình, con bé cũng cười toe với anh. Ông là người bác cô thích nhất.

“Dance,” con bé bi bô nói, khoe hàm răng trắng tinh (Dance = Chance ấy mà)

“Con, kẻ chống lại Chúa nhỏ bé kia,” anh nói trêu mếu. “Ta sẽ rất nhớ con khi con trong tù đấy. Ta phạt con... ừ... có lẽ là đến 6 tuổi.”

Benjy, con út của Josh tiến đến sau họ, “Sao chú Chance lại gọi em là Dannychrist? Tên của em ấy là Nick mà.”

(Chance gọi Nick là Antichrist - kẻ chống lại chúa, Benjy nghe nhầm thành Dannychrist.)

Nick xòe rộng hai tay, nhịp lên nhịp xuống vào đầu ngón chân. Chance đưa hai tay ra. “Thôi nào, cục cưng,” anh nói và cười, “Nhảy nào!”

Con bé nhảy.

Anh sốt con bé khéo léo ngay giữa không trung, ghì thân hình xinh xắn vào ngực. Barrie trào nước mắt vì nhẹ nhõm. Zane có mặt ngay, nói chuyện với con bé trong tay mình, hôn khắp nơi trên cái đầu nhỏ nhắn của con bé, còn Barrie cũng ào vào vòng tay anh luôn.

Caroline nhìn Joe. “Em tha cho anh việc không có gen con gái nào,” cô tuyên bố, còn Joe thì cười khì.

Josh cau mày nghiêm nghị nhìn Sam. “Làm thế nào mà cái thang lại ở đó vậy, con trai?” anh hỏi thằng bé.

Sam nhìn xuống chân mình, không trả lời.

Mike và Joe bắt đầu nghiêm nghị nhìn đám con mình.

“Đứa nào có ý kiến chơi trên nóc nhà vậy hả?” Mike hỏi 7 thằng con trai đã không ở trong nhà lúc ấy và đương nhiên là bị đổ lỗi rồi.

Cả đám 7 thằng nhóc di di chân xuống nền, không anh chàng nào dám ho he nhìn lên, đối chất với ba ông bố của mình.

Josh hạ cái thang mà đang ra nên ở trong nhà kho. Anh nhìn cái nàng ngẫm nghĩ. “March,” anh nghiêm nghị nói, và hai thằng con trai ngần ngại bước vào nhà kho - chúng sẽ bị phạt. Benjy nín lấy chân Loren, chớp chớp mắt nhìn hai ông anh.

Mike chỉ vào nhà kho. hai thằng con của anh bước vào.

Joe nhường máy với 3 thằng con nhỏ nhất. Chúng vào theo.

Cả 3 ông bố vai rộng, cao lớn theo sau mấy thằng con bước vào nhà kho.

Nick vỗ nhẹ vào mặt Barrie. “Mommy póc?” (khóc) con bé hỏi, môi dưới của nó run run khi con bé nhìn Zane. “Sửa. Daddy, sửa.”

“Được rồi, cha sẽ sửa,” anh lầm bầm. “Cha sẽ gắn keo vào móng con rồi dán chặt con lên ghế luôn.”

Barrie cười khúc khích trong nước mắt. “Đấy, ai cũng mong con gái,” cô nói, nắc cục khi cười và khóc cùng lúc. “Giờ thì cả nhà đều thỏa ước vọng rồi nhé!”

Woft bước tới rồi kéo đứa cháu gái duy nhất từ bàn tay to lớn của cha nó, con bé rạng rỡ nhìn ông nội, còn ông nói về phiên muộn, “Với may mắn thì 30 năm nữa mới có một con nhóc như vậy. Trừ khi là...” Cặp mắt đen của ông nhú lại khi ông nhìn Chance.

“Không đời nào, cha,” Chance nói chắc nịch. “Cha nhìn qua Maris đi. Con sẽ không lấy vợ. Con sẽ không sinh con. Tụi nó sẽ đến từng bầy cho coi, bởi vậy đây là lúc nghỉ ngơi cha ơi. Con sẽ không để mình dính dáng tới cái công việc làm cha khắc khổ này đâu.”

Mary dành cho anh chàng nụ cười cực kỳ ngọt ngào. “Để rồi xem,” bà nói.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mackenzies-pleasure>